

Giới thiệu Ông Xã Em Là Thú Nhân

Trong tình yêu...làm sao biết ai luôn chân thành, làm sao biết ai hay lừa dối. Tình yêu nam nữ là tình cảm có thể khiến con người ta có thể bỏ mặc mọi thứ vì nó, làm tất cả để có được nó nhưng nào ai biết tình cảm của mình sẽ đi đến đâu.

Chelsea là người mạnh mẽ, nóng nảy. Trái ngược với anh là Mộ Sa, mồ côi cha mẹ từ nhỏ nên thêm khát cuộc sống gia đình ấm áp.

Nhưng cô sở hữu sắc đẹp mà ai cũng phải ngước nhìn. Khó khăn trong mối quan hệ vừa mới chớm nở, về sau anh lại chính là ông xã của cô

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Buổi tối kích tình

“A... A...” Chelsea cảm đầu lưỡi trơn mềm vào hoa huyết của Mộ Sa, đôi môi dán sát lên lưỡi vào sung đồ mát lạnh, ngón tay thon dài vân vê nhẹ nhàng đầu, tiếng bú mút tăng nhanh, thêm tiếng thở dốc nặng nề của hắn, Mộ Sa không chịu được nữa phải cất tiếng rên rỉ.

“Ra nhiều hơn nữa đi, tôi muốn uống.” Bàn tay Chelsea vờ vờ trên ngực cô, để cho cô càng ra nhiều hơn.

“Ư...” Mộ Sa mím môi nức nở, cô cảm giác mình sắp bị hắn hút đến khô cạn, đầu lưỡi hắn trong hoa huyết cứ đâm trái dò phải, làm nơi đó của cô ngứa râm ran, khiến cho nước chảy ra càng nhiều.

“A... Dừng... Đau quá...” Chelsea đột nhiên cảm một ngón tay vào hậu môn cô, làm cô hét lên. Thân thể không ngừng vặn vẹo muốn đẩy ngón tay hắn ra ngoài, lưỡi vào phía trước cũng vì cơn đau này mà trở nên khô khốc.

Chelsea hút hồi lâu không được gì, bắt đầu ngước lên, đề lên trên, hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, miệng nhỏ phía dưới không còn dòng suối ngọt ngào nhưng cái miệng phía trên vẫn còn.

Lưỡi Mộ Sa bị hắn mút chặt. Tiểu huyết phía trước và phía sau cùng lúc bị ngón tay đâm vào.

Tuy rằng cô rất đau nhưng không dám vùng vẫy, sợ chọc giận hắn, hắn sẽ càng thô bạo hơn, đành nắm chặt tấm da thú bên dưới, ngoan ngoãn để mặc hắn.

Đến khi Chelsea cảm thấy hoa huyết phía dưới đã được mở rộng mới rút ngón tay ra, đưa ngón tay dính đầy chất lỏng trong veo đút vào miệng cô, bắt cô mút sạch.

Sau đó mới rút ngón tay ra, kéo eo cô lại, để cô ngồi giữa háng mình, nắm tay cô phủ lên vật cứng nóng, cho cô tự cảm lấy nó đưa vào trong hoa huyết.

Mộ Sa biết mình trốn không thoát, ham muốn của thú nhân thật mãnh liệt, mỗi đêm nếu không làm cô ngất đi thì sẽ không dừng lại.

Hơn nữa chỗ này của hắn thật sự rất lớn, muốn đưa hết vào bên trong cô là rất miễn cưỡng, lần đầu tiên đưa vào làm cho hoa huyết của cô bị căng rách, cô đau đến chết đi sống lại, nằm trên giường cả một tuần mới khỏe.

Cũng vì vậy mà cả tuần hắn không đụng đến cô, có điều từ đó về sau, hắn đều để cô tự đút vào, để cô tự kiểm soát, như vậy không làm cô bị rách, nhưng hắn rất lớn, mỗi lần làm là cô lại đau không chịu nổi.

Thấy hắn vì ham muốn mà mất ngủ, cô biết không thể kéo dài được nữa, nếu hắn hết kiên nhẫn, nếu hắn không kiềm được, cô chỉ càng đau nhiều hơn.

Cấn răng, nắm vật cứng chậm rãi nhét vào hoa huyết, rồi mím môi, nén đau ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hồi ức

Mộ Sa vì vừa căng thẳng vừa đau đớn mà nơi đó càng trở nên thắt chặt, cổ một hồi chỉ vào được một phần ba, Chelsea vội đỏ mặt, đè mạnh eo cô xuống, đội sâu tận đáy.

“A...” Mộ Sa ngửa đầu, rên một tiếng thật dài, ngón tay mềm nhỏ nắm lại, móng tay gần như cắm vào thịt. Thật sự là rất đau, dù đêm nào cũng bị hấn dầy vò, nhưng đến giờ cô vẫn bị đau.

Nhưng vẫn chưa hết, khi Mộ Sa vừa thở chậm lại, Chelsea liền xoay người đè cô xuống, gác một chân của cô lên vai, bóp eo cô, ra sức đẩy vào. Ừm.. cuối cùng đã vào hết, hấn thư thái rên rỉ.

Lúc này Mộ Sa không thể thốt ra tiếng nổi, chỉ nắm chặt tấm da thú bên dưới, oằn người cố chịu cơn đau này. Miệng từ cung bị hấn đội xuyên qua, phần đầu lọt vào trong, tuy không phải lần đầu tiên nhưng vẫn đau đến mức khiến cô suýt nữa đã hôn mê bất tỉnh.

Không để Mộ Sa thích ứng, Chelsea bắt đầu gấp rút ra vào. Mỗi lần đều đâm đến chỗ sâu nhất của cô. Mười ngón tay của Mộ Sa đều tái xanh, ngửa đầu cong eo, trồi lên trên thì lại bị hấn kéo xuống lại, hấn càng đâm mạnh hơn, tung hoành bên trong cơ thể đang run rẩy thắt chặt của cô, lâu lâu lại đâm đến nơi cô không chịu nổi kia.

Mộ Sa đến thế giới thú nhân đã gần một tháng, từ sau lần cô bị ném cho Chelsea làm bạn đời, thì cô sợ nhất là ban đêm.

Ban ngày Chelsea coi như cũng chăm chút cho cô, cô cần gì cho đấy, nhưng mỗi khi đêm đến, lên giường là hấn hoàn toàn thay đổi, dầy vò cô vừa mãnh liệt vừa tàn nhẫn, không hề để ý đến lời cầu xin hay phản kháng của cô.

Cô từ nhỏ đã là cô nhi không cha không mẹ, ở trong một cô nhi viện lớn, vì vậy vô cùng mong chờ một gia đình thuộc về mình, nhưng một tháng trước, cô tận mắt thấy người chồng sắp cưới và người bạn tốt nhất ở nhà của cô, trên cái giường tân hôn của cô vụng trộm, cô hoàn toàn sụp đổ, hoàn toàn mất đi niềm tin vào cuộc sống.

Cô từ nhà chạy ra, không biết chạy bao lâu, tới một vách núi, cô nhảy từ trên núi xuống, muốn kết thúc mạng sống của mình, nhưng không biết vì sao, khi cô tỉnh lại thì đã đến đây.

Cô mất một tuần lễ mới hiểu ra, nơi này là dị giới, là thế giới thú nhân, ở đây không có nam và nữ, chỉ có giống đực và giống cái, có thể biến thân thành thú là giống đực, không thể biến thân là giống cái. Ở đây giống cái đều có bộ phận sinh dục của nam, có thể nói đây là thế giới toàn đàn ông, chỉ có mình cô là giống cái khác hẳn.

Cứu cô là thú nhân của Sư tộc, trưởng lão trong tộc không biết từ đâu lấy ra một tấm da thú, nói cô với giống cái trên tấm da giống nhau, nói cô có khả năng sinh sản cực mạnh, có thể sinh ra giống đực mạnh nhất và giống cái có khả năng sinh sản cao nhất, cho nên nếu không đưa cô cho tộc trưởng thì cũng phải đưa cô cho Chelsea, là bạch sư dũng mãnh nhất tộc làm bạn đời, để họ thai nghén ra đời sau mạnh nhất.

Chelsea vốn định chọn bạn đời, chỉ còn cử hành nghi thức là xong, nhưng vì phải sinh đời sau mạnh mẽ cho tộc, đành nén đau bỏ thứ yêu thích mà chọn cô, còn cô lại không thể nào phản đối, vì sinh tồn mà phải gật đầu chấp nhận.

Nên cô và Chelsea se duyên không đến mức là căm ghét nhưng cũng chưa phải là người yêu.

Chelsea đối với cô có thể nói là chăm sóc, nhưng không phải yêu thương, đến tối, trong chuyện này hấn lại trở nên đặc biệt thô lỗ, không biết hấn vốn là người như thế, hay trong lòng có oán hận mà mượn chuyện này để trút ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Ngất đi

Dường như bất mãn Mộ Sa thất thần, Chelsea rút ra, lật cô xoay lại, để cô quỳ sấp trên giường, từ phía sau lưng hấn tiến vào, hai tay lớn ra bộ ngực đầy đà trắng muốt của cô xoa nắn.

“A... A...” Mộ Sa ánh mắt mê ly, hai tay vô thức nắm chặt da thú dưới người, nửa thân dưới bất giác co rút chặt.

“Ừ... Chặt quá... Đâm lâu vậy rồi vẫn không rộng, cô nhỏ vậy sao sinh con, cô muốn bóp chết con của tôi à! Hay là tôi chưa đủ nỗ lực, phải đâm nhiều hơn mới rộng ra được.” Chelsea vừa ngậm vành tai cô, vừa nghi hoặc hỏi. Thân dưới lại đâm sâu hơn một chút.

“Đừng... Chelsea... Đừng, nhẹ, nhẹ chút.” Phải đâm nhiều hơn sao? Cô sẽ chết mất, Mộ Sa bị hấn dọa sợ đến mức hoảng loạn lắc đầu, nước mắt cũng chảy xuống.

Không biết bao lâu, đến cả sức rên rỉ Mộ Sa cũng không còn, yếu ớt bị hấn đè dưới người rên khe khẽ. Chelsea càng làm càng mạnh, lật cô lại lần nữa,

lót tấm đệm dưới lưng cho hắn dễ dàng ra vào.

Chậm rãi rút ra ngoài, khi chỉ còn lại phần đầu, thì xông mạnh vào. Cảm thấy cô vì hắn xông vào mà run rẩy còn vô thức kẹp chặt, vật cứng bị cô ép cực kì sáng khoáy, động tác thân dưới càng lúc càng mạnh, từng lần va chạm như muốn làm cô tan rã.

Mộ Sa bị hắn làm không biết ra bao nhiêu lần, hắn cũng bắn hai lần, nhưng không chịu rút ra. Thấy bụng cô vì tràn đầy chất lỏng và vật của hắn mà gồ lên, bàn tay hắn ác ý đè lên trên.

Chỗ đó của hắn quá mức to lớn, khi vào hết tận gốc Mộ Sa vốn đã căng trướng khó chịu, huống chi còn bị hắn xuất tới hai lần, toàn bộ đều bị hắn giữ lại không chảy ra ngoài giọt nào. Tay hắn còn kìm ở bên trên, vật to nóng lại không ngừng chen chúc bên trong. Mộ Sa cảm thấy tử cung mình sắp căng vỡ, không nhìn được nữa oà khóc, hai bắp chân trắng nõn giãy dụa lung tung.

“Đau quá... Bụng đau quá... Chelsea... Xin anh... Xin anh...” Mộ Sa nước mắt ràn rụa, không ngừng co thắt, đứt quãng cầu xin hắn.

“Uh...” Chelsea bị cô bóp lại, eo run lên, gào nhẹ một tiếng, lại một lần nữa vui mừng thật sâu, chất lỏng nóng rực mạnh mẽ phun ra, cô vừa khóc vừa run rẩy, bị khoáy lạc và thống khổ tra tấn mà hôn mê bất tỉnh.

Khi Mộ Sa tỉnh lại thì không thấy bóng dáng Chelsea đâu, nhìn bên ngoài trời đã sáng, cô biết Chelsea đã mang các tộc nhân đi săn thú, thời tiết đang tốt, bọn họ mỗi ngày đều đi săn, cô cũng đã quen rồi.

Thở sâu, chuẩn bị tâm lý thật tốt, dùng hai tay cố chống thân hình đau chịu không nổi ngồi dậy.

“Ưm...” Cô cảm thấy nửa thân dưới có chất lỏng chảy ra, kéo soạt tấm da thú bên cạnh ngăn lại, khom người, bụm chỗ đó lại đi từng bước về phía phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tắm rửa

Cũng may mấy ngày trước theo năn ni Chelsea xây cho cô một gian phòng tắm, còn lấy một khúc cây lớn làm cái bồn tắm cho cô, cuối cùng cô không cần phải mỗi ngày mỗi chạy đi rất xa để tắm nữa.

Có điều muốn đổ đầy nước vào bồn tắm cũng tốn rất nhiều sức lực, đi tới đi lui mấy lần, cũng lấy được non nửa bồn nước, Mộ Sa thở hổn hển, cõi da thú, nhảy vào bồn.

“Ahhh, mát quá.” Mộ Sa rùng mình, bây giờ là mùa xuân, thời tiết đã rất nóng, nhưng tắm nước lạnh vẫn rất khó chịu, có điều hết cách rồi, muốn tắm nước nóng, phải nhóm lửa, họ nấu nồi nước chỉ để làm thịt thú, còn nếu nấu cả bồn thì phải nấu nhiều lần, đợi lúc cô nấu lần cuối cùng chắc nước mấy lần nấu trước đã nguội ngắt, nên đành tắm qua loa cho xong.

Trước tiên dội sơ qua, rồi đưa tay vào hoa huyệt, móc chất lỏng bên trong ra.

Hoa huyệt vẫn còn sưng, cô vừa đụng nhẹ đã đau dữ dội, cố nén cơn đau rửa cho sạch, lạnh run lập cập trèo ra khỏi bồn tắm, lấy thuốc mỡ tiêu sưng giảm đau thầy thuốc Kreider trong tộc đưa cho, thấy trong hộp gỗ không còn nhiều thuốc, thở dài, xem ra lại phải đến hỏi Kreider xin thuốc mỡ rồi.

Cô hơi ngượng ngùng, thuốc dùng mau hết quá, mới mấy ngày đã hết một hộp, nhưng lần nào Chelsea cũng làm cô đau, nếu cô không bôi thuốc, đến tối không tiêu sưng, nhất định càng khó chịu đựng.

Xức thuốc xong, lấy quần áo trong tủ treo ra thay, nói là quần áo thật ra chỉ là một tấm da thú, đầu và cánh tay khoét ba lỗ, trùm vào, vừa xấu xí lại vừa nóng nực, những người khác trong tộc chỉ quấn một miếng da thú quanh hông là xong, nhưng cô không làm được, trước khi biết cách làm ra quần áo, mặc thế này trước đối phó là được.

Lấy tấm da thú lót giường bị nhàu nhĩ với quần áo cô vừa thay ra ngâm vào bồn tắm để giặt, rồi trải trên tảng đá lớn trước cửa phơi khô.

Vào phòng tìm được hai quả trái cây, đó là tất cả bữa sáng của cô, cô cũng phải ra ngoài làm việc rồi. Giống cái không cần ra ngoài săn thú, nhưng hái trái, hái thảo dược.

Tuy người trong tộc đều cho rằng vóc dáng cô quá mức nhỏ nhắn, lại không có chút sức lực nào, nên cho phép cô không cần ra ngoài làm việc, nhưng Mộ Sa không muốn làm sâu gạo để cho người ta nuôi, cô tuy không có bao nhiêu sức lực, không thể leo cây, nhưng vẫn hái được thảo dược, đào được rễ cây, hạt giống.

Thực vật ở đây dù ở thể giới cũ cô chưa từng thấy bao giờ, nhưng phần lớn vẫn thấy rồi, cô muốn tìm xem có hạt thóc, hạt bông không, có được đủ loại hạt giống thì đến mùa đông dù không thể ra ngoài săn thú họ cũng không đến nỗi không có thức ăn.

Sửa soạn đầy đủ xong, Mộ Sa gửi cái giỏ đan từ nhánh cây ra ngoài, trong thôn đã không còn ai, giống đực đã đi săn từ sớm, giống cái phần lớn đã rời thôn đi hái quả, chỉ còn vài giống cái ở lại chăm sóc ấu thú không có năng lực tự vệ và giống đực bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ryan

Vừa ra đến cửa thôn, thì bị người phía sau gọi lại.

“Mộ Sa, cô định đi đâu?”

Mộ Sa ngoái lại, là Ryan, nghe nói cô được hấn cứu từ ngoài mạng về. Nhìn bàn tay còn quần băng của hấn, Mộ Sa thấy áy náy, người ta cứu cô, mà cô vẫn chưa cảm ơn hấn đáng hoàng.

Khi mới tỉnh lại, cô sợ hãi, chỉ vội làm quen với nơi không thể tưởng tượng ra nỗi này mà không nhớ phải đến cảm ơn hấn, sau đó lại bị đưa qua làm bạn đời của Chelsea, buổi tối đầu tiên đã bị thương, nằm suốt một tuần liền trên giường, nay chỉ mới qua mấy ngày, cô lại bận đi tìm hạt giống, nên quên hấn ân nhân cứu mạng.

Mộ Sa áy náy nhìn Ryan nói: “Ryan, cảm ơn anh nha, anh đã cứu tôi, tôi vẫn chưa nói cảm ơn anh nữa, vết thương của anh chưa đỡ sao?”

Ryan nghe vậy cười ha ha nói: “Chuyện nhỏ mà, không cần cảm ơn, nói nhỏ cô biết thôi, thật ra vết thương trên tay tôi khỏi từ sớm rồi, nhưng tôi muốn nhàn nhả nên làm bộ như chưa khỏi, cô nhất định đừng nói ra nha.”

Mộ Sa cũng cười, nhìn khuôn mặt anh tuấn mang nhiều nét chân thật của hấn, còn cặp mắt vàng khi cười thì cong cong nữa, không thể không thừa nhận hấn thật sự đẹp trai, nếu không tận mắt nhìn, căn bản không tin được hấn là giống đực thú nhân thô lỗ.

Thật ra Chelsea cũng rất đẹp, nhưng hấn chưa bao giờ cười dịu dàng với cô, không, phải nói là hấn chưa hề cười với cô, họ ở chung, ngoại trừ ăn cơm thì là làm chuyện kia.

Nhìn nét mặt cô dần dần cô đơn, Ryan quan tâm hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Chelsea ức hiếp cô à?” Hấn biết Chelsea vốn định chọn bạn đời, nhưng bị các trưởng lão trong tộc ép phải chọn cô, trong lòng khó tránh bức bối, nhưng hấn cũng không đến nỗi không có phẩm chất đi ức hiếp giống cái. Nếu hấn ta thật sự ức hiếp cô, hấn sẽ không ngại trả giá mà cướp cô lại, tuy cô không giống với giống cái trong tộc, nhưng lại làm hấn thương xót, muốn ôm cô vào ngực mà bảo vệ.

“Không có, anh ta rất tốt với tôi.” Mộ Sa nhanh chóng che giấu nét cô đơn, cố cười vui vẻ. Chelsea nói sao cũng là chồng cô, việc xấu trong nhà không thể nói với người ngoài, bất kể hấn có thể nào với cô, họ cũng không muốn cho người ngoài biết.

Ryan nhìn mặt cô cười miễn cưỡng, càng thêm chắc chắn ý nghĩ của mình là đúng, âm thầm quyết định, chờ Chelsea về hấn sẽ nói chuyện, đã thành bạn đời thì nên đối xử tử tế với cô mới phải.

Hạ quyết tâm rồi, cười nói với Mộ Sa: “Cô chưa nói tôi biết, cô định đi đâu?”

“Tôi đi xung quanh một chút, tìm hiểu cảnh vật, sẵn tiện xem có thể hái quả hay hạt giống gì không.” Mộ Sa thành thật trả lời.

“Vậy tôi đưa cô đi, vừa lúc tôi rảnh, có thể đưa cô đi tìm hiểu chung quanh.” Ryan cười tự động xưng phong nhận việc.

“Thật sao? Vậy thì tốt quá, cảm ơn anh nha Ryan.” Mộ Sa vừa nghe hấn chịu đưa cô đi, mừng rỡ vô cùng, dù sao là lần đầu tiên ra khỏi thôn, cô vẫn thấy sợ sợ.

“Đừng khách sáo thế, bảo vệ giống cái là thiên chức của giống đực mà.” Ryan khoa trương vỗ ngực, ghẹo Mộ Sa bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bông vải

Hai người vừa trò chuyện vừa sổng vai cùng đi, có Ryan dẫn đường, Mộ Sa hái được rất nhiều trái cây, nhưng hạt giống thực vật cô cần tìm lại không tìm được.

Đồ ngốc, Mộ Sa thầm mắng mình, bây giờ đang mùa xuân, làm gì có hạt giống chứ, muốn tìm hạt giống cũng phải mùa thu mới có.

Ryan ở gần đó đang tìm trái cây, lúc hần cúi xuống cô hỏi: “Ở đây có cây nào kết trái màu trắng, mềm mềm, tròn tròn không?”

Ryan nghĩ nghĩ, rồi vừa đi vừa tìm một hồi, mới chỉ một bụi rậm nói với cô: “Chắc là chúng đó, chúng tôi gọi nó là ‘bạch đoàn tử’, kết trái tròn trắng mềm, loài chim rất thích đem chúng về lót tổ lắm.”

Mộ Sa mừng rỡ, chắc chắn là bông rồi, tuy cô không biết cây giống bông vải ra sao, nhưng theo sự mô tả của hần thì chắc là đúng rồi.

Nhanh nhẹn ngồi xuống, đào bụi cây luôn cả đất lên, cẩn thận bỏ vào giỏ sau lưng.

Ryan nhìn động tác của cô thì rất tò mò: “Cô lấy chúng làm gì vậy? Đâu ăn được.”

Mộ Sa không ngẩng lên, vui vẻ đáp: “Tôi không đem về để ăn, tôi muốn làm quần áo. Chờ tôi thành công rồi sẽ làm một bộ tặng cho anh.”

Nghe cô nói định làm quần áo tặng mình, tuy không biết quần áo cô nói với da thú trên người hần có gì khác nhau, nhưng cô muốn tặng đồ, lòng hần vẫn rất thích thú, âm thầm ghi nhớ trong lòng, đợi sau này ra ngoài đi săn chỉ cần thấy bạch đoàn tử sẽ đào về hết cho cô.

Mộ Sa vừa lấy được bông vải, lơ đãng liếc sang bên cạnh, kinh ngạc kêu lên: “Khoai lang, ở đây cũng có khoai lang kìa.” Khoai thì cô biết, trước kia ở phía sau cô nhi viện có rất nhiều.

Ba chân bốn cẳng đào cả gốc khoai lên, Mộ Sa mừng rỡ không thôi, ngày hôm nay thu hoạch nhiều ghê. Thấy trong giỏ cũng gần đầy, hai người vừa nói chuyện vừa đi về.

Vì không đi xa nên về đến thôn rất nhanh, buổi sáng Mộ Sa không ăn gì, nên hơi đói bụng, thấy tay Ryan còn bị thương, cũng không tiện nấu ăn, liền mời hần đến nhà cô cùng ăn cơm trưa.

Ryan vui vẻ nhận lời, Mộ Sa đem hai khúc xương đã lọc hết thịt ra nấu một nồi xương hầm, lấy thêm hai tảng thịt tươi, cẩn thận khứa mấy dao lên đó, lấy trái cây gia vị, vắt lấy nước ướp vào thịt, để lên lửa nướng.

Ryan ngồi gần đó nhìn cô bận rộn làm bếp, lòng không khỏi ghen tỵ, ghen tỵ Chelsea chẳng cần làm gì cũng có được bạn đời tốt thế này, rõ ràng là hần cứu cô về, có phải thì phải phôi phôi cho hần, chứ sao là Chelsea được chứ.

Mộ Sa làm xong cơm trưa rất nhanh, nướng thịt xong đưa cho Ryan, rồi lấy chén gỗ đựng canh xương. Ryan cắn miếng thịt nướng, ngồm ngoàm nói: “Ừm, ngon, thật sự ngon lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Ác mộng bắt đầu

“Haha, ngon sao? Vậy anh ăn nhiều một chút, vẫn còn này, anh ném thử canh xem thế nào?” Mộ Sa thấy hần thích ăn món mình làm, cảm thấy rất thoải mái. Chelsea chưa từng ăn món cô nấu, không phải cô không muốn nấu cho hần ăn, mà do hần không cho cô cơ hội.

“Ừ, canh ngon, không ngờ dùng xương nấu canh lại ngon thế này, trước đây chúng tôi đều ném cả, thật lãng phí quá.”

Ryan bây giờ quả thật thay đổi cách nhìn về cô, không ngờ cô vóc dáng nhỏ bé, nhưng có tài ghê, nấu đồ ăn ngon quá chừng.

“Haha, anh thích thì cứ đến đây, tôi nấu cho anh ăn.” Mộ Sa cảm thấy ở gần hần thật dễ chịu, không giống ở gần Chelsea rất áp lực.

“Cô nói đấy nhé, sau này tôi sẽ đến, cô đừng chê tôi phiền rồi đuổi đi nhé.” Ryan rất thích thú nhận lời mời của cô.

Một bữa cơm, hai người vừa nói vừa cười, ăn cơm xong, Mộ Sa được Ryan giúp đỡ cuộc sân sau, trồng mấy cây giống cô đem về.

Mộ Sa chưa từng trồng trọt, không biết mấy loại cây này có sống được không, nhưng cứ gieo, tưới nước trước đã.

Vừa làm xong, Chelsea đi sẵn trở về, khiêng con mồi vào kho dự trữ cất, đi ra thì thấy hai người ở phía sau vui vẻ trò chuyện gì đó, sắc mặt sầm xuống, nhìn đám cây giống xanh mượt, nhủu mày hỏi: “Đây là cái gì?”

Mộ Sa co rúm người lại, theo bản năng lùi ra đằng sau, nhỏ giọng đáp: “Là bông vải, em muốn tự trồng, anh nhìn xem trồng vậy được không.”

Cảm giác được cô sợ hãi, Chelsea thấy khó chịu, vừa rồi mới thấy cô với Ryan nói cười vui vẻ, mà vừa gặp hấn đã thay đổi thái độ.

Ryan nhìn thấy mọi chuyện, không nhịn được nói Chelsea: “Cậu về rồi à, vừa lúc tôi có chuyện muốn nói, cậu đến nhà tôi một chuyến đi.”

Chelsea nhìn sang Mộ Sa, gật đầu rồi đi cùng hấn.

Mộ Sa thấy hai người đi rồi, bèn ngoan ngoãn vào nhà, hấn đã về rồi, trời cũng đã tối, ác mộng của cô sắp bắt đầu rồi, bây giờ cô lại thấy sợ.

Chelsea đi không bao lâu thì về, sắc mặt không được tốt, không nói câu nào bắt đầu cắt thịt đem nướng, Mộ Sa thấy hấn tâm tình không tốt, cũng không dám chọc vào, im lìm ngồi bên cạnh nhìn hấn làm.

Chelsea nướng thịt xong, thấy trong nồi còn canh xương, nghi ngờ hỏi: “Đây là gì?”

Không nghĩ hấn đột nhiên hỏi mình, Mộ Sa hoảng sợ, nhưng lại kịp hiểu hấn hỏi gì, nhỏ giọng đáp: “Là canh xương hầm, giữa trưa Ryan ở đây ăn cơm.”

Chelsea nghe vậy mặt càng sầm hơn, múc một thìa ném thử, ai dè hương vị không tệ lắm, nên múc luôn hai chén, một chén đưa cho Mộ Sa, đưa luôn thịt nướng cho cô, Mộ Sa cầm thịt, chậm rãi ăn từng chút một.

Ở đây không có gì để giải trí, nên ăn tối xong, không được bao lâu hấn lại đề cô lên giường, làm chuyện cô vừa khổ sở vừa xấu hổ, đó cũng là chuyện cô sợ nhất.

Nên bây giờ có thể kéo dài thời gian được chút nào thì cứ kéo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Gần gũi kích tình

Tiệc là cô có ăn từng miếng nhỏ đến đâu thì cũng đến lúc ăn hết.

Chelsea thấy cô ăn xong miếng cuối cùng, tiến đến ôm cô, ném lên giường, Mộ Sa không dám phản kháng, mặc cho hấn cởi quần áo mình.

Nhưng Chelsea không giống ngày thường lập tức nhào lên, mà cởi đồ mình xong lại nằm kế cô. Kéo tay cô sờ lên cây cột không lồ của hấn, ra lệnh: “Vuốt và liếm nó đi.”

Mộ Sa sợ hãi nhìn cây cột cực đại màu tím đen, hấn bắt cô liếm nó, nhưng cô chưa từng làm, hơn nữa cô cảm thấy nó dơ bẩn.

Thấy cô chậm chạp không làm, Chelsea không vui nhủu mày, ấn đầu cô xuống, thúc giục: “Nhanh lên.”

“Đừng... ưm...” Mộ Sa mở miệng phản kháng, nhưng cô vừa mở ra Chelsea liền nhân cơ hội đút vào. Đầu Mộ Sa bị đè lại, không thể tránh thoát, đành nén cảm giác ghê tởm ngậm vào miệng, nước miếng không nuốt được chảy đầm đìa.

“Dùng lưỡi mà liếm! Đừng chỉ ngậm thôi.” Thấy cô không chịu phối hợp, Chelsea không có tính nhẫn nại, vỗ mông cô một cái, mông Mộ Sa đỏ lên tức thì.

“Uuu...” Mộ Sa quỳ trên giường, ngậm vật thật lớn của hấn, gian nan phun ra nuốt vào, lưỡi thỉnh thoảng còn liếm hai cái.

Chelsea thoải mái nhắm mắt hưởng thụ, nhưng dần dần hấn không thấy đủ vì tốc độ cô chậm rì rì, đè chặt đầu cô xuống, để hấn không chế nhịp điệu đưa đẩy, không ngừng ấn sâu vào cổ, làm Mộ Sa nghẹn thở phát khóc.

Cuối cùng lúc Mộ Sa cảm thấy mình sắp ngạt chết rồi, hấn lại bắn ra, nhưng hấn đè đầu cô lại không cho cô tránh đi, toàn bộ đều bắn vào miệng cô.

Mộ Sa không cách nào khác đành nuốt vào, nhưng quá nhiều tinh dịch, cô không theo nổi tốc độ của hắn, bị nghẹn không thở nổi. Cuối cùng Chelsea mới thả cô ra, Mộ Sa nằm trên ho khu khụ.

Nhưng Chelsea rõ ràng không biết thương hương tiếc ngọc, hoặc là hắn cố ý làm cho cô khó chịu, Mộ Sa vừa hết ho xong, Chelsea lại lật cô qua, kéo chân cô ra, cúi xuống hôn liếm hoa huyết của cô.

Chelsea chừng như rất thích mật dịch trong hoa huyết, mỗi lúc trời tối đều mút rất lâu, Mộ Sa cũng dần quen, ước gì hắn mút lâu một chút, dù sao chỉ có vậy mới không đau, còn rất dễ chịu.

Nhưng tối nay Chelsea lại khác, chỉ mút một hồi cho cô lên cao trào một lần rồi ngừng, ôm cô ngồi xuống, để cô tự đưa vật của hắn vào cơ thể.

Mộ Sa thấy hắn đêm nay khác lạ, sợ chọc giận hắn, không dám chậm chạp, đỡ lấy rồi ngồi xuống liền.

“Á...” Tuy do chính cô kiểm soát lực vào, nhưng hoa huyết bị cắn đến tận cùng, đau đớn làm cô rên lên, Mộ Sa run rẩy, vịn vai hắn, cô biết thế này vẫn chưa xong, bởi vì vẫn còn một phần ở ngoài.

Quả nhiên, không đợi cơn đau qua đi, Chelsea đã túm eo cô nhấn xuống, còn mình lại nảy lên, đi vào lút cán.

“Uh...” Cửa tử cung lại bị đội thấu, Mộ Sa thật sự đau không chịu nổi, há miệng cắn lên vai hắn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mở rộng

Dường như cơn đau trên vai kích thích Chelsea, hắn thoáng rút ra một tí lại tàn nhẫn đâm vào. Mộ Sa bị hắn đâm mạnh vài lần phải buông ra, nhanh chóng bám vào cổ hắn, dán sát người hắn.

Dần dần cô không còn sức bám trên cổ hắn nữa, mà mềm nhũn rên lên, Chelsea vỗ mông cô mấy cái, để cô lên tinh thần một tí, nhưng chỉ chốc lát cô lại mềm nhũn.

Chelsea hết kiên nhẫn, lấy ngón tay cắm vào cục huyết.

“Á...” Mộ Sa bị đau nhào người trốn đi, bị Chelsea kéo lại, hoa huyết căng chặt với ngón tay trong cục huyết ra vào cùng lúc.

“Chelsea... Đau quá... xin anh... xin anh... lấy ra đi... ư...” Mộ Sa đau không chịu nổi, nức nở cầu xin hắn, sợ hắn làm vỡ cục huyết, tuy giống cái ở đây đều dùng chỗ này, nhưng cô quá nhỏ, còn hắn quá lớn, bị hắn đi vào cô sẽ chết mất.

Chelsea không để ý đến lời năn nỉ của cô, cô tiến vào cục huyết va chạm lung tung, không bỏ qua sót chỗ nào, ngón tay trong cục huyết từ một ngón biến thành hai ngón.

“Á... Á...” Mộ Sa khóc la, đầu ngửa ra sau, theo nhịp ra vào của hắn mà lắc lư vô thức.

Ngay lúc Mộ Sa cảm thấy mình sắp chết thì thân dưới của Chelsea ra vào hơn mười lần, cuối cùng ôm chặt cô run rẩy, gào nhẹ bắn ra.

Mộ Sa được hắn buông ra, quay người đưa lưng về phía hắn thút tha thút thít.

Chelsea từ đằng sau áp lên cô, lại đút ngón tay vào cục huyết.

“Đừng!” Mộ Sa kinh hoàng la lên, đẩy tay hắn ra. “Chelsea, đau lắm, không được.”

“Đừng nhúc nhích, cũng vì đau nên tôi mới nói ra cho cô.” Tay kia của Chelsea đề eo cô lại không cho cựa quậy.

“Đừng, Chelsea, không được, em sẽ chết đó, không được...” Mộ Sa khóc càng lớn, dường như khóc cho cả sợ hãi mấy ngày nay.

Chelsea bị cô khóc mà bức bối, rút ngón tay ra, quay cô lại, để cô nằm xuống trầm giọng hỏi: “Khóc cái gì? Tôi chưa làm cô thỏa mãn à?”

“Không phải, không phải.” Mộ Sa nhanh chóng lắc đầu phủ nhận.

“Tôi không tốt với cô?” Chelsea lại hỏi, hôm nay Ryan còn đặc biệt cảnh cáo hắn phải đối xử tử tế với cô, chẳng lẽ cô đã nói gì với Ryan?

“Không có, anh tốt với em lắm.” Ở dị giới này, có cái ăn có chỗ ngủ, xem như là tốt rồi. Mộ Sa không hề nghĩ ngợi đáp ngay.

“Vậy cô khóc cái gì?” Chelsea khó hiểu nhíu mày hỏi. Nói thật, hần không hài lòng lắm với bạn đời này, vai không thể gánh, tay không thể xách, đáng người lại nhỏ bé, không biết leo cây, không chừng ngay cả hải lượng cũng là vấn đề.

Có điều tất cả hần đều chịu được, hần có đủ khả năng nuôi sống hai người, nên cô không cần làm gì cũng không sao, mấu chốt là thể chất cô quá yếu, trên giường không thể thỏa mãn hần. Mỗi lần hần đang cao hứng, cô lại ngắt đi, thật quá mất hứng.

Chỗ tốt duy nhất của cô chính là thân thể mềm mại, thơm tho, ôm rất dễ chịu. Phía dưới còn có hai chỗ để vào, đáng tiếc phía sau quá chặt, hần không vào được, muốn nói rộng cho cô trước, cô còn khóc lóc không yên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Làm nhiều nhiều

“Đau lắm, em thật không chịu nổi.” Mộ Sa ảm ức nói.

“Cũng bởi vì đau nên mới nói ra giúp cô.” Nếu không vì sợ cô đau không chịu nổi, không muốn làm cô bị thương, hần đã làm luôn rồi, còn phí sức làm gì, hần như thế cũng là sẵn sàng lắm rồi, Chelsea thật sự không biết cô khóc cái quỷ gì, giống cái trong tộc hần rất ít khóc.

“Ừm...” Mộ Sa cảm thấy mình giống như tú tài gặp nhà binh, thất bại khó nói thành lời, đành kéo tay hần, nhỏ nhẹ năn nỉ: “Chelsea, xin anh đừng đụng đến chỗ đó được không.”

Chelsea nhìn cô nghĩ ngợi, nói: “Tôi tạm thời không đụng đến đó, khi nào nói rộng rồi thì tiếp tục.”

“Đừng...” Mộ Sa thấy hần chưa từ bỏ ý định hần, còn định xin hần tiếp, vừa mở miệng đã bị hần hôn.

Hai bàn tay đồng thời nắm đùi cô, kéo hướng ra ngoài, gây thịt của hần vọt vào hoa huyết.

“A... Không...” Mộ Sa cảm giác Chelsea như muốn xe cô làm đôi, toàn bộ đều đâm vào cô. Cảm giác bị xé rách cùng lực va đập làm cô hét lên.

Chelsea cảm thấy gây thịt bị tiểu huyết kia vặn xoắn, tường thịt trong hoa huyết mềm nhuyễn hút hần vào trong.

Dễ chịu gừ một cái, giống như máy không hề ngưng tình nhiều lần đi vào tận nơi sâu nhất của cô, còn ngâm vành tai cô hưng phấn hỏi: “Hút chặt như thế còn nói không? Đêm nay không được phép ngắt, tôi muốn làm cô khô luôn.”

Mộ Sa nắm chặt da thú dưới người, sợ hần đẩy bay ra ngoài, hoa huyết đã sưng đỏ, khó khăn nuốt nhả cự vật của hần, hoa tâm đã đau đến chết lặng.

“Nhẹ chút, xin anh, nhẹ thôi... Ừ... Sâu quá, á...” Mộ Sa dù biết mình có cầu xin hần thế nào, hần cũng không nhẹ tay, nhưng vẫn cố cầu xin hần, bàn tay vô thức đẩy ngực hần ra.

Nghe cô không ngừng rên rỉ, Chelsea càng thêm hưng phấn, gác một chân cô lên bả vai, tay mò xuống dưới sờ soạng, tách cánh hoa không ngừng run rẩy, để gây thịt dừ tợn tiến vào càng sâu.

“A...” Mộ Sa không biết hoa huyết của mình đang có cảm giác gì, chỉ cảm thấy cả người như bị xuyên qua, dần dần mê muội, cô như lại muốn hôn mê, ngắt cũng tốt, chỉ cần ngắt đi là không cảm thấy bị tra tấn.

Đáng tiếc Chelsea còn chưa thỏa mãn, thấy cô sắp ngắt, cười xấu xa cầm hai ngón tay vào cục huyết.

“Uh...” Đau đớn bên dưới làm Mộ Sa tỉnh táo, hoa huyết vì đau mà càng chặt.

“Uh...” Chelsea kêu lên đau đớn, cảm giác bị cô xoắn lại cũng sắp phun ra, ra vào thật nhanh, chôn gây thịt vào nơi sâu nhất, bắn thẳng ra, tinh dịch nóng bỏng không phun ra ở hoa tâm mà vào thẳng trong tử cung, bắn lên thành tử cung.

“Ah...” Mộ Sa bị sóng nhiệt kích thích, cũng run rẩy lên đỉnh.

Chelsea đè lên cô, bình ổn hơi thở, gây thịt sau khi thỏa mãn đã mềm đi nhưng không lấy ra, cản trong hoa huyết trơn ẩm của cô.

Hai ngón tay trong cục huyết bắt đầu xoay tròn, từ từ căng giãn lối vào chặt khít.

Mộ Sa vừa đau vừa sợ từ trong cao trào tỉnh lại, nhưng cô không dám nhúc nhích, hấn còn ở trong người cô, cô mà nhúc nhích chắc chắn sẽ kích thích hấn.

“Chelsea, xin anh, đừng mà.” Mộ Sa nắm tấm da thú, rơi lệ đáng thương xin hấn.

Chelsea bị cô khóc mà bức mình, ngón tay càng cắm sâu hơn, gầm nhẹ: “Khóc gì mà khóc, mới đụng cô đã kêu đừng. Không muốn tôi đụng vào cô, cô muốn ai đụng, tôi cho cô biết, tôi là giống đực của cô, hai cái ở dưới này chỉ có tôi mới được đút vào, để tôi làm, để tôi nhìn, tôi làm đã rồi cô còn phải sinh con cho tôi. Đây là nghĩa vụ của cô, có gì mà khóc, cô xem có giống cái nào giống cô không, giống đực vừa đụng nhẹ đã nói không được, bọn hấn còn ước gì giống đực thể lực tốt, làm bọn hấn nhiều nhiều là khác.”

Mộ Sa không biết nên nói gì, chỉ lắc đầu khóc thút thít.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nghe lén

Chelsea nghe cô khóc mà bức mình không thôi, vật cứng và ngón tay chôn trong cơ thể cô cùng rút ra, nghiêng người cầm da thú quăn lại, mặc đồ cho cô, ôm cô ra ngoài.

Mộ Sa không biết hấn muốn đem cô đi đâu, dù sao chỉ cần không phải bị ép trên giường là được. Có điều bên ngoài trời đã tối, còn nghe rõ tiếng dã thú gầm rú. Mộ Sa sợ hãi ôm chặt cổ Chelsea, hấn không phải bị cô làm phiền muốn vứt cô đi đấy chứ.

“Chelsea, em.” Mộ Sa vừa định xin hấn đừng vứt cô đi, đã bị hấn bịt miệng không cho cô lên tiếng.

Mộ Sa lúc này mới phát hiện hoá ra hấn ôm cô đi đến cửa sổ nhà ai đó. Cửa sổ không đóng, nghe rất rõ âm thanh từ trong vọng ra.

“A... cho em, cho em.. Mạnh hơn đi.. Sướng quá... Anh yêu... mạnh hơn nữa đi... xé nát em..”

Một giọng nam khàn khàn kêu điên cuồng. Mộ Sa nghe mà trợn mắt, không cần nhìn cô cũng biết trong phòng đang làm gì, không ngờ Chelsea lại mang cô đi nghe lén người khác làm việc.

Tiếp theo chính là tiếng va chạm thân thể mà Mộ Sa rất quen thuộc, với tiếng nước lép nhép truyền ra.

Mộ Sa nghe mà mặt đỏ bừng, giãy giụa trong ngực hấn muốn hấn ôm cô đi chỗ khác.

Chelsea siết tay quanh eo cô thật chặt không cho cô giãy giụa, ép cô phải nghe tiếp.

“Bảo bối, em chặt quá, muốn nghiền anh sao, thả lỏng chút. Sướng không? Bảo bối, anh làm thế này em sướng không? Có muốn anh mạnh hơn tí nữa không, hử?” Một lát sau, trong phòng lại vọng ra tiếng la điên cuồng của người kia.

“Sander, a... nữa đi... đâm xuyên em... a... thật sướng quá... mạnh quá... anh mạnh quá... em yêu anh chết mất...”

Mộ Sa thật sự không nghe nổi nữa, bịt chặt tai mình.

Chelsea nghe mà máu nóng hừng hực, thế là ôm Mộ Sa đi nhanh về, vừa bước vào phòng, không kịp đến giường, Chelsea đã ấn cô lên ván cửa, xé tấm da thú của mình, kéo đồ cô lên, chen vào giữa hai chân cô, đâm thẳng vào.

“Úm...” Mộ Sa rên lên, cũng may vừa rồi tinh dịch hấn bắn vào vẫn còn bên trong, hoa huyết cũng đủ ướt át, bị hấn tàn nhẫn đi vào, cũng không đau lắm, có lẽ cô đã quen với đau đón rồi.

Chưa bao giờ thử qua tư thế này, Chelsea bị kích thích thú tính, vừa cắn vừa hôn cô, vừa kéo hai chân cô, mạnh bạo đâm vào, kéo ra, rồi đâm vào.

Tấm ván cửa sau lưng Mộ Sa bị đụng cứ kêu ken két. Lưng Mộ Sa bị ván cửa mài đau, tuy nhiên nó lại làm dâng lên khoái cảm khác thường. Mộ Sa lòng căng thẳng, chẳng lẽ cô cuồng ngược, bị hấn đối xử thô lỗ, sau khi quen dần lại sinh khoái cảm hay sao.

“A...” Không để Mộ Sa suy nghĩ, Chelsea hung ác đâm một cái làm cô tỉnh người.

“Xin tôi, mạnh hơn chút nữa, xin tôi xé nát cô, nói.” Chelsea hơi tham lam, ép cô nói lời thuần phục của giống cái như vừa nãy.

Chương 12: Ăn em

“Ừm...” Mộ Sa biết hẳn muốn cô học theo giống cái kia phục tùng hẳn, câu nói xấu hổ như thế cô làm sao nói ra được, nhưng tình hình bây giờ không cho phép cô từ chối.

Mộ Sa cắn chặt răng, bám víu vai hẳn ghé vào tai thờ gấp, đứt quãng nói: “Chelsea, xin anh, mạnh một chút, xin anh xé nát em, ăn em, a...”

Chelsea nghe xong tâm tình rất tốt, đè chặt cô lại, rồi bắt đầu đọt ra vào mồm.

Đồng thời cũng bắt chước Sander, thờ dốc nói bên tai cô: “Bảo bối, em chặt quá, bảo bối, thả lỏng chút, bảo bối, lỗ nhỏ phía dưới giống như có vô số miệng nhỏ hút tôi, thật muốn đâm xuyên em. Bảo bối...”

Mộ Sa bị giọng nói trầm êm ái và va chạm mạnh ở thân dưới mà cao trào liên tục, cả người mềm nhũn cảm thấy cửa tử cung bị đẩy ra đau đớn dường như đã không còn quá khó chịu nữa.

Không biết có phải bị ảnh hưởng bởi thủ nhân giống cái kia không mà cô đột nhiên cảm thấy có một guồng đực ngang tàng mạnh mẽ cũng không tồi, ít nhất cũng cho cô cảm giác an toàn, làm cô đêm tối không sợ hãi nữa, thậm chí đau đớn hẳn mang đến cũng dần dần thích ứng.

Không biết bao lâu, Chelsea cuối cùng cũng thoả mãn phóng thích. Mộ Sa cảm giác nửa người dưới bị hẳn va chạm đều tê cứng, không còn cảm giác.

Chelsea giữ nguyên tình trạng của hai người, ôm cô đến giường.

Mộ Sa thấy hẳn không có ý rút cây gậy đã mềm ra, biết hẳn còn muốn, nhưng cả người cô đã mỏi nhừ không còn chịu thêm được nữa.

Nghĩ ngợi, chủ động xáp đến gần hẳn, mềm mại ôn tồn nói: “Chelsea, anh lớn thật, thật là lợi hại. Người ta bị anh làm cho mỏi nhừ rồi, anh lấy nó ra đi, cho em nghỉ ngơi được không?” Nói xong Mộ Sa còn thấy lạnh cả người, hi vọng Chelseathích đáng về này.

Chelsea nghe xong quả nhiên biểu cảm hiền hoà, nhẹ nhàng rút ra, để tay lên lưng cô, mát xa cho cô.

“Làm đau em à?” Giọng Chelsea đặc biệt dịu dàng, làm Mộ Sa đỏ mặt.

“Sao lại muốn khóc nữa.” Chelsea nhíu mày, hẳn bức nhất là thấy cô rơi nước mắt.

Mộ Sa lắc đầu hít mũi, nhào lên cổ hẳn, cười ngọt ngào, chủ động hôn lên môi hẳn một cái: “Chelsea, cảm ơn anh.” Đây là lần đầu từ sau khi cô đến dị giới này, hẳn cho cô cảm giác ấm áp.

Nhìn cô cười ngọt ngào, Chelsea bỗng cảm thấy có gì đó trong ngực nảy lên, làm hẳn khó thở, xấu hổ ôm chặt cô, ấn đầu cô vào ngực hẳn, áp úng nói: “Ngủ đi.”

“Ừ.” Mộ Sa cười gật đầu, đột nhiên cảm thấy Chelsea hình như cũng chẳng lạnh lùng như vẻ ngoài. Ngọt ngào trong ngực hẳn, muốn tìm vị trí thoải mái một tí.

“Đừng nhúc nhích.” Vừa xoay hai cái đã bị Chelsea bảo dừng lại, đồng thời cảm giác có vật gì đó thô nóng để giữa hai chân, càng lúc càng có xu hướng lớn lên, Mộ Sa đương nhiên biết đó là gì, sợ tới mức cả người cứng đờ, hết dám cựa cựa.

Chelsea rên lên, ôm cô càng chặt. Rất muốn xoay người đè cô xuống, ra sức mà làm. Nhưng nghĩ đến nụ cười của cô, cùng tiếng cảm ơn kia, lại ép mình nhìn xuống.

Vỗ nhẹ lưng cô, ản ản nói: “Đừng nhúc nhích nữa, mau ngủ đi.”

“Ừm.” Thấy hẳn không có ý đàn áp, Mộ Sa nhe nhẹ thở ra, cong môi an tâm cuộn trong ngực hẳn mà ngủ.

Sau khi đến dị giới, đây là lần đầu Mộ Sa mỉm cười, chìm vào giấc ngủ.

Chương 13: Thoả mãn

Mộ Sa ngủ say sưa, nhưng Chelsea lại khó chịu, dục vọng không được phóng thích, sưng cứng làm hân sắp nổ tung. Thở gấp nhắm mắt cố làm cho mình tỉnh táo, nhưng mùi thơm ngọt ngào thoảng ơ mũi, có làm sao hân cũng không dập lửa được.

Nhắm mắt đếm cừu thật lâu vẫn không ngủ được, thấy trời sắp sáng, Chelsea thật sự không nhận được nữa, xoay người đè Mộ Sa xuống, đưa tay thăm dò độ ướt hoa huyết, đỡ lấy của mình chậm rãi đi vào, biết cô chưa hết sưng, không dám đưa vào hết một lần, vừa đến chỗ sâu nhất của cô thì ngừng lại, bắt đầu di chuyển trong phạm vi nhỏ.

“Ừm...” Mộ Sa mơ màng tỉnh lại, thấy rõ người đang đè cô là Chelsea, hoa huyết không ngừng bị hân cắn ra, rồi từ từ khép lại, từng đợt đau nhói và kích thích khiến cô bất giác vịn eo kẹp hân.

Chelsea thấy cô đã tỉnh, không còn kiêng dè thay đổi rất nhanh. Mỗi lần rút ra chỉ để lại đỉnh đầu, khi đi mạnh vào lại bất thần đâm vào miệng tử cung của cô.

“A... Nhẹ chút...” Kích thích mãnh liệt làm Mộ Sa hét rầm lên, eo rút lại ra sức kẹp hân.

“Ừ...” Chelsea bị cô kẹp, rên lên đau đớn, rút ra đến cửa hoa huyết ra vào nhẹ.

Mộ Sa giãn ra, không còn kẹp nữa thì Chelsea đột nhiên đâm thẳng vào miệng tử cung.

“Uh...” Mộ Sa bị hân tra tấn sắp nổi điên, cứ vịn vịn người không biết nên kẹp chặt hay thả lỏng.

Chelsea thấy cô bất lực điên cuồng, dường như thích thú, luôn nhắm lúc cô không ngờ nhất mà hung hăng đâm vào.

Hoặc là đêm mạnh vài cái, kích thích Mộ Sa không ngừng kêu rên, người co giật bắt đầu run rẩy, miệng hơi mở ra, rên một tiếng thật dài, lên cao trào.

Chelsea cũng không nhận được, nhấn vào chỗ sâu, nóng bỏng bắn ra. Rồi đè lên cô một hồi, nhìn sắc trời bên ngoài, hân nên dậy ăn điểm tâm, chuẩn bị đi sẵn rồi.

Thoả mãn rút ra, ép lên cô vừa hôn vừa vuốt ve một lúc, mới trầm giọng nói: “Tôi phải đi sẵn, em ngủ tiếp đi, dậy thì ăn cơm, tôi để đồ ăn cho em trên bàn.” Dục vọng được thoả mãn, dường như hân cũng nói nhiều hơn.

Mộ Sa hé mắt mệt mỏi, nghe hân dặn dò, trong lòng ấm áp, nhào lên cổ hân, lúc hôn hân cũng dặn khẽ: “Chú ý an toàn.” Ngượng ngùng xoay người sang chỗ khác, dịu dàng bỏ thêm một câu: “Về sớm một chút.” Dường như đây là lần đầu tiên cô mong hân về sớm.

Chelsea nghe cô nói cũng thấy ấm áp trong lòng, đột nhiên cảm thấy có một bận đời thế này cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bắp ngô

Mộ Sa hôm nay tâm tình rất tốt, ngủ một giấc thật đã, ngân nga rời giường, tắm rửa, giặt quần áo, dọn phòng, tuy người vẫn đau dữ dội nhưng tâm trạng của cô lại vui.

Ăn vội hoa quả với miếng thịt Chelsea để lại cho cô, liền xách thùng nước nhỏ ra sau nhà tưới cây.

Đang tưới cây, ngược lên thì thấy Ryan từ xa đi tới.

Đội hân đến gần, Mộ Sa cười chào hân: “Chào anh, Ryan.”

Ryan cười nói, nhấn giọng: “Còn sớm sao, đã gần giữa trưa rồi mà.”

Mộ Sa nghe vậy đỏ mặt, Chelsea sáng sớm nay lại chèn ép cô, hại cô dậy trễ.

Cũng may Ryan nhanh chóng lãng chuyện: “Hôm nay cô muốn ra ngoài hái quả với cây con không? Tôi vừa lúc rảnh rồi đi cùng cô.”

“Tốt quá.” Mộ Sa vui vẻ gật đầu, về phòng lấy sọt rồi xuất phát cùng hắn.

Hai người vừa đi vừa nói vô cùng vui vẻ, Mộ sa cũng thu hoạch rất nhiều, hái nhiều trái dại còn tìm được giống cây hình như là bắp ngô.

Tự nhiên sắc trời chuyển đen, hai người giật mình, nhanh chóng về thôn.

Cũng may Ryan không dám dẫn cô đi quá xa, hai người rất nhanh đã về đến thôn, từ xa thấy ở cửa thôn có một bóng người đi tới đi lui.

Đi tới gần, Mộ Sa nhận ra là Chelsea, chạy ào về phía hắn. Đến cạnh, về mặt hưng phấn kéo tay hắn khoe: “Chelsea, anh xem em đào được bắp nha. Nếu em đường được đến mùa thu, chúng ta có bắp ăn rồi, bắp nướng, bắp nấu đều ngon lắm nha.”

Chelsea về nhà không thấy cô thì vừa lo vừa giận, giờ thấy mặt cô hưng phấn đơ bưng, mắt cũng sáng như sao, con giận với nỗi lo chợt biến mất không dấu vết.

Vỗ vỗ tay cô, cũng cười theo.

Có điều thấy Ryan từ sau chậm rãi đi tới, nụ cười của hắn lại xịu đi, mắt nhìn cánh tay còn treo của Ryan, như vô tình nói: “Ryan, cảm ơn cậu bảo vệ bạn đời thay tôi, với lại vết thương trên tay cậu sao rồi.”

Ryan nhếch miệng cười: “Cũng sắp lành rồi.”

“Vậy à.” Chelsea gật đầu, nói tiếp: “Vậy ngày mai cậu đưa mọi người đi săn thú, tôi nghỉ ngơi vài ngày, đưa Mộ Sa đi loanh quanh làm quen.”

Mắt Ryan tối sầm, lập tức gật đầu.

Chelsea thấy hắn nhận lời rồi, ném lại một câu: “Chúng tôi đi, cậu cũng về sớm nghỉ ngơi đi.” Nói xong kéo tay Mộ Sa đi về hướng nhà họ.

Sau khi về nhà, Mộ Sa mới phát hiện, Chelsea hình như đang giận, quan hệ của họ khó khăn lắm mới có chút thay đổi, cô mới vừa không sợ hắn nữa, không muốn kiểm cù ba năm thiếu một giờ.

Thế là lấy hết dũng khí, từ đằng sau ôm hông hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Chelsea, anh đang giận à?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ghen

Thân hình Chelsea cứng lại, bàn tay to chụp lên bàn tay nhỏ cô ôm quanh eo hắn, quay người lại ôm cô vào ngực, cúi đầu hung ác hôn cô.

Mỗi một cái răng đều bị rửa sạch, rồi đến vòm miệng với biêm mạc nhạy cảm của lưỡi, hung hăng chiếm giữ dùng lưỡi chà đi chà lại.

Chà hết lại kéo lưỡi cô ra, ngậm hút mạnh mẽ, hút đến lưỡi cô phát đau.

Mộ Sa khó thở đầm tay lên ngực hắn, đẩy ra, Chelsea lại bất động ngậm lưỡi cô ra sức gặm, đến khi cảm thấy người ôm trong ngực mềm nhũn, Chelsea mới buông cô ra.

Dựa lên trán cô, giọng điệu khó chịu ra lệnh: “Sau này không được ra ngoài một mình, cũng không được một mình đi cùng giống đực khác.”

“Ừm.” Mộ Sa nhu thuận gật đầu, lòng âm thầm nghi hoặc: Hắn ta không phải đang ghen đấy chứ.

Chelsea thấy cô hứa rồi mới hả con tức, ôm cô ngồi lên cọc gỗ, nướng chín thịt cắt thành từng miếng đưa lên miệng đút cô ăn.

Đây là lần đầu tiên hắn đút cô ăn, Mộ Sa vừa mừng vừa lo, liền ăn hai miếng, cũng bắt chước hắn, cầm thịt trên bàn đút hắn, hơi ngượng ngùng nói: “Anh cũng ăn đi.”

Chelsea nhìn cô một cái, dường như rất vui, nhếch miệng, nuốt miếng thịt trên tay cô, rồi cầm một miếng đút cho Mộ Sa.

“Chelsea, em no rồi, anh ăn đi.” Mộ Sa ngoảnh đi từ chối.

“Ăn nhiều một chút, em gầy quá.” Chelsea xoay đầu cô lại, ép cô ăn một miếng.

“Chelsea, em thật sự ăn không vô, no lắm rồi.” Thấy hấn còn muốn đút cô, Mộ Sa không chịu há miệng.

Chelsea không vui nhú mày, lầm bầm: “Em vì ăn ít quá, không có thể lực, mới làm một nửa đã hôn mê, ngoan, ăn nhiều một chút, một lát tôi làm lại không chịu được.”

“Anh... anh...” Mộ Sa lặng đi một hồi mới kịp hiểu hấn nói gì, mặt đỏ lên, hấn dám đem chuyện thế này nói ra, cô thật không biết phải nói gì nữa.

Chelsea lại thừa cô đút cho cô hai miếng lớn, thấy cô ăn đến muốn nhợn ra mới ngừng lại, nhanh chóng lấp đầy bụng mình.

Rồi ôm cô đi về phía giường, giờ phút này Mộ Sa mới kịp biết hấn muốn làm gì, trong ngực hấn vận vẹo: “Chelsea, chờ một chút, lát nữa đi, em còn trông cây bắp nữa.”

“Ngày mai trông.” Chelsea bây giờ chỉ muốn đề cô xuống dày vò, làm gì còn để ý trông cây gì nữa, hấn đợi cả một ngày nay rồi.

“Không được, ngày mai mới trông sẽ chết hết.” Mộ Sa bị hấn thả lên giường, không chịu để hấn cởi quần áo.

Chelsea bị cô xoay tới xoay lui hết kiên nhẫn, soạt một tiếng xé quần áo cô vút một bên, nhào lên đề xuống không cho cô động đậy.

“Chelsea...” Tiếng Mộ Sa đã hơi nức nở.

Thấy cô lại muốn khóc, Chelsea bắt đắc dĩ hoà hiệp: “Để tôi ra một lần, rồi trông giúp em, vậy được chưa.”

“Ừm.” Mộ Sa yên tâm, nhu thuận gật đầu.

Nhưng cô yên tâm hơi sớm, bởi vì cô quên muốn cho Chelsea ra một lần không phải chuyện dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thích không

Chelsea bắt đầu hôn cô, từ tai lan dần xuống dưới, cẩn thận gặm cắn, không bỏ sót một tác da thịt, đặc biệt là hai điểm đỏ bừng trước ngực cô, bị hấn gặm sưng cứng, hấn mới thoả mãn đòi xuống dưới.

Mộ Sa ngửa đầu nghiêng sang bên, theo động tác của Chelsea, không ngừng run rẩy, rên rỉ.

Chelsea đi thẳng xuống hoa huyết hấn khao khát, kéo hai chân cô ra, cúi xuống da thịt mềm non cạnh tiểu huyết cần nhẹ, nhắm nháp.

“Ồ?” Chelsea dường như phát hiện ra đồ chơi mới, đưa tay cào cào cục thịt nhỏ núp trong khe hẹp.

“Á aa...” Mộ Sa thỉnh thoảng bị kích thích, hét lên.

Chelsea càng thêm đắc ý cúi xuống hôn, mút cục thịt nhỏ vào miệng gặm cắn.

“A... Không được...” Quả thật kích thích làm Mộ Sa không chịu nổi vặn eo tránh né.

Mới vừa né đã bị Chelsea kéo trở lại. Xoay người lại, ép cả người cô xuống dưới thân mình.

Thấy gây thịt của hấn ở gần bên cái miệng nhỏ nhắn của cô, động tâm, nắm tay cô chụp lên của hấn, ra lệnh: “Đỡ nó, há miệng ngậm vào đi.”

“Ừ...” Mộ Sa nhìn vật trong tay, kí ức không tốt tới hôm qua lại hiện lên. Do dự không chịu làm.

“Nhanh lên.” Chelsea cắn cục thịt nhỏ, thúc giục.

Mộ Sa nhắm mắt, há miệng ngậm đỉnh đầu to lớn, rồi từ từ nuốt dần.

“U...” Cảm giác mịn ăm ằm làm Chelsea rên rỉ. Biết cô không thể nào nuốt hết nên không ép buộc, để cho cô cọ xát ở đó.

Nhưng động tác mút lại nhanh hơn, một tay lạng lẽ di chuyển đến cục huyết, một tay vuốt ve hoa huyết của cô rồi đẩy vào.

Ngón tay hắn cùng lúc đâm vào cúc huyết và hoa huyết, Mộ Sa ưỡn lưng muốn tránh, tiện thể nhả gậy thịt ra.

Chelsea bắt mất cán cục thịt, lập tức ngẩng lên, cười xấu xa: “Nếu miệng phía trên không muốn ngậm, thì thay chỗ vậy.” Nói rồi xoay người.

Cong eo, gậy thịt thô dài từ chỗ ngón tay căng ra, chậm rãi đẩy quy đầu cực đại vào hoa huyết, dừng một chút, rồi đâm vào cực nhanh, hung hăng đụng vào nơi nhạy cảm ngón tay hắn vừa đùa giỡn, lực vào hung mãnh khiến quy đầu lập tức đụng tới chỗ sâu nhất, lại dùng sức, quy đầu xuyên vào cửa tử cung Mộ Sa.

“Aaaa...” Kích thích mãnh liệt và đau đớn làm Mộ Sa cong người, kết quả lại càng làm cho Chelsea vui sâu hơn, dễ dàng hơn, hắn cắn cắn đầu ngực đỏ hồng của cô.

Gậy thịt của Chelsea không ngừng đâm vào kéo ra, bụng Mộ Sa co bóp mấp máy vài cái, run rẩy vô lực nằm duỗi thẳng trên giường, để mặc Chelsea nhiều lần ra vào.

“Bảo bối, em chặt quá, ép tôi thật sướng, tôi làm em có sướng không, hử?” Chelsea hưng phấn gầm khẽ.

“Suo... Sướng... Ừm... Nhẹ thôi... Sâu quá...” Mộ Sa ánh mắt mê li nhìn hắn.

“Có thích tôi làm em không, nói mau, nói tôi sẽ làm nhẹ.” Chelsea rất thích thấy cô thẹn thùng rồi không thể nói được, lòng tham không đáy hỏi.

“Thích, thích, a... Xin anh... Nhẹ thôi.” Giờ phút này Mộ Sa đã mơ màng, không bận tâm đến xấu hổ, chỉ cần hắn nhẹ một chút, hắn muốn cô nói gì cô sẽ nói đó.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cực hạn

Chelsea lại không giữ lời đâm vào liên tiếp, tiến đến tận cùng, quy đầu hung hăng đánh lên thành tử cung nhạy cảm yếu ớt, làm nó nhô lên trên.

“Aaaa...” Mộ Sa cả người căng cứng, bắp chân vô thức co lại, dùng hết sức đẩy hắn ra, dù cho gậy thịt đi ra một chút thôi cũng được.

Nhưng sức của cô làm sao địch nổi Chelsea, cô càng đẩy, vật cứng của hắn càng đi sâu cọt xát tử cung.

“A...” Mộ Sa rên thật dài, đau đớn vào khoái cảm tra tấn đạt đến cực hạn.

Từng đợt chất lỏng nóng ẩm xối lên vật của Chelsea, làm hắn thiếu chút nữa đã thua trận, nhanh chóng kéo ra, bắt đầu đợt tiến vào mới.

Hoa huyết và hoa tâm đang cao trào bị hắn đẩy mạnh vào lại run rẩy, vặn xoắn, rồi bị căng ra.

Mộ Sa thần trí mê loạn, thân thể không tự chủ được vặn eo cho phù hợp với hắn, miệng không ngừng rên rỉ khiến Chelseacàng thêm thú huyết sôi trào.

Sau khi ra vào một hồi thật nhanh, Chelsea đâm vào chỗ sâu nhất, phun mạnh.

Mộ Sa bị kích thích lại lên cao trào lần nữa, rồi hết sức lực xụi lơ trên giường, thở hổn hển từng hơi.

Thần trí dần dần quay lại, Mộ Sa nhớ đến cây bắp, thế là đẩy đẩy Chelsea còn đè trên người cô chưa chịu ngồi lên, nhỏ giọng nói: “Rút ra đi, anh đã hứa sẽ giúp em trồng cây rồi mà.”

Chelsea bắt đầu dī thờ dài, xoay người rút ra, con bé này sao đáng ghét thế, khi này rồi còn không quên cây bắp.

Cầm tấm da thú bên cạnh quần người lại, rồi đến tủ treo quần áo lấy bộ đồ ném cho Mộ Sa, bộ đồ khi này của cô bị hắn xé rách không mặc được nữa rồi.

Mộ Sa miễn cưỡng ngồi dậy, mặc quần áo, thấy hắn ra ngoài, vội vàng gọi hắn lại: “Chờ chút đã, em muốn tắm.”

“Tắm gì mà tắm, nhanh trông xong rồi về chúng ta tiếp tục.” Chelsea bực mình nói.

Mộ Sa nghe hắn nói vậy mặt đỏ ửng, sáng giọng: “Không được, sẽ có cái chảy ra, em phải tắm, anh lấy nước giúp em, em tắm nhanh thôi.”

Thấy cô khẳng khái, Chelsea đành đổi hướng, lấy nước cho cô tắm.

Mộ Sa lê thân hình đau như chậm rãi xuống giường, khom người đi về phòng tắm.

Thấy hấn đã chuẩn bị nước, bèn chậm chậm leo vào, nước lạnh làm cô giật mình, mát thật.

Ngẩng đầu, Chelsea vẫn đứng đó nhìn, hơi ngại ngần nghiêng đầu nói: “Anh ra ngoài trước đi, em tắm nhanh lắm.”

Chelsea không đáp, đột nhiên giật tấm da thú, nhảy vào bồn tắm.

“Á.” Mộ Sa hoảng hồn. Nước trong bồn cũng vì thân hình to lớn của hấn vào mà tràn ra hơn phân nửa.

“Anh làm gì thế?” Mộ Sa quay đầu khó hiểu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Sâu một chút mới thoải mái

“Tắm với em, như vậy sẽ không lạnh.” Chelsea nói rồi ngón tay với xuống tìm kiếm.

Mộ Sa nghe hấn nói vậy thì cảm động, dù sao hấn còn lo cô tắm nước lạnh sẽ bị lạnh, nhưng khi ngón tay hấn dò vào thì cô lập hết quên hết cảm động, eo người muốn tránh: “Đừng...”

“Ngoan, tôi tắm cho em, cam đoan không lạnh.” Chelsea cười khẽ từ sau ôm lấy cô, một tay nắm cục thịt nhạy cảm chỗ hoa huyết, kéo nhẹ chơi đùa. Tay kia thì nắm một bên ngực, xoa nắn thành đủ hình dạng.

“Ừm. Không được...” Mộ Sa bị hấn tấn công hai nơi, mắt dần dần mờ lung, mộng vận vẹo không phải trốn tránh mà là hòa theo hấn, hai tay nắm bàn tay hấn trên ngực cô, chút sức lực cản hấn cũng không có.

Chelsea lúc này mới thoải mái chậm rãi dứt ngón giữa vào hoa huyết, ra vào thật nhanh...

Mộ Sa dần dần bị khoái cảm không ngừng chồng chất trong cơ thể bất làm tù binh, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng hào, cái miệng dễ thương mà hấp dẫn hé ra không ngừng rên rỉ.

Nhìn cô mê người như thế, Chelsea cũng không nhịn nữa, rút ngón tay trong hoa huyết ra, nâng một chân cô lên ở góc độ lớn nhất.

Quy đầu cự đại nhắm ngay lối vào, cố chấp mà mạnh mẽ nông con đường chật hẹp của cô, cắm đến tận cùng...

“Ừ... Đau quá... Chelsea... nhẹ chút, sâu quá... aaa...” Đau đớn thành linh làm Mộ Sa thoáng tỉnh, bàn tay ồ lung tung lên tay hấn cố làm chậm động tác của hấn lại.

“Bảo bối, sâu chút mới thoải mái, xem tiểu huyết của em ép chặt kia, thoải mái lắm đúng không?” Chelsea ngay lúc cô còn xấu hổ, dòi bàn tay trên ngực đi, cố chen vào hoa huyết, từng chút từng chút giống như gậy nóng tiến vào thật sâu.

“Ồi... Chelsea... Đau, anh... chậm... chút... .aaa...” Nước trong bồn tắm do động tác kịch liệt của hấn mà tràn vào bên trong, tiếng Mộ Sa cũng càng ngày càng nhỏ, dần dần biến thành rên rỉ.

Chelsea giống như không có đủ cô, liên tục dứt vào, mỗi lần vào đều đâm thấu cửa tử cung, mỗi lần đều làm Mộ Sa không tự chủ mà run rẩy, rên rỉ, kêu gào.

Cảm nhận hoa huyết mềm mại lại mạnh mẽ không ngừng đè ép gây nóng của hấn, khoái cảm như cuồng triều quét qua hấn.

“A...” Chelsea cuối cùng cũng thoải mái, hét lớn phun vào hoa huyết.

Kích tình qua đi, Mộ Sa cả người vô lực dựa vào người hấn, thút thít mặc cho ngón tay hấn căng hoa huyết, để chất lỏng bên trong chậm rãi chảy ra.

Chelsea tâm trạng phơi phới ôm cô bước ra bồn tắm, hôn khuôn mặt rịn mồ hôi của cô hỏi: “Còn lạnh không?”

Mộ Sa tức giận liếc hấn, không thèm trả lời.

Chelsea ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Sao vậy, còn lạnh à? Vậy lần nữa nhé?”

“Anh đáng ghét.” Mộ Sa không biết can đảm ở đâu ra, thẹn quá hoá giận cầu véo lưng hắn.

Vậy mà Chelsea lại không giận, còn cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sao sáng

Mộ Sa thấy hắn cười to nên mắt nheo lại, với mồ hôi làm mái tóc màu trắng dán lên mặt, mà động lòng thật ra hắn hơi giống Sesshomaru, đặc biệt là lúc không cười lại càng giống, ngay cả màu tóc cũng giống. Có điều cô thích hắn cười hơn, cảm thấy rất ấm áp, có một thú nhân vô cùng tuấn tú lại cường tráng mạnh mẽ thế này làm chồng dường như không tệ.

Mộ Sa quyết định, xây dựng tốt cuộc hôn nhân dị giới, dù sao thế giới kia đã làm cô quá đau lòng, không muốn quay về nữa.

Thế là cô lấy dũng khí, chủ động kéo tay hắn đặt bên hông cô, nhỏ nhẹ: “Anh cười nhìn đẹp lắm, sau này cười thường xuyên được không?”

Chelsea sững sốt, lập tức gạt đầu, rồi cúi đầu hôn lên mặt cô, cảm quần áo mặc giúp cô. Sau đó mới cảm được, kéo cô ra sân sau trồng bắp.

Nhưng chân hắn to đùng, thiếu chút nữa đã giẫm bẹp cây bông vải của Mộ Sa. Cô hét lên, đẩy hắn qua một bên, chỉ để hắn cảm được đứng đó, còn cô tự làm.

Chelsea không chịu muốn đến giúp, nhưng sức hắn quá lớn, đào cái hố mà suýt đào luôn cây giống bên cạnh. Lại bị Mộ Sa trừng mắt, mới phẫn nộ đứng sang bên, không cam lòng cũng phải làm cộc đuốc.

Mộ Sa trông bắp xong, xoa thắt lưng mỏi nhừ đứng lên, phì phì đất, lơ đãng ngược lên, đột nhiên phát hiện trên trời có rất nhiều sao, rất sáng.

Mộ Sa hưng phấn chạy đến cạnh Chelsea, kéo tay hắn, chỉ ánh sao trên bầu trời: “Anh nhìn kia, trời nhiều sao thật nha, nhìn rõ thật, vừa to vừa sáng.” Trong thế giới cũ của cô, muốn ngắm sao ở thành phố cũng đã là tham vọng quá đáng.

Chelsea chả mấy hứng thú ngược lên, hắn thật không biết sao đẹp chỗ nào, đêm nào mà chẳng thấy. Bây giờ hắn chỉ muốn đưa cô về giường, dày vò một chập.

“Chelsea, Chelsea, anh dẫn em đến chỗ cao ngắm sao được không?” Mộ Sa làm nũng lắc tay hắn năn nỉ.

Chelsea dù lòng không muốn, nhưng thấy cô hào hứng, cũng không đành lòng từ chối.

Thế là gạt đầu, dập tắt đuốc, ôm cô ra khỏi thôn, không bao lâu tìm đến một cây đại thụ, hoá thành hình thú, để Mộ Sa nằm trên lưng, đi vài bước thì nhảy lên, tìm một cành cây chắc chắn, để Mộ Sa ngồi trên đó.

Vừa định hoá thành người bị Mộ Sa ngăn lại.

“Chelsea đừng hoá thành người. Lông anh mềm như nhung ôm dễ chịu lắm nha.” Mộ Sa rất ít thấy hắn hoá thành thú, lần đầu tiên thấy còn hoảng sợ, có điều bây giờ cô không còn sợ nữa, ngược lại cô cảm thấy lúc là hình người còn nguy hiểm hơn.

“Hừ...” Chelsea hừ một tiếng xem như đồng ý, nghe theo cô nằm xuống, để cô sờ vuốt. Dù sao bây giờ ở ngoài chắc chắn cô không cho hắn làm, hình thú hay hình người cũng chẳng khác gì nhau. Với lại có một số việc không phải cứ hình người mới làm được, hình thú hắn dũng mãnh hơn, chỉ sợ cô bị thương, các trưởng lão tạm thời chưa đồng ý, nhưng muốn sinh ra đời tiếp theo cực mạnh, cô sớm muộn gì cũng phải làm quen.

Mộ Sa không biết Chelsea đang nghĩ gì, nếu để cô biết được chắc cô sẽ không có tâm tình nào ngắm sao, mà sẽ sợ đến té lộn cây.

Mộ Sa ngắm nghía bộ lông mà trắng của Chelsea, bèn thoải mái gối đầu lên người hắn, nằm trên đó ngắm sao, không nói câu nào dần dần cảm thấy mệt mỏi, cô ngáp một cái rồi ngủ.

Thấy cô hồi lâu không lên tiếng, Chelsea mới nhận ra cô lại ngủ quên, thấy cô ngủ ngon hắn không đành lòng đánh thức cô, dùng đuôi cuốn cô vào lòng, cứ thế thức đến sáng, ở đây là ngoài thôn, lúc nào cũng có dã thú ẩn hiện, huống chi cạnh hắn còn có một giống cái không hề có năng lực bảo vệ bản thân, hắn không dám ngủ, cũng không làm sao, càng ở chung với con nhỏ này, tìm hắn càng mềm mại.

Chương 20: Nâng mông cao lên

Sáng sớm hôm sau, Mộ Sa tỉnh lại trong tiếng chim hót, liền thấy sư tử toàn thân trắng toát đang nhìn chòng chọc cô không chớp mắt, chợt hoảng sợ rồi kịp nhận ra là Chelsea, thế là cười dịu dàng, ôm chặt đầu sư tử to lớn của hắn, hôn rồi nói: “Chào buổi sáng.”

Chelsea bị bộ dạng mới tỉnh ngủ của cô làm ngửa ngáy, thế là nhanh chóng hoá thành hình người, áp đảo cô trên cây mà hôn, hung ác mở khớp hàm, kéo đầu lưỡi mềm mại của cô, cắn lấy rồi mút mạnh.

Tay cũng xáu xa lần dò xuống dưới, không ngừng đề lên cửa hoa huyết của cô.

“Úm...” Mộ Sa thấy bọn họ ở ngoài trời còn trên cây, nói sao cũng không chịu để hắn tiếp tục, tay vừa vỗ vừa đẩy lên lưng hắn, khi hắn thoáng buông cô ra, thờ dốc nói: “Về nhà, về nhà rồi tiếp tục...”

“Grừ...” Chelsea bị đáng vẻ muốn nói lại ngưng của cô làm cho thú huyết sôi trào, cũng biết nơi này quả thật không phải là nơi tốt để làm chuyện đó, một lát nữa sẽ có những tộc nhân ra ngoài săn thú đi ngang nơi này, thế là gào thét hoá thành hình thú, để cô lên lưng phóng xuống, nhanh như bay chạy về nhà.

Vào phòng, buông Mộ Sa ra, nhanh chóng hoá thành hình người, định nhào vào, Mộ Sa lắc mình tránh thoát hắn, im lặng không nói đến chuyện vừa hứa hẹn, chơi xấu nói là đói bụng bảo Mộ Sa nướng thịt cho cô ăn.

Chelsea oán hận nhìn cô, nhưng để giống cái đói bụng quả thật không phải là chuyện giống đực nên làm.

Thế là nhìn lại, nhóm lửa nướng thịt cho cô, Mộ Sa ngồi rất xa để phòng nhìn hắn, sợ hắn không nhìn được lại bỏ nhào qua.

Mùi thịt nướng bay đầy phòng, bị dây vô cả buổi tối Mộ Sa quả thật thấy đói bụng, thấy Chelsea nướng thịt chín để lên bàn thì chậm chậm lại gần.

Theo cô đề ý, Chelsea dù muốn làm gì cô cũng đều đợi cô ăn no mới bắt đầu.

Nên trước khi chưa no, cô hắn là an toàn, lát nữa ăn no cô lại năn nỉ hắn đưa cô đi chung quanh để làm quen hoàn cảnh, dù sao hôm qua hắn đã hứa rồi. Theo như mấy ngày nay cô thấy chỉ cần là chuyện đã hứa hắn sẽ không đổi ý. So với đàn ông chỉ biết đối trá trong thế giới kia thì tốt hơn nhiều.

Đáng tiếc Mộ Sa suy tính thất bại, vừa đến gần bàn, đã bị Chelsea ôm lấy, lột đồ cô ra để cô ngồi lên người hắn, cúi đầu hôn cô, tay cũng thừa dịp chụp lên hoa huyết mà xoa.

Xoa một hồi, liền đẩy ngón giữa vào, cào lên lớp thịt non ngày càng ướt át của cô, còn véo chỗ thịt nhỏ mẫn cảm nhất của cô.

Cảm giác cô đã đủ ướt, hắn cầm vật nóng của mình chậm rãi chen vào hoa huyết.

Mộ Sa cảm thấy hoa huyết của mình dần dần bị căng ra đến tận cùng, cọt xát là cô rên thành tiếng.

Chelsea đắm vào tận gốc, nhưng không chuyển động, dù hắn có muốn nhưng để giống cái đói bụng thoả mãn dục vọng của hắn, hắn không làm được.

Thế là một tay đề lên cái eo không ngừng ưỡn lên của cô, tay kia cầm miếng thịt đút vào miệng Mộ Sa.

Giờ phút này hoa huyết bị gây thịt to lớn của hắn chen vào, cả người sắp bị hắn kéo căng rách, Mộ Sa làm sao còn nuốt nổi gì nữa.

Nên lắc đầu từ chối nói: “Úm... Chelsea... Em không ăn, ăn không vô, anh rút ra tí đi, tức quá.”

“Không phải em đói bụng sao, sao không ăn.” Chelsea vừa đề cơ thể thoáng nhô lên của cô, vừa hỏi.

“Úm...” Chelsea nhấn một cái, làm Mộ Sa vừa định nhấc mông lên lại ngồi trở lại, gây thịt tiến vào thật sâu, làm Mộ Sa kêu lên đau đớn. Liếc hắn một cái, đây không phải biết rồi còn cố ý hỏi sao.

Chelsea thấy cô không trả lời cũng không há miệng ăn, không kiên nhẫn cắn một miếng thịt, rồi hôn cô ép cô mở miệng nuốt.

Mộ Sa bị hắn ép đút một miếng thịt, nghẹn không thở được, mau chóng mở miệng cắn hắn: “Chelsea, em no rồi, không ăn nữa.”

Chelsea tuy không hài lòng vì cô ăn ít quá, có điều vật của hắn bị hoa huyết của cô đề ép quả thật không chịu nổi, không cần biết cô ăn ít hay ăn nhiều, nếu cô nói no rồi thì hắn chuyển động vậy.

Ôm chặt eo cô đứng lên, Mộ Sa không hề phòng nên ngã ngửa ra sau, tay chụp lưng tung, vừa lúc chụp được cạnh bàn, nằm ngửa lên đó, cả người bị hấn đè lên.

Mộ Sa sợ hãi, hai chân theo bản năng vòng qua hông hấn, hoa huyết bất giác siết lại, làm Chelsea thoải mái hừ một tiếng, ôm hông cô từ trên cao lao xuống, hung hăng ra vào.

Chelsea vốn đã đẩy sâu, bây giờ tư thế này lại càng không tốn sức mà vào sâu hơn, nhiều lần tiến vào cửa tử cung, va vào thành tử cung.

“Nhẹ chút... Chelsea... Nhẹ... aaaa... Em sắp bị anh đâm thủng, a... Nhẹ thôi... sâu quá... ứm...” Mộ Sa vừa đau vừa sợ rụt lại xin hấn.

“Uh...” Chelsea bị cô siết lại hơi đau, kêu lên đau đớn, động tác chậm lại, sờ hông cô, hạ giọng dỗ: “Bảo bối, lỏng một chút, em siết chặt quá, tôi không di chuyển được.”

Mộ Sa nghe được càng siết chặt hơn, nghĩ thầm không làm được là tốt, chính là không để anh làm gì được.

Chelsea cảm thấy cô chẳng những không lỏng ra, ngược lại càng siết chặt, biết là cô cố ý. Oán hận cắn răng nói: “Là em tự chuốc lấy.” Nói rồi dùng sức rút ra, lại tàn nhẫn tiến vào, cứng rắn nông hoa huyết nhỏ hẹp của cô, không màng có làm đau hay không.

Mộ Sa tự làm tự chịu, bị hấn hung hăng đâm vào một hồi, kích thích cực lớn làm trước mắt cô trắng xoá, hoa tâm co rút quét qua toàn thân, một dòng nóng bỏng phun ra, lên cao trào.

“Ư... ư...” Sau cao trào, Mộ Sa mất hết sức lực, nằm bò trên bàn, miệng rên rỉ, để mặc hấn nắm eo mình, ra vào mạnh mẽ.

Chelsea dứt vào, dường như bắt mất cô mềm nhũn nằm đó, thế là rút ra để cô xoay lại, dựa trên bàn.

Rồi nắm eo cô ra lệnh: “Cong hông lên, cho tôi vào.”

Mộ Sa bây giờ chỉ muốn được ngủ, còn cong thế nào được, lều bều nhúc nhích tí nhưng không làm theo.

“Cong lên.” Thấy cô không phối hợp, Chelsea vỗ bôm bốp lên hông cô.

“A...” Mộ Sa bị đau cong hông lên.

“Vật nhỏ, không bị đánh không biết nghe.” Chelsea thoải mái tách hông cô, hung hăng đi vào rất nhanh.

Hoa huyết bị cọ xát hơi đau, làm Mộ Sa thoáng tỉnh táo, từ dưới thân không ngừng truyền đến tiếng thân thể va chạm và tiếng nước làm cô cảm thấy xấu hổ, đặc biệt là mình còn dám dâng cong hông mặc cho hấn làm, thật là...

Mộ Sa bất giác lại co rụt, làm Chelsea kêu lên đau đớn, trêu chọc nói: “Vật nhỏ, thoải mái đúng không, bị tôi làm thế này thoải mái đúng không, ép chặt thế này, còn ra nhiều thế này, tôi sẽ cho em càng thoải mái, để tôi làm chỗ này nhất định em sẽ sướng chết được.” Vừa nói vừa lấy ngón tay cắm vào cục huyết Mộ Sa.

Mộ Sa bị đau rên lên, nhưng không cản hấn. Dù sao hấn đang cao hứng, cô có cầu xin hấn cũng không ngừng tay, chỉ cần hấn không thật sự vào đó, thì cứ để hấn vậy.

Thấy cô không kêu khóc cự tuyệt như mọi khi, tâm tình Chelsea rất tốt, đề cô lên bàn, xoay đầu cô qua, dịu dàng ngọt ngào hôn cô.

Mộ Sa nhân cơ hội năn nỉ: “Chelsea, về giường được không. Bàn cọ người em hơi đau.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Sẽ rách đó

Chelsea cúi đầu nhìn, quả nhiên làn da trước ngực cô đã bị cọ đến đỏ. Đau lòng sờ sờ, duỗi tay giữ nguyên tư thế, ôm cô đến giường.

Sợ tằm da thú bên dưới lại làm làn da mềm mại của cô bị thương nên không buông cô ra mà ngồi luôn lên giường, để cô ngồi dựa lưng trên người hấn, hai tay vòng ra trước, bắt lấy cặp vú đầy đặn vun cao của cô, xoa nắn: “Hai cái này, vừa lớn vừa mềm, sờ thật thoải mái, giống cái trong tộc chúng ta không ai có...”

Nói rồi nửa thân dưới bỗng hẩy lên: “Nơi này, vừa nhỏ vừa chặt, ép tôi thật thoải mái, còn nhiều nước như thế, em nói tôi có phải đã nhặt được báu vật rồi không...”

“Ugn.” Mộ Sa toàn thân mềm yếu dựa vào ngực hắn, nghe hắn không biết xấu hổ nói lời dâm dăng, làm cô vừa thẹn vừa ngọt ngào, hắn xem cô là báu vật?

Tùng con tê dại từ hoa huyết không ngừng xẹt lên, kích thích, cô bắt giác xoay eo, bóp cự vật trong hoa huyết càng chặt hơn.

Chelsea dường như thấy được cô không kiên nhẫn, cúi đầu cắn vành tai cô, trêu chọc nói: “Có chuyện gì vậy, vật nhỏ, muốn à?”

Mộ Sa xấu hổ không chịu nổi, ngoảnh đầu sang bên, mím môi không nói.

Chelsea lại có ý không di chuyển, muốn dụ cô phải nói ra miệng, một tay tiếp tục xoa bóp đầu vú, một tay lần xuống dưới tìm kiếm, bóp chặt nhục cầu không ngừng nghiền ép.

“A... uu...” Mộ Sa bị hắn kích thích không ngừng tuôn ra, hoa tâm như có vô số con kiến bò lên, rõ ràng rất căng, rồi lại ngứa ngáy khó nhin, vậy mà hắn chỉ cắm bên trong, không chịu động đậy.

Nhưng Mộ Sa quả thật không thể nói nên lời để cầu xin hắn, đành cắn chặt răng, tay chống trên đùi hắn, nhấc eo, tự mình cử động nhẹ nhàng.

“Vật nhỏ.” Mới lên xuống vài cái, Chelsea đã nhin không được, gặm nhẹ kéo cô nhân xuống, đồng thời hung hăng ưỡn lên, trong tiếng la hoảng của cô, đút vào thật mạnh.

“Aa... Nhẹ chút, aaah...” Mộ Sa bị hắn đội lên liên tục, người nảy lên, lại bị hắn kéo mạnh về, hai tầng kích thích làm cô dần dần mê loạn.

“Bảo bối, sướng không? Tôi làm em thoải mái, hay em tự làm mình thoải mái, hử?” Chelsea vừa không nương ra vào, vừa cắn cắn da cổ cô.

“Thoải mái... nhẹ chút... sẽ rách mất... ahhh...” Cửa tử cung bị đẩy ra, nhưng hắn dường như chưa đủ muốn vào càng sâu, cảm giác bị chen vào, làm Mộ Sa sợ, sợ mình sẽ bị hắn xé thành hai nửa.

“Tôi dâm em thoải mái, hay em tự làm mình thoải mái? Nói tôi biết, tôi sẽ nhẹ lại.” Chelsea cực kì thích mấy câu dâm dăng từ miệng cô, nên ép cô nói thật nhiều.

“Anh làm thoải mái? Ahh...” Tuy hắn từng có lần không giữ lời, nhưng lúc này Mộ Sa không còn suy nghĩ được nữa, đành thần phục dưới thân hắn, hắn muốn nghe gì thì cô đều ráng nói nấy.

“Làm em thoải mái chỗ nào? Nói.”

“Hoa huyết, anh làm hoa huyết của em thật thoải mái. Aaa...” Mộ Sa không màng thẹn thùng hét lên, run rẩy lên đỉnh.

“Ừm... nhiều nước thật... chặt thật...” Chelsea bị cô bóp chặt nên chịu không nổi, thúc sâu vài chục cái, cuối cùng đâm mạnh, quy đầu cực lớn chen hết vào cửa tử cung nhỏ hẹp, chất lỏng nóng bỏng bắn ra.

Mộ Sa bị kích thích, mắt tối sầm, cả người run rẩy hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tắm nước nóng

Đến khi cô tỉnh lại, cảm giác hoa huyết không ngừng bị căng ra, rồi từ từ khép lại, biết là Chelsea lại đang hành hạ cô, động tác mặc dù không dịu dàng lắm nhưng không chế lực, không tiến vào sâu nhất, có điều hoa huyết vì bị sử dụng quá độ mà đã sưng đỏ, dù hắn không chế lực vẫn làm cô đau đến nhăn mặt.

Nắm tấm da thú, nghiêng đầu sang bên, mím môi nhin đau cho hắn tận hứng. Hắn mà không thỏa mãn sẽ không thả cô, điều này cô đã tự mình kiểm nghiệm qua vô số lần.

Mất nhìn chung quanh, hi vọng có thể thay đổi vị trí chú ý, giảm bớt cơn đau cho bản thân. Thấy sắc trời dường như đã tối, chẳng lẽ hắn cứ thế để cô trên giường lẫn lộn cả ngày, còn nói muốn dẫn cô ra ngoài làm quen hoàn cảnh nữa chứ, làm hại cô cảm động, đồ lừa đảo, Mộ Sa bỗng ảm ức.

Đột nhiên cô bị thân hình ấm áp đè lên, môi mím chặt cũng bị cạy ra, lưỡi bị kéo ra. Vật trong hoa huyết cũng không chịu lép, bắt đầu nhiều lần nhân đến

tận gốc, rồi rút ra toàn bộ.

Mộ Sa bị hấn đè một hồi, thật sự đau không chịu nổi, vành mắt đỏ ửng thút tha thút thít.

“Sao vậy, vừa tỉnh đã khóc, không phải vừa rồi còn kêu lớn nói tôi làm em thật thoải mái sao. Sao vừa tỉnh đã thay đổi rồi, phía dưới ít nước, phía trên lại chảy ra sao?” Chelsea thấy cô khóc mà phiền, nhăn mày hỏi.

“Anh đáng ghét.” Mộ Sa rầm rút oán hận, túi thân trong lòng không màng có làm hấn bức mình không, nói: “Anh hứa đưa em ra ngoài làm quen hoàn cảnh, lại không giữ lời, ép em trên giường cả ngày, người ta đau chết được anh không để ý, toàn để mình thoải mái thôi.”

Chelsea bị cô nói mới sùng sốt, dừng lại. Thân thiết hỏi: “Tôi làm em đau?”

“Hừ...” Mộ Sa ngoảnh đi không thèm nhìn hấn, cô cũng biết giận chứ. Thật ra cô cũng ý hấn không làm gì cô mới dám làm thế, dù sao ở chung mấy ngày, Mộ Sa đã không còn sợ nữa, biết hấn sẽ không đánh cô, cũng không ném cô đi làm mồi cho dã thú, dù sao ở dị giới này giống cái rất hiếm, cô lại còn rất quý hiếm nữa.

Chelsea thấy cô không thèm nhìn hấn, bữu môi mất hứng, chậm rãi rút còn thịt còn sưng cứng trong hoa huyết ra. Làm Mộ Sa lại kêu rên, cho rằng hấn lại bắt đầu, bất mãn xoay lại trừng hấn.

“Tôi xem xem có bị thương không.” Chelsea nhanh chóng giải thích.

Rồi cúi đầu nâng mông cô lên, lấy tay lau sạch chất lỏng trắng đục trên miệng hoa huyết, cẩn thận kiểm tra một hồi rồi dịu giọng an ủi: “Không sao, không bị rách, nhưng hơi sưng. Tôi tắm cho em, rồi mới bôi thuốc một tí sẽ hết đau, em chờ chút.” Nói rồi xuống giường.

Mộ Sa ngáy người, hấn không phải chưa thỏa mãn sao, sao chịu tha cho cô rồi? Không giống phong cách của hấn cho lắm nha.

Cô lúc mới bắt đầu làm bạn đời của hấn, căn bản không thích ứng được sự thô bạo và kích thích của hấn, quả thực đau muốn chết, khóc còn dữ dội hơn bây giờ, hấn lại không thèm để ý, thường là cô càng khóc hấn càng dùng sức. Không thể nào dục vọng chưa thỏa đã tha cho cô, hấn bây giờ, có phải cho thấy hấn đã bắt đầu quan tâm cô, mà không phải chỉ muốn phát tiết dục vọng trên người cô đấy chứ, Mộ Sa bỗng vui vẻ, tất cả ảm ức đều biến mất.

Chelsea đã chuẩn bị xong nước tắm, quay lại giường ôm cô vào phòng tắm, thả cô vào bồn thật nhẹ.

“Uh...” Nóng, vốn đang lạnh, Mộ Sa giật mình phát hiện nước trong bồn không ngờ là nước nóng.

Cảm kích quay lại nhìn Chelsea, Chelsea cũng thả người vào bồn, dán lên lưng cô, cúi đầu hôn, rồi bàn tay chụp lên eo, mát xa cho cô.

“Ah.. nhẹ tay thôi...” Mộ Sa thoải mái dựa vào người Chelsea, nhắm mắt hưởng thụ.

Lâu rồi mới tắm nước nóng, thật dễ chịu quá, tuy cả người yếu ớt nhưng tay hấn không ngừng xoa bóp hông cô, cũng dịu đi không ít.

Không biết sao hấn làm được, trong một thời gian ngắn lại nấu được một thùng nước thật lớn.

“Chelsea, anh làm sao nấu được nhiều nước vậy?”

Chelsea cong môi, cắn một cái lên mặt cô, trêu chọc: “Vật nhỏ, không giận nữa sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phôi hợp

Mộ Sa đỏ mặt, rì rầm không trả lời, hình như cô được cưng mà sinh kiêu, nhớ mấy ngày trước, cô sợ hấn đến không dám thở mạnh, hôm nay lại dám phát cáu với hấn. Có điều ai bảo lúc trước hấn hung dữ với cô chỉ, cả ngày mang bản mặt cười cũng không cười, còn thô lỗ với cô, mỗi lần đều làm cô đau muốn chết, sợ hấn cũng phải thôi, bây giờ thì biết rồi, hấn không lạnh lùng như thể hiện, ngoại trừ trên giường thô lỗ một chút nhưng không thật sự đối xử với cô như thế, nên không sợ hấn nữa.

Thế là chụp tay hấn, thúc giục: “Nói mau, sao làm được?”

Làm Chelsea lại cười: “Vật nhỏ, giờ không sợ tôi à? Còn dám đánh tôi?”

“Chelsea.” Mộ Sa bị hấn chọc vừa què vừa giận, hét nhỏ.

Chelsea cười hí hí, nhìn mặt cô đỏ bừng, đáng vẽ rất ngượng ngùng, không chọc cô thêm nữa, chỉ lấy một tảng đá lớn phát sáng cạnh đấy: “Loại đá này dẫn nhiệt rất tốt, đốt lửa ở dưới, nước trong bồn nóng rất nhanh, hơn nữa phía ngoài tảng đá lại không nói sẽ không làm phỏng em, tôi thừa lúc em ngủ đến chỗ thật xa mới lấy được. Vốn tưởng được khen, đòi hoài đợi mãi em vẫn không dậy, đành tự làm, không ngờ đã không khen thì thôi, còn bị em nói oan, bây giờ tôi đau lòng sắp chết. Không phải tôi không giữ lời hứa không chịu đưa em ra ngoài, mà buổi sáng em mê man, ngủ đến bây giờ, với lại, tôi có đàn áp em cả ngày đâu, mới vừa đụng đến em đã tỉnh rồi.”

Mộ Sa nghe vậy chợt thấy áy náy, xem ra cô trách lầm hấn. Tảng đá lớn thế này, từ chỗ rất xa vác về đây xem ra hấn hao tổn nhiều rất công sức, còn phải đào rỗng ở giữa, hấn chắc chắn là mệt lắm.

Nghĩ vậy, cảm động phát khóc, hít hít mũi, kéo tay hấn, nói nhỏ: “Chelsea, cảm ơn anh nha.”

“Ngốc, cảm ơn cái gì, chăm sóc giống cái của mình là nghĩa vụ của giống đực mà. Giống như nghĩa vụ của em là thỏa mãn dục vọng của tôi, sinh con cho tôi thôi.” Chelsea cúi xuống hôn cô, vừa nói vừa dùng nửa thân dưới cắn đau đâm đâm cô.

Mộ Sa bắt đầu đi thờ dài, hấn thật đúng không biết ăn nói mà, mỗi lần cô đang cảm động, hấn lại có cách làm nổi cảm động đó biến mất tầm mắt tích.

“O.” Vô ý đụng phải bàn tay hấn, xúc cảm khang khác làm cô cúi nhìn, trên da có mấy vết phỏng rộp, khoé mắt Mộ Sa ươn ướt, nhất định là lúc lấy tảng đá kia cho cô mới bị, dù da hấn dày cũng bị rộp lên, có thể thấy lấy được tảng kia khó khăn biết là bao, cũng phải, đó là đá mà, tay hấn cũng không phải làm bằng sắt.

“Bị phỏng rộp hết rồi, có đau không?” Mộ Sa vuốt ve tay hấn, đau lòng hỏi.

Chelsea thấy lòng ấm áp, đưa tay kéo tay cô ra, xoay cô qua ôm chặt, an ủi: “Không sao, mấy ngày nữa là khỏi, còn hơn chỗ đó, tôi có chỗ đang đau phát điên cần em giúp đỡ.”

Nói rồi lấy nơi sưng cứng, đưa vào giữa hai chân cô, ở cửa hoa huyết mà sát mạnh vài cái.

“Đồ sói đói.” Mộ Sa xấu hổ đánh lên ngực hấn một cái.

“Tôi không phải sói, tôi là bạch sư, em rút cuộc có muốn giúp tôi không, tôi sắp chết rồi này.” Chelsea vừa đáp lại vừa cọ cô.

“Được rồi, biết rồi mà.” Mộ Sa cảm thấy hấn giống như một đứa bé đòi kẹo, rất đáng yêu.

Bất quá hấn không ngừng cọ xát ở hoa huyết cô lại không đáng yêu, hết cách, Mộ Sa thấy hấn khó chịu như vậy cũng mềm lòng, thờ dài, tay đỡ lấy cự vật đưa vào hoa huyết, không quên dặn hấn: “Anh phải nhẹ nha, em còn sưng đó.”

“Ừm...” Chelsea không biết là dễ chịu hay đồng ý mà ừm một tiếng, sau khi đỉnh đầu to lớn tiến vào liền ưỡn lưng tiến vào chỗ sâu nhất.

“Á...” Mộ Sa khó chịu rên lên đau đớn, cảm giác hấn không dừng lại, còn tiếp tục chen thêm, thấy cửa tử cung sắp bị hấn đẩy ra, nhanh chóng vỗ lưng hấn, hét lên: “Dừng lại, dừng vào nữa, đau.”

Chelsea dùng động tác lại, cúi đầu cắn môi cô, oán hận nói: “Vật nhỏ, em thật là đáng ghét.”

Nói xong lại ra vào rất nhanh, nhưng vẫn còn biết khống chế lực, đội đến chỗ sâu nhất liền dừng lại.

“Mệt quá... Chelsea... To quá, trưởng quá đi... Anh sao mà... ừ... sao chưa ra vậy...” Không biết bao lâu, nước trong thùng tắm đã nguội, hai chân Mộ Sa vòng quanh hông hấn, bám trên người hấn, không biết đã ra bao nhiêu lần, nước tràn vào hoa huyết, nhóp nhép không chịu nổi, hoa huyết bị căng lâu khó chịu, hình như lần này của hấn càng lâu hơn, Mộ Sa hết chịu nổi bắt đầu than vãn.

“Vật nhỏ, em thật đáng ghét, không cho vào quá sâu, lại chê tôi quá to, còn muốn tôi ra nhanh. Em không phối hợp, tôi ra không được.” Chelsea thờ hào hén cúi đầu cắn cô, trên mặt, trên mũi đều lưu lại dấu răng. Hấn không phải cố ý làm lâu, mà là không vào hết, còn phải khống chế không làm đau cô, cô lại mềm nhũn ngồi trên người hấn, tiểu huyết chốc chốc lại hút hấn, làm hấn dục hoả bùng nổ, làm sao mà ra được.

“Phải, phối hợp thế nào?” Mộ Sa mệt lả, nghĩ bụng để hấn nhanh ra, dù sao chuyện nên làm hay không nên làm cô đều đã làm, phối hợp chút cũng không nhằm gì.

Chelsea nghe vậy lại vui vẻ, nặng nề đội vào cô, kéo tay cô đè lên cánh hoa sưng đỏ nói: “Tự đẩy nó ra cho tôi vào hết đi.”

Tự mò cánh hoa của mình, Mộ Sa hoảng sợ, muốn rút tay về, nhưng bị hấn giữ chặt lại, cô ngoảnh đi nói gì cũng không chịu phối hợp.

Chelsea thấy cô vừa thên vừa sợ thì ngứa ngáy, để cô lên vách bồn, bàn tay đang để trên eo mò xuống dưới, ở cúc huyết cô không ngừng ấn lên uy hiếp nói: “Hay là dùng chỗ này.”

Mộ Sa cả kinh, trừng liếc hấn, không cam tâm lấy hai bàn tay run rẩy nhẹ nhàng tách cánh hoa ra, sợ hấn gấp gáp lại vọt vào cúc huyết.

Chelsea nhìn hoa huyết bị đẩy ra, nhục huyết hồng phấn, mềm mại hút cự vật của mình.

Miệng đắng lưỡi khô nuốt nước miếng, nắm eo cô, rút gậy thịt ra đến cửa hoa huyết, rồi lại mạnh mẽ đẩy vào, cắm đến tận cùng, chen vào cửa tử cung còn không chịu ngừng lại, lại nặng nề lún vào thành tử cung.

“Ừ...” Mộ Sa bị đau ưỡn người ra, nhưng nó càng làm hoa huyết với hân kết hợp càng chặt, để hân tiến vào càng sâu: “Đau, đau, ra ngoài đi.”

“Bảo bối, thả lỏng, đừng kẹp chặt như vậy, em kẹp tôi sắp đứt rồi.” Chelsea cảm thấy hoa huyết cô vô thức kẹp chặt, hít thật sâu, thoải mái vỗ lên mông cô nói nhỏ.

Mộ Sa nghe vậy, phục thù càng co rút thân dưới, muốn đẩy vật kênh càng kia ra ngoài. Nhưng cô rõ ràng đã quên bài học lần trước.

“Chết tiệt... Vật nhỏ, muốn dụ dỗ với em cũng không được.” Chelsea nghiêng rãnh hết lớn, thủ tính nguyên thủy như đều bị kích thích, mắt đỏ tươi, còn thịt vô tình rút ra, hung mãnh cắm thẳng vào, không ngừng lặp lại. Âm thanh thân thể va chạm cùng tiếng gào thét như đã thú của hân: “Vật nhỏ, đâm chết em!”

“Aaa... Đồ tồi... Thật là khó chịu... Sâu quá... đau quá... nhẹ thôi... ughh...” Mộ Sa nếm phải tận cùng đau khổ khi đối đầu với hân, cảm giác nửa thân dưới đều tê rần, hoa huyết càng căng khó chịu, sớm biết vậy cô nói gì cũng không dám kích thích hân, bây giờ hối hận đã muộn rồi.

Chelsea như không nghe thấy lời cầu xin cùng tiếng kêu gào của cô. Hân hết lần này đến lần khác đâm vào, còn thịt dừ tợn không nương tay mãnh liệt đụng vào nơi sâu nhất trong cô vẫn không chịu dừng lại!

Cuối cùng, Mộ Sa không kêu nổi nữa, đành ngửa đầu há miệng, Chelsea thét lên, nhét hết còn thịt vào cơ thể cô, phun ra.

Mộ Sa hồi lâu sau mới có cảm giác sống lại, bất mãn cắn lên vai hân, oán hận nói: “Đồ tồi, anh định làm em chết hả!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Tưới nước

Dục vọng Chelsea được thỏa mãn, tâm trạng phơi phới, cúi đầu hôn cô, đến khi cô thở hồng hộc mới buông ra nói: “Do em kích thích tôi, tôi vốn định dụ dỗ em rồi.”

“Hừ...” Mộ Sa cảm thấy mình đuối lý, quả thật là cô trêu hân trước, vậy là nói lảng chuyện khác: “Đau quá, anh lấy ra, em muốn tắm.”

Chelsea rất nghe lời rút còn thịt đã mềm ra, nước đã nguội sệt cô bị lạnh thể là hân với ngón tay vào hoa huyết làm sạch chất lỏng bên trong cho cô, rồi bế cô ra, dùng da thú bao lại thả lên giường. Rồi đến tìm thuốc mỡ, mềm nhẹ xoa ở cửa hoa huyết, nhìn hoa huyết sưng tấy, có chút đau lòng, xem ra tối nay không thể đụng đến cô rồi.

Mộ Sa mệt không muốn động ngón tay, nằm trên giường mơ mơ màng màng, để hân bôi thuốc cho cô, dù sao bị hân thấy hết rồi, cũng sờ luôn rồi, cô chẳng cần e thẹn làm gì.

Chelsea bôi thuốc cho cô xong, liền đi nướng thịt cầm quả đại dứt cho cô, Mộ Sa cả ngày chỉ ăn có miếng thịt, nên thấy đói bụng, không khách sáo để hân dứt ăn thật no, nói thật, ngày nào cũng ăn thịt nướng với quả đại, cô đã thấy ngán, thế nhưng chẳng còn cái nào khác, đột nhiên nhớ tới mấy cây giống sau nhà, hôm nay cô chưa tưới nước. Thế là vùng dậy đứng lên đi tưới nước.

“Em làm gì vậy? Ngồi dậy làm gì? Không phải còn đau sao?” Chelsea thấy cô muốn ngồi dậy nhanh nhẹn đề nằm xuống, không cho cô nhúc nhích.

“Tưới nước, em muốn đi tưới nước, cây giống hôm nay chưa tưới mà?” Mộ Sa đẩy tay hân ra, giãy dụa muốn đứng lên.

“Được rồi, em nằm đó đừng đi đâu, tôi tưới giúp em là được chứ gì.” Chelsea không lay chuyển được cô, nhượng bộ một bước.

“Anh làm được không?” Mộ Sa không tin tưởng lắm nhìn hân, đúng là sức của hân rất lớn, nhưng tưới nước là việc rất nhỏ, cô sợ hân làm đám cây con chết hết.

“Sao tôi không được? Không phải tưới nước thôi sao? Có khó khăn gì à?” Chelsea bắt mắt cô khi dễ hân, vỗ ngực cam đoan.

“Anh có biết nên tưới bao nhiêu nước không? Anh không định đổ hết một lần đấy chứ?” Mộ Sa không tin hân tưới được.

“Tôi...” Chelsea bị hỏi khó, đúng là hân định đổ hết một lần nước cho xong, vừa nhanh vừa gọn, nhưng cô hỏi như vậy hân lại không dám nói, sợ nói ra cô sẽ cười hân.

Thấy hần nhủu mây suy tư, Mộ Sa cười khúc khích, vỗ vỗ ngực: “May quá, em không nghe lời anh để anh đi tưới nước, bằng không mấy cây con khổ sở lắm mới lấy về đều bị anh làm trôi hết. Được rồi, giúp em lấy quần áo, em muốn tự tay tưới.”

Chelsea đành lấy quần áo cho cô, rồi xách theo một thùng nước với cây đuốc theo đuôi cô ra sau nhà.

Mộ Sa để Chelsea cầm cây đuốc, đứng bên nhìn, cô trước tiên vun đất quanh rễ cây, rồi dùng một chén gỗ múc nước tưới lên, lần lượt lặp lại ở mấy gốc khác.

Chelsea đứng bên, trong lòng rất khó tiếp nhận, xem ra vật nhỏ nhà hần tài giỏi ghê, ngay cả hần cũng không bằng, thân là giống đực hần thấy rất đã kích.

Mộ Sa tưới nước xong đến cạnh hần, thấy sắc mặt hần không được tốt, hình như đang giận dỗi.

Nên dịu dàng hỏi: “Chelsea, anh sao vậy?”

Chelsea xấu hổ ho nhẹ nói: “Không phải là cây đại sao, em còn nâng niu vô cùng, ngày nào cũng tưới nước cho chúng, lúc chúng sinh trưởng ở ngoài không ai tưới nước, không phải cũng lớn sao.”

Mộ Sa nghe mà sùng sốt, nghĩ thầm: đúng ha, cô chưa nghĩ đến, mỗi ngày đều tưới nước, rốt cuộc đúng không đây, lỡ tưới nữa làm chúng chết thì sao, may mà Chelsea nhắc nhở cô.

Trong lòng vui vẻ, ôm tay Chelsea khen ngợi: “Ông xã à, anh thật lợi hại nha, nhờ anh nhắc em, bằng không chúng không phải bị em nuôi chết rồi sao.” Không biết ai đó từng nói, đàn ông cũng giống trẻ con, cần phụ nữ lúc nào cũng khen ngợi. Dù Chelsea chỉ là giống đực thú nhân, nhưng chắc cũng áp dụng được.

“Ông xã là cái gì?” Nghe cô khen hần, Chelsea lòng như mở cờ, chút buồn rầu vừa nãy cũng biến mất, có điều ‘ông xã’ rốt cuộc là thứ gì? Chelsea khó hiểu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ivey

“À, ở bộ lạc của tui em, ông xã là cách gọi của giống cái đối với bạn đời giống đực.” Mộ Sa nhất thời hí hửng, lời cách xưng hô ở thế giới mình ra, nên nhanh nhẹn suy nghĩ cách giải thích cho hần hiểu.

Chelsea gật gù, tò mò hỏi: “Vậy giống đực gọi giống cái là gì?”

“Bà xã.” Mộ Sa đáp.

“Bà xã, bà xã.” Chelsea bắt chước nói theo hai lần, cảm giác cũng không tệ lắm, thế là cười nói: “Vậy sau này tôi gọi em là bà xã. Em cũng không thể gọi tôi Chelsea, Chelsea nữa, gọi là ông xã đi. Ông xã, bà xã, hay đó, gọi nghe chút đi.”

“Ông xã...” Mộ Sa ngoan ngoãn dựa vào ngực hần dịu dàng gọi, đột nhiên cảm thấy có một người chồng ở nơi dị giới này, bằng chính tay mình thay đổi cuộc sống hình như cũng không tệ, ít ra không lục đục như ở thành phố lớn, lòng thấy bình yên.

“Bà xã.” Chelsea như bị mê hoặc, cúi đầu, ngọt ngào hôn cô. Khiến cho hần là một giống đực thú nhân thô lỗ được ngọt ngào thế này là rất không dễ dàng.

Sau đó mấy ngày tình cảm của hai người nhanh chóng tăng lên, có thể nói là như hình với bóng, buổi tối Chelsea vẫn rất dững mãnh, nhưng đã biết không chế lực, cố hết sức không làm đau Mộ Sa. Còn Mộ Sa cũng thích ứng với hần, lấy lòng hần, trong đau đớn đồng thời cũng dần dần bắt đầu hưởng thụ khoái cảm hần mang đến.

Ban ngày, Chelsea đưa cô đi chung quanh, chỉ cho cô biết đi thế nào cho an toàn, nơi nguy hiểm không được đến, dẫn cô đi chỉ cho mấy thứ “cò đại” kì lạ, biết cô chán ăn thịt nướng còn xuống sông bắt cá cho cô.

Lúc chạng vạng quay về thôn, còn đặc biệt mang cô đến nhà thú nhân khác làm khách, để cô làm quen với giống cái thú nhân khác, khi hần đi vắng còn có người chơi với cô.

Có điều giống cái thú nhân hình như không thích cô lắm, nhìn cô không mấy nhiệt tình.

Có một giống cái thú nhân thân với cô nhất tên “Ivey”, da hắc rất trắng, đôi mắt màu lam nhạt dịu dàng, sáng ngời, mái tóc màu nâu vừa mềm vừa bóng.

Hắn thoát nhìn rất thùy mị, Mộ Sa rất có cảm tình với hắn, nhưng sau khi nghe hắn kêu bạn đời của mình là “Sander”, Mộ Sa bắt đầu mất tự nhiên.

Trong đầu không ngừng nhớ lại, đêm đó cô ngoài cửa sổ nhà hắn nghe lén, nghe hắn rên rỉ: “Sander, a... Mạnh lên... đâm xuyên em... ..a... ..Sướng quá... mạnh quá, anh mạnh quá... em yêu anh chết mất...”

Thật sự là rất xấu hổ, xấu hổ đến mức Mộ Sa không dám nhìn hắn.

Chelsea tựa như thấy Mộ Sa không được tự nhiên, đặc biệt khi thấy mặt cô ửng đỏ cũng đoán ra cô đang nhớ đến chuyện gì, thế là tạm biệt Sander với Ivey, kéo tay cô về nhà.

Chelsea vừa đi vừa trêu cô: “Sao vậy, nhớ tới tới đó nghe lén ngoài cửa sổ nhà hắn à?”

Mộ Sa ngẩng đầu cẩn thận nhìn chung quanh, chắc chắn không ai nghe thấy mới thì thào: “Anh nói nhỏ chút, nếu bị họ nghe thấy thì nguy.”

Chelsea cười an ủi: “Không sao đâu, họ biết rồi.”

“Cái gì, biết rồi?” Mộ Sa ngạc nhiên.

“Phải, ít ra là Sander đã biết. Mũi thú nhân đều rất thính, đêm đó chúng ta ở ngoài, nhất định hắn ngửi được, có điều em yên tâm, bọn họ không quan tâm ai coi lén, bình thường luôn có thú nhân thành niên đi học tập mà, chuyện này rất bình thường.” Chelsea không để ý lắm nói.

“Cái gì? Còn có người coi lén nữa? Vậy, có người nào coi lén ngoài cửa sổ nhà mình không?” Mộ Sa sợ tới mức mặt trắng bệch, đứng lại hỏi vội.

Chelsea định nói có, nhưng thấy cô sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, thì lắc đầu: “Không có, nếu có anh đã nói em biết.” Thật ra buổi chiều đầu tiên cô thành bạn đời của hắn, cơ hồ toàn bộ thú nhân thành niên đều đến coi lén, nhưng vì cô kêu rất thê lương, bọn nhóc đó liền cười nhạo hắn kỹ thuật không tốt, bị hắn chỉnh cho một trận, dọa chúng sau này đứa nào dám đến liền đánh đứa đó, lúc đó mới không ai đến coi lén nữa. Nhưng gần đây hình như lại có người đến.

Mộ Sa nửa tin nửa ngờ nhìn hắn, tự an ủi nói: hắn nói không thì xem là không đi. Hu hu, bằng không cô không mặt mũi nào sống nữa.

Từ sau đó, Mộ Sa đã tập thành thói quen, dù trời nóng thế nào, chỉ cần Chelsea muốn chạm cô, chuyện thứ nhất là phải đóng kín cửa sổ, cô thật sự sợ có thú nhân thành niên đến coi lén.

Ban đêm về đến nhà, Mộ Sa còn lừng khừng không chịu cho Chelsea đụng đến. Khiến hắn mất kiên nhẫn, lột đồ, đè cô lên giường, làm đến khi cô hôn mê bất tỉnh mới xong chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nguy cơ

Sáng sớm hôm sau, Chelsea đun nước tắm cho cô xong mới ấn cô trong thùng tắm hung hăng làm một hồi, sau đó mới tắm rửa cho cô, rồi ôm cô lên giường bôi thuốc xong mới để cô ngủ tiếp, còn mình chuẩn bị điễm tâm, ăn xong rồi đi săn thú. Đã ở nhà với cô mấy ngày, hắn là tộc trưởng cũng phải nhận trách nhiệm dẫn dắt các tộc nhân đi săn.

Gần giữa trưa Mộ Sa tỉnh lại, xoa xoa thắt lưng đau nhức xuống giường, làm bầm mắng Chelsea là sư tử thú, có điều trong lòng vẫn là ngọt ngào.

Dù sao hắn đã bắt đầu săn sóc cô, bắt đầu cưng chiều cô, buổi sáng còn đặc biệt nấu nước tắm, tắm cho cô, bôi thuốc cho cô, chuẩn bị điễm tâm cho cô, những thứ này ở thế giới của cô, ít có người chồng nào làm được cho vợ.

Mộ Sa khổ sở thay quần áo, ăn điễm tâm, không, bây giờ phải nói là ăn trưa. Ra sau nhà thăm cây giống, không biết có phải cấu tạo và tính chất đất ở đây tốt không, chúng lớn rất khỏe, lại cao to, so với thế giới kia thì lớn hơn rất nhiều.

Í, hình như nhiều hơn hôm qua mấy cây. Mấy ngày nay mỗi sáng cô đều phát hiện hình như cây giống lại nhiều hơn, lúc đầu còn tưởng mình nhớ nhầm, sau đó lưu ý, quả thật là mỗi ngày mỗi nhiều hơn.

Nói vậy là có người lén giúp cô à, không cần nghĩ cũng biết là Ryan, mấy ngày nay không thấy Ryan đâu, đúng rồi hắn thay Chelsea mang tộc nhân đi săn thú. Thật phải cảm ơn hắn, ra ngoài săn thú còn không quên nhớ cây về cho cô, có cơ hội phải cảm ơn hắn đàng hoàng.

Nhìn chung quanh, trong thôn thật yên tĩnh, hình như không còn mấy người, Mộ Sa về phòng lấy sọt, quyết định đi một mình. Cô đã quen cảnh vật khá, chắc không đến nỗi lạc đường.

Mộ Sa đi cả buổi hái không được bao nhiêu trái dại, cô theo Ryan hay Chelsea lại hái rất dễ dàng, sao một mình cô lại khó khăn đến vậy.

Tự nhiên thấy nản, ngồi xuống một tảng đá nghỉ tạm, mệt quá đi. Lại không có ai để nói chuyện, thật là chán.

Ồ, hai mắt Mộ Sa sáng rực, thấy trong bụi cỏ hình như có thứ gì giống cái trứng.

Mộ Sa chạy vội tới, cô ôm lên, ha ha, quả nhiên là trứng, còn là cái trứng rất lớn, tốt quá, tối nay có thêm đồ ăn rồi, trong ấn tượng của Mộ Sa, ăn trứng rất tốt, chắc ở dị giới này cũng vậy.

Phấn khởi ôm chặt đi về, lúc đi ngang nhà Ryan, đột nhiên ngừng lại, đứng rồi cô có thể mời Ryan đến nhà ăn cơm chiều, sẵn đó cảm ơn hắn luôn.

Quyết định xong gõ cửa nhà Ryan, vừa gõ vừa kêu: “Ryan, Ryan.”

Cửa được mở ra, Ryan hình như cũng vừa từ ngoài về, cả người ướt sũng, giống được thú nhân ra ngoài săn thú có một thói quen, đó là trước khi về thôn phải đến bờ sông tắm rửa, một là rửa đi mùi máu tươi, hai là giấu mùi để đồng tộc của dã thú bị bắt không tới báo thù.

Thấy Mộ Sa đứng ngoài, Ryan như rất ngạc nhiên, cười cười: “Sao cô tới đây, mau vào đi.”

“Tôi đặc biệt đến nhà mời anh đến ăn cơm chiều.” Mộ Sa vừa nói vừa đi vào, quan sát nhà Ryan.

Có giường gỗ, bàn gỗ, mấy cái ghế gỗ, một tủ gỗ thật lớn, trên tường còn treo một tấm da thú trắng như tuyết, cách bố trí không khác nhà họ Lâm, tuy sơ sài nhưng rất sạch sẽ.

“Chelsea cho cô tới?” Nghe cô nói đến mời hắn ăn cơm, Ryan an nghỉ ngờ hỏi.

“Không phải, tự tôi muốn tới, hôm nay ra ngoài nhặt được một cái trứng rất lớn, muốn mời anh cùng ăn thôi.” Mộ Sa nói, giống như dâng vật quý, thả cái sọt xuống, lấy cái trứng ra.

Ryan nghe vậy nhếch môi cười, hắn biết mà, Chelsea làm gì rộng rãi để cô mời hắn ăn cơm. Hai ngày nay đều khó chịu nhìn hắn, đoán chừng là nổi máu ghen rồi.

Bất quá Mộ Sa lại nghĩ đến hắn, hắn vẫn rất vui, nghe nói cô nhặt được trứng cũng hào hứng ghé tới xem, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã làm hắn nhảy dựng.

“Cẩn thận.” Ryan hét lên, túm cái trứng trong tay cô, ném đi, rồi ôm cô chạy nhanh ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lục mắng

Mộ Sa đang ngớ người, không biết vì sao hắn hất cái trứng trên tay cô, còn bảo cẩn thận.

Có điều cô được biết rất nhanh, Ryan chưa kịp đóng cửa, cô đã thấy một cảnh kì dị, vỏ trứng nứt ra, từ khe nứt một con rắn, thân hình xanh mượt, lè cái lưỡi thật dài, rồi há miệng, phun một vũng chất lỏng sền sệt.

Những thứ bị chất lỏng đó dính phải đều bốc hơi, thứ con rắn đó phun ra có tính ăn mòn, Mộ Sa sợ hãi, trốn trong lòng Ryan run rẩy, nếu Ryan không kịp thời bảo cô ném cái trứng đi, chỉ sợ cô đã bị ăn mòn không còn hình người.

Ryan ôm cô nhảy ra sau mấy bước, xác định cô an toàn, mới thừa dịp con rắn đang phá hoại nhà hắn, phóng đi lấy lửa, cầm cây đuốc, châm xung quanh nhà, nhảy mất cả căn nhà gỗ đều cháy, con rắn điên cuồng vằn vện vui thân trong biển lửa. May mà trong thôn, khoảng cách giữa hai nhà gần nhau đều không gần, châm lửa cũng không lan đến nhà người khác.

Nhưng nhà Ryan bị cháy rụi, Mộ Sa hối hận, chảy nước mắt: “Ryan, xin lỗi, không phải tôi cố ý, tôi không biết cái trứng đó nguy hiểm như vậy.”

Ryan cười cười với cô, kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô an ủi: “Không sao, không sao, đừng sợ, nhà cất lại là được, cô không cần tự trách, tôi không trách cô, đừng khóc, nhưng sau này phải chú ý, đừng bao giờ chạm vào thứ gì cô không biết là được, biết không?”

Mộ Sa vừa nghẹn ngào vừa gật đầu nói: “Ryan, tôi ngốc quá, định cảm ơn anh không ngờ lại hại anh không còn nhà.”

“Cô thấy rồi...”

“Các người đang làm gì?” Ryan chưa nói dứt lời, đã bị tiếng rống đằng sau cắt đứt.

Mộ Sa và Ryan giật nảy mình, nhìn lại hoá ra là Chelsea đang đằng đằng sát khí đứng phía sau. Ryan nhanh chóng buông Mộ Sa ra, hơi xấu hổ lùi lại.

Mộ Sa vừa thấy Chelsea, nước mắt rơi càng nhiều, nhào vào ngực hấn khóc: “Chelsea, ông xã à, em sợ muốn chết, một con rắn rất lớn từ cái trứng chui ra, còn nhỏ nước miếng về em nữa, chung quanh đều bốc hơi, suýt nữa em chết rồi, hu hu, may Ryan cứu em, nhưng nhà anh ta cháy rồi, đều là lỗi của em”

Chelsea nghe cô kêu ông xã thấy lòng sung sướng, ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô an ủi.

Nhưng cô nói không đầu không đuôi, hấn không hiểu mấy, hoài nghi nhìn Ryan.

Ryan cười, giải thích: “Cô ấy sợ ý nhất trứng lục mãng, vừa lúc trứng nở, may không bị thương, chỉ sợ hãi chút thôi.” Ryan nhẹ nhàng giải thích.

Chelsea gật đầu với hấn, trịnh trọng nói: “Một lần nữa cảm ơn cậu.” Rồi nhìn căn nhà gỗ phía sau đã cháy thành tro nói: “Tối nay sang nhà tôi ở trước, mai tìm mấy người đến giúp cậu cất lại nhà.”

Ryan gật đầu, kì thật hấn không mong nghe Chelsea cảm ơn, cứu cô, bảo vệ cô là hấn tự nguyện, không phải làm thay Chelsea, mỗi lần nghe Chelsea nói cảm ơn, giống như nhắc hấn, cô thuộc hoàn toàn về Chelsea, dù hấn cố gắng thế nào, cũng phí công.

Dù đây là sự thật hấn cũng không muốn tin. Cười khổ, nói mấy câu đơn giản với tộc nhân vây chung quanh, đi theo đến nhà Chelsea và Mộ Sa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Đêm mai đều nghe theo anh

Mộ Sa thật sự sợ hãi, cứ ngồi trong lòng Chelsea khóc rầm rức, cơm chiều cũng ăn rất ít.

Đến lúc đi ngủ cô vẫn còn khó, Chelsea nhỏ giọng dỗ dành hồi lâu, cô vẫn khóc không nín, nghe cô khóc đến thấy phiền, bèn trực tiếp hôn cô, kéo đầu lưỡi trơn ướt cô ra, hung hăng gặm cắn.

Mộ Sa bị động tác mạnh bạo của hấn làm cho thở không được, rồi lại bắn khoả Ryan đang ngủ gần đó, không dám có hành động gì nhiều, đành lấy tay không ngừng đẩy ngực hấn.

Chelsea hôn đã rồi buông Mộ Sa ra, cô ngửa cổ hít thở liên tục, quên luôn cả khóc.

Chelsea thấy chiêu này không tề, liền kéo một bên chân cô lên quần bên sườn mình, tay mò xuống tìm kiếm vân ve hoa huyết giữa hai đùi cô.

Mộ Sa hoảng sợ, suýt nữa la lên, vội cắn môi dưới, tay đẩy hấn ra còn không ngừng xoay eo trốn hấn.

Nhưng Chelsea làm sao để cô lẩn mất, một tay nắm hai bàn tay không yên của cô, giờ cao qua đầu, đè lại, một chân để trên đùi Mộ Sa, làm cô không thể động đây.

Bàn tay xoa nắn hoa huyết càng thêm làm càn, ngón giữa dò xét đi vào, môi hôn hướng xuống, đi đến nụ hồng trước ngực không ngừng cắn mút.

Mộ Sa không thể động đây, lại không dám lên tiếng, đành cắn chặt môi dưới, chống lại khoái cảm không ngừng dâng lên ở trước ngực và nửa người dưới.

Nhưng phản ứng cơ thể không phải dùng ý chí là khống chế được, hoa huyết Mộ Sa bị Chelsea không ngừng ra vào, không kìm được lại chảy nước, hơn nữa là rất nhiều, tiếng nước vang lên không ngừng.

Mộ Sa sợ Ryan nghe thấy, xấu hổ đến sắp khóc, nhưng cô không dám lên tiếng, chỉ lắc đầu liên tục, nói không được không thành tiếng.

May lúc đó bên Ryan có tiếng ngáy nhỏ cất lên, cho thấy hấn đã ngủ say.

Mộ Sa ảm ức, nhỏ giọng: “Ryan ở đây, anh đừng làm vậy.”

Chelsea ngẩng đầu hôn môi cô, không thèm quan tâm hạ giọng nói: “Hắn đã ngủ rồi, sợ cái gì, anh khát, phía dưới của em chảy nhiều một chút, anh muốn uống.”

Nói rồi vòng xuống, gập đùi cô lại, kéo ra ngoài, làm cả hoa huyết của cô đều hiện ra trước mắt hắn, Mộ Sa xấu hổ muốn khép chân lại nhưng bị hắn kéo rộng thêm.

Tuy trời đã tối hẳn, trong phòng cũng không có chút ánh sáng nào, nhưng có thể thấy rất rõ trong bóng tối là khả năng bẩm sinh của thú nhân.

Chelsea nhìn hoa huyết phản hồng vô thức mấp máy mà nuốt nước miếng, liến cúi xuống hôn. Kề sát cửa hoa huyết mát lạnh, một tay vói ra sau chơi đùa với cúc huyết.

Mộ Sa bị hắn làm cho vừa đau vừa ngứa ngáy khó chịu vô cùng, hai tay bị ấn trên đầu nắm chặt da thú bên dưới, trời lên trên, ai ngờ vừa trời lên bị hắn kéo giết về, hai ngón tay tiến vào cúc huyết càng thêm mạnh.

Mộ Sa đau nắc lên, lại không dám nhúc nhích, tiếng hắn rút hoa huyết rồi nuốt, âm thanh đó lớn đến mức làm cô sợ hãi, sợ sẽ đánh thức Ryan, đành khẽ cầu xin hắn: “Ông xã, xin anh, đừng làm mà. Anh sẽ đánh thức Ryan mất. Đêm mai được không, đêm mai em nghe theo anh hết, anh muốn thế nào cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Mút vào

Chelsea cực không vui, đến giờ phút này cô còn gọi tên giống đực khác, thật muốn làm để cô quên luôn.

Có điều cô nói tối mai đều nghe theo hắn, hắn muốn thế nào cũng được, điều này đối với hắn là hấp dẫn rất lớn.

Thế là ngẩng lên khỏi hoa huyết, một lần nữa đè lên cô, hỏi cho chắc: “Thật?”

Mộ Sa gật đầu.

Chelsea dùng ngón tay đâm mạnh vào cúc huyết, cười xấu xa nói: “Anh phải làm em ở đây.”

“Không được, em đau chết đó.” Mộ Sa nhăn mày xin hắn.

“Không đâu, đã giãn hơn rồi, có thể cắm được ba ngón tay nè.” Nói là chứng minh, đút tay vào.

Mộ Sa đau rít lên, lại nhanh chóng bịt miệng, chán nản nghĩ, bỏ đi, cứ để hắn vào, hắn hứng thú chỗ đó nhiều vậy, sớm muộn gì cũng phải làm, chẳng qua là lại bị xé rách lần nữa. Nhưng vừa nghĩ đến là lại thấy đau, Mộ Sa không kìm được co rúm người.

Chelsea thấy cô hồi lâu không chịu, không kiên nhẫn thúc giục: “Mau nói được hay không, không được thì bây giờ anh muốn làm tiểu huyết phía trước của em, em kêu nhỏ thôi, nếu kêu lớn giống bình thường, hắn sẽ bị em đánh thức thật đó.”

Nói rồi tách hai chân cô ra, vật nóng cực đại để trên hoa huyết, làm bộ muốn đâm vào.

Mộ Sa kinh hãi, nhanh chóng cản hắn: “Đừng, em chịu, em chịu.”

Chelsea nghe vậy vui rạo rực hôn cô, cười nói: “Bà xã, em ngoan lắm, đêm mai ông xã sẽ khiến em sướng chết. Vậy tối nay tha cho em, anh không vào, nhưng em phải dùng miệng mút giúp anh, anh sung căng khó chịu quá.” Nói rồi còn cọ tới cọ lui vật nóng ở cửa hoa huyết.

Mộ Sa tức giận lườm hắn, bảo cô mút cho hắn thì có khác gì đi vào đâu, nhưng ngấm lại tiếng động như vậy sẽ nhỏ hơn.

Cũng thỏa hiệp vòng xuống người hắn, Mộ Sa như cũng muốn lấy lòng hắn, không hề giống hai lần trước chỉ ngậm mà đầu lưỡi không chịu hoạt động. Đầu lưỡi liếm mấy cái, liếm vòng quanh, miệng há thật lớn, ngậm quy đầu cực lớn vào.

“Uhm...” Chelsea dễ chịu rên lên. Cảm giác khoang miệng mềm mại của cô bao quanh cực đại của mình, đầu lưỡi vì không thuần thục nên quét lung tung, lâu lâu còn đụng phải răng làm hắn có chút đau đớn.

Có điều rất là sướng, bị cái miệng nhỏ của cô bao chặt, cảm giác này vừa kích thích lại vừa sung sướng.

Cô liếm một hồi lâu, cuối cùng ngậm vào phần nửa, phần nửa còn lại làm thế nào cũng không ngậm hết, đành đưa tay không ngừng khuấy động.

Lưỡi ở nửa trên trượt lên xuống, bắt chước động tác tiến lui mà phun ra ngậm vào, nhưng miệng đã tê cứng mà hân vẫn chưa ra.

Mộ Sa không kiên nhẫn, phun ra, ngừng đầu phần nản: “Sao anh còn chưa ra?”

Chelsea nhìn cô quỳ giữa háng mình, tư thế mê hoặc ngừng lên nhìn hân, trên miệng còn lỏng lẻo nước bọt, dưới thân lại càng sưng to, hân ngồi quỳ, đưa đầu cô vào dưới thân, ép cô há miệng ngậm cực đại của hân, rồi giữ sau ót cô, thân tốc ườn lưng đút vào.

“Ưm ưm ưm...” Mộ Sa không theo kịp tiết tấu của hân, bị hân làm cho thờ không nổi, đành vừa đẩy hân, vừa nức nở.

Chelsea nghe tiếng nức nở khó chịu của cô cũng đau lòng, cấp tốc đút vào vài chục cái, mới buông cô ra, nhanh chóng rút ra, phun trào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cả đêm khó ngủ

Mộ Sa không tránh kịp tinh dịch, ngồi nghếch ra thờ từng cơn, nước mắt lăn xuống cực kì đáng thương, nhưng mắt vẫn lườm hân.

Chelsea cười khê, kéo tấm da thú lau cho cô, rồi kéo lại y phục đằng hoàng cho cô, ôm cô nằm xuống, dỗ nhỏ bên tai: “Được rồi, bảo bối, đừng giận nữa, sáng mai anh tắm cho em.”

Mộ Sa lại trừng hân, giận dỗi trề môi hạ giọng: “Vậy anh không được thừa cơ ăn hiếp em.” Mấy ngày nay hân mỗi sáng đều tắm cho cô, nhưng bỏ cô vào thùng tắm rồi hung hăng ăn hiếp cô một hồi mới tắm cho cô.

“Vậy ăn hiếp em thế nào hả vật nhỏ? Không phải lần nào em cũng kêu lớn nói anh...” đâm em thật sướng đó sao.

Chelsea chưa kịp nói xong đã bị Mộ Sa bịt miệng, hạ giọng cảnh cáo: “Anh không được nói bậy.”

Chelsea không phục kéo tay cô xuống, bắt bẻ: “Sao anh nói bậy được. Chẳng lẽ anh làm em không sướng à.”

“Anh...” Mộ Sa chán nản, không cho nói hân lại càng nói, mặt dày không biết xấu hổ, quay người chỗ khác không thèm ngó ngang đến hân.

Chelsea không bỏ qua, xấp đến, cắn tai cô uy hiếp: “Em nói mau, nếu không chúng ta làm lại lần nữa.”

Mộ Sa bị hân bám dai như đĩa, đành nói theo: “Sướng, sướng được chưa, mau ngủ đi, em mệt rồi.”

Chelsea rất bất mãn cô mấy mớ nói lại, cắn lên cổ cô một cái, oán hận nói: “Vật nhỏ, dám nói lấy lệ, tối mai anh cho em biết tay.”

Mộ Sa nhắm mắt hên nhát nghĩ, dù sao đó cũng là chuyện ngày mai, để ngày mai suy nghĩ.

Hôm nay cô thật sự là mệt rồi, bị cái con xanh mượt đó làm sợ quá, lại khóc cả buổi tối, còn bị Chelsea dày vò, thể xác và tinh thần đều rất mệt mỏi.

Bị Chelsea ôm từ phía sau, trong mũi đều là mùi hương giống đực đặc biệt của hân, đột nhiên cảm thấy rất an tâm, như có hân, cô không phải sợ gì nữa, suy nghĩ dần dần mơ hồ, không bao lâu chìm vào giấc ngủ.

Cô ngủ thật say, đã hai đêm liền không được ngủ yên rồi.

Còn Chelsea phía sau cô, tuy rằng dục vọng cũng được giải tỏa tạm thời, nhưng không thỏa mãn, vừa rồi bận dỗ yên vật nhỏ, hân không rảnh nhớ đến. Bây giờ Mộ Sa đã ngủ, cảnh tượng cô bị Ryan ôm vào lòng lúc sẩm tối không ngừng lướt qua mắt hân. Mặc dù biết không nên nhưng lòng hân vẫn rất khó chịu, hận không thể lay tỉnh vật nhỏ, hung hăng chà đạp một đêm.

Nhưng hân không thể, hân biết Ryan không ngủ, thú nhân rất miễn cảm với hơi thở, nếu hân ta ngủ rồi, hô hấp tuyệt đối sẽ không như bây giờ, sẽ không dồn dập theo tiếng nức nở của Mộ Sa. Vừa rồi hân cố ý làm vậy là muốn cảnh cáo Ryan, để hân ta biết Mộ Sa đã là bạn đời của hân, tất cả của cô đều là của hân.

Nhưng trước mặt Ryan mà ân ái với Mộ Sa, hân đúng thật không làm được, hân càng ngày càng nhỏ mọn, những gì liên quan đến Mộ Sa hân chỉ muốn giữ riêng, không muốn chia cho người khác. Nên hân cũng bị dục hoả tra tấn cả đêm không ngủ.

Kẻ khác đương nhiên chính là Ryan vẫn một mực vờ ngủ, hẳn giờ phút này cũng vô cùng thống khổ.

Lúc sẩm tối hẳn ôm Mộ Sa trong lòng, cảm giác mềm mại này, hẳn quả thật không cách nào hình dung. Biết rõ Chelsea nhìn thấy sẽ không vui, nhưng hẳn không thể buông tay. Chelsea mời hẳn ở lại một tối, hẳn biết rõ thấy cô ở cùng Chelsea, bản thân sẽ khó chịu, nhưng vẫn đi theo không hề do dự.

Mỗi lúc trời tối hẳn đều lén chạy ra sân sau nhà họ, gieo cây giống ban ngày hái vì Mộ Sa. Không để ý hẳn nghe tiếng Mộ Sa rên rỉ.

“Aaa... Thật khó chịu... Sâu quá... đau quá... Nhẹ chút... Uur...”

“Nhẹ thôi... aaa... Em sắp bị anh đâm thủng rồi... Sâu quá... đau... Ừm...”

Hắn nghe mà miệng đắng lưỡi khô, bắt đầu tưởng tượng, nếu cô nằm dưới hắn, hẳn nhất định sẽ không làm cô đau, nhất định sẽ rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng làm cô thật dễ chịu.

Nhưng tại sao bạn đời của cô không phải hắn, rõ ràng là hắn cứu cô.

Khuya hôm nay hẳn nằm gần Mộ Sa, ngửi mùi hương thoang thoảng trên người cô, nghe Chelsea ép cô làm chuyện đó, hẳn kim lòng không được nổi lên phản ứng, tưởng tượng cái cô ngậm trong miệng là của hắn.

Ryan cảm thấy mình sắp điên rồi, hẳn ghen tị sắp điên rồi, hẳn tốn hết sức lực mới không chế bản thân không vùng dậy, kéo Chelsea ra ngoài quyết đấu.

Nếu bây giờ hắn dậy, Mộ Sa sẽ rất khó xử, nhất định cô không mong mình bị bắt gặp trong bộ dạng này. Hẳn thương tiếc cô, sao đành lòng làm cô khó xử được, nên tự ép mình phải nhẫn nhịn.

Có hai thú nhân đều có tâm tư, rồi bị tra tấn cả đêm, khi trời gần sáng, cuối cùng mệt quá mới ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Hàm thịt

Mộ Sa một đêm ngủ ngon, buổi sáng tỉnh dậy thấy Chelsea và Ryan đều đang ngủ. Thế là định lặng lẽ dậy làm điểm tâm cho họ, nhưng cô vừa nhích người, Chelsea liền thức, mở đôi mắt chưa tỉnh hẳn nhìn cô.

Mộ Sa cảm thấy bộ dạng hẳn giờ phút này đáng yêu cực kì, cười dịu dàng với hắn, rồi hôn lên môi hắn một cái, nhỏ nhẹ nói: “Anh ngủ tiếp đi, em làm điểm tâm cho hai người, làm xong sẽ gọi anh.”

Chelsea quả thật rất mệt, gật gật đầu, thả tay để cô xuống giường, còn mình nhắm mắt ngủ tiếp.

Mộ Sa rón rén lấy bộ da thú trong tủ quần áo ra rồi vào phòng tắm. Giày của cô từ lúc rơi xuống núi bị rách nát không mang được, mà da thịt thú nhân giống đực lại dày, không cần mang giày. Thú nhân giống cái cũng chỉ lấy lá cây làm giày mang.

Nhưng Mộ Sa sợ nó đâm vào chân, nên trong nhà không cần mang sẽ không mang, cũng may bây giờ là mùa xuân, đi chân trần trên ván gỗ không lạnh, có điều đến mùa đông lại không ổn. Xem ra cô phải nhanh chóng làm cho mình một đôi giày mới được.

Mộ Sa thở dài, việc cô cần làm nhiều quá, nghĩ cách làm quần áo, làm giày, trồng lương thực, Chelsea còn chạy đến quấy rối, mấy ngày nay cô bận rộn thoả mãn dục vọng của hắn, căn bản là không có thời gian làm việc, xem ra phải nghĩ cách ức chế hắn.

Vừa nghĩ vừa chỉnh trang bản thân. Cũng may tối qua Chelsea không tiến vào, nên bên trong cô sạch sẽ, chỉ cần lau người, rửa mặt, chải đầu là được.

Ở đây không có bàn chải và kem đánh răng, nên Mộ Sa tìm một loại trái cây có vị tương tự bạc hà, cắn một cái, để trong miệng đều tràn ngập vị bạc hà, ngậm một hồi, phun ra, súc miệng, xem như đánh răng xong.

Xử lý xong, Mộ Sa bắt đầu tính toán phải làm món gì. Cả ngày ăn thịt nướng hoài thật là chán.

A, đúng rồi, có thể hầm thịt mà, họ chắc chắn chưa từng hầm thịt.

Mộ Sa ra ý kiến hay, hào hứng đến kho dự trữ lấy hai tảng thịt không biết là thịt con gì, khá nhiều nạc, còn có ít gân.

Mộ Sa ở nhà gỗ rất đơn sơ, không có cái gọi là phòng bếp, bình thường đều nấu trong chỗ ngủ, hôm nay Mộ Sa sợ đánh thức hai người, nên ở trong phòng tắm nhóm lửa, rồi lấy cái vỏ không biết của con gì mà lớn hơn mai rùa rất nhiều, đổ nước vào nấu, rửa sạch thịt, dùng xương thú bén cắt thịt thành

từng miếng nhỏ, dội nước sôi bỏ thịt vào.

Trong lúc dội thịt chín thì lục cái sọt để trong góc nhà, tìm trái cây có vị ngọt. Mấy ngày nay tuy cô không biết gọi tên nhưng đã phân biệt được vài loại trái dai, hơn nữa còn nhớ rõ hương vị của chúng.

Chờ thịt gần chín, cắt trái cây thành từng miếng bỏ vào nồi. Rồi vắt lấy nước trái cây có vị mặn vô. Ở đây không có muối, vị mặn đều dựa vào một loại trái cây có lớp vỏ đen thui cung cấp. Mộ Sa thử lọc muối từ loại trái này mấy lần đều không thành công. Cho nên tạm thời chỉ có thể dùng nước của nó thay thế muối.

Dội sôi lại, Mộ Sa dùng muôi gỗ múc nước canh ném thử, cũng tạm được, hơi giống vị canh cà chua nấu thịt bò, đương nhiên chỉ hơi giống, gia vị rất ít nên không thể so sánh, bất quá còn hơn cả ngày chỉ ăn thịt nướng nhiều.

Ít ra cả nhà đầy thơm mùi thức ăn, thơm hơn mùi thịt nướng.

Chelsea và Ryan cũng bị mùi thơm này đánh thức, xoa mắt nhập nhèm, đi theo hướng mùi thơm.

Chelsea vừa mở cửa vừa hỏi: “Thơm quá. Em làm gì vậy?”

Mộ Sa thấy hai người đã thức, cười nói: “Hai người tỉnh rồi, mau rửa mặt đánh răng, ăn cơm đi.”

Hai người nghe mà sững sốt, rửa mặt thì họ biết, nhưng đánh răng là cái gì?

Mộ Sa thấy hai người ngây ngốc, liền đưa cho một ít trái cây có vị bạc hà, cứ gọi nó là quả bạc hà đi. Chỉ dẫn: “Cắn một cái, ngậm trong miệng.”

Hai người không hiểu làm theo, một lát sau, Mộ Sa lại đưa chén nước cho họ: “Nhổ ra, rồi súc miệng.”

Chelsea mặt đầy khổ sở: “Trái đó khó ăn quá, anh nuốt luôn rồi.”

“Đồ ngốc, cắn lại một miếng rồi ngậm đi.” Mộ Sa cười mắng.

Chelsea nghe vậy hung tợn trừng cô, nhưng vẫn ngoan ngoãn cắn rồi ngậm, rồi phun ra, lại súc miệng.

Cảm nhận mùi vị, khen: “Miệng lành lạnh rất dễ chịu.”

Ryan cũng súc miệng, cười dịu dàng nói với Mộ Sa: “Cô thông minh thật nha Mộ Sa, nghĩ ra được cách tốt thế này. Miệng quả nhiên dễ chịu hơn.”

Mộ Sa được tặng bốc trong lòng sướng rơn, ngại ngừng cười với Ryan.

Nụ cười trên mặt Mộ Sa, Chelsea thấy rất chướng mắt, không chút nghĩ ngợi kéo cô vào lòng. Mộ Sa lặng đi, khoé mắt liếc sang Ryan. Hơi xấu hổ đẩy hẳn, nói sang chuyện khác: “Chúng ta nhanh ăn cơm đi, lát nữa còn giúp Ryan cắt nhà.”

Lúc này Chelsea mới buông cô ra, có điều bàn tay vẫn giữ rịt hông cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Con ghen mang vị ngọt

Mộ Sa giục họ rửa mặt rồi lấy ba cái chén đựng thịt, ba người cùng về phòng, ngồi chung bàn bắt đầu ăn.

Chelsea lúc vừa ăn sẽ không nói chuyện nhiều, ăn ngấu ngiến hết một chén, lại tự ra sau xúc thêm chén nữa, ăn cho đến khi đầy nồi sạch sẽ, lúc này mới no nê, ánh mắt nóng rất nhìn Mộ Sa.

Ryan ăn tương đối nhỏ nhẹ hơn Chelsea nhiều, có điều cũng ăn liền ba bốn chén mới ngưng, còn khen ngon, tuy không trắng trợn như Chelsea nhưng ánh mắt nhìn Mộ Sa cũng nóng rực.

Mộ Sa bị hai người nhìn mà ngượng ngùng, nhưng thấy đồ ăn mình làm đều được họ ăn hết, cảm thấy rất thành công.

Thu dọn xong, liền giục họ ra cắt nhà.

Chelsea quay lại nói với Ryan: “Cậu tập hợp người trong tộc trước đi, dội rửa chỗ đó cho sạch, rồi lấy gỗ về cho tôi, tôi sẽ ra sau.”

Mắt Ryan buồn bã, gật đầu, xoay người đi ra.

Chân Ryan vừa ra khỏi cửa phòng, giây sau Mộ Sa đã bị Chelsea kéo vào lòng, hôn thật nồng nhiệt.

Vừa hôn vừa đặt cô lên giường, vén quần áo cô lên, bàn tay tách hai chân đang kẹp chặt của cô ra, ngón tay chen vào hoa huyết.

Mộ Sa giây dựa phản kháng, nhưng miệng bị bịt, người cũng không thể nhúc nhích, chỉ có thể lấy tay không ngừng đánh lên lưng hắn, miệng kêu “ừm...” kháng cự.

Nhưng Chelsea mặc kệ cô, cũng do quá thật không dừng lại được, cảm giác hoa huyết cô đã bắt đầu ướt át, liền rút ngón tay ra kéo tấm da thú đang mặc, giữ vật cứng rắn, chen vào hoa huyết nhỏ chặt.

“A...” Mộ Sa chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng hoa huyết vẫn chưa đủ ẩm ướt, hắn đột nhiên xông vào, Mộ Sa bị đau cắn lên môi hắn một cái.

Chelsea bị cắn đau, rít một tiếng nhả môi cô ra, thấy cô nhăn nhó vì đau, hơi đau lòng nên dừng lại, vừa đưa tay xuống vôn về nơi mẫn cảm, vừa nhỏ giọng dỗ dành: “Bảo bối, thả lỏng chút, cho anh đi vào, một lát nữa em sẽ sung sướng.”

Mộ Sa tức giận liếc hắn, nhưng cũng biết bây giờ mà bảo hắn đi ra là chuyện không thể, nên đành buông lỏng mình cho hắn đi vào, thít chặt quá đến cuối cùng chịu khổ cũng là cô thôi.

Chelsea cảm nhận thấy cô phối hợp, cong môi cười, lưng ẩy vào, đâm mạnh xuống, quy đầu đụng vào miệng tử cung.

Sáng khoái tán thưởng: “Bảo bối, em chặt quá, thật sướng.”

Mộ Sa bị động tác thô lỗ của hắn làm cho không thể nói thành lời, ngửa cổ thờ nặng nề.

Chelsea không nhịn được, không để cô kịp thích ứng, vòng hai chân cô quanh eo hắn, mạnh mẽ tiến vào.

Ryan dù đã đi nhưng vẫn chưa đủ xa, thánh lực thú nhân rất tốt làm hắn nghe rõ tiếng thì thảo cũng tiếng thờ dục, không cần nghĩ cũng biết Chelsea đang làm gì với cô ấy.

Hai tay nắm chặt, móng tay như cắm vào thịt, đáy lòng không ngừng gào thét: tại sao, tại sao Mộ Sa không phải là bạn đời của hắn, hắn cũng muốn ôm cô vào lòng, an ủi cô, bảo vệ cô, dịu dàng gọi cô là bảo bối, rồi để cô rên rỉ, thờ gấp dưới thân hắn, cho cô khoái cảm, nhưng bây giờ hắn không thể, vì hắn không có tư cách.

Hắn thật sự hận bản thân, tại sao lúc trước không cố giành vị trí tộc trưởng, nếu tộc trưởng là hắn, vậy thì giờ người Mộ Sa ân ái chắc chắn là hắn, ý nghĩ đó vừa loé lên, Ryan lại không ngừng tự nói với mình, không được chia rẽ họ, không được, Chelsea là huyênh đệ của hắn, hắn không thể phản bội hắn ta.

Một hồi lâu sau bình tĩnh lại, ép mình nặng nề rời khỏi nhà họ, triệu tập người trong tộc bắt đầu làm việc.

Vì đang ban ngày, cửa sổ không kịp đóng nên Mộ Sa cắn môi không dám kêu lớn, chỉ ư ư a a, theo động tác lắc lư của hắn, bộ ngực mềm mại cũng lắc theo, Chelsea thấy mà miệng đắng lưỡi khô, càng không khống chế nổi lực, hung ác như muốn vùi hết vào hoa huyết cô.

Mộ Sa bị mấy lần, không chịu nổi lên tiếng năn nỉ: “Chelsea... Nhẹ... aaa... sẽ thùng đó... anh nhẹ thôi...”

Chelsea bị dáng vẻ kiều mị của cô trên chóc, trong đầu tự nhiên hiện lên hình ảnh hôm qua cô bị Ryan ôm, nhất thời tức giận, nhìn xuống thân dưới cô oán hận nói: “Vật nhỏ, chính là muốn đâm thùng em. Em dám để hắn ôm, anh mặc kệ em, làm chết em, xem em còn dám hay không?”

Gậy thịt bên dưới dường như cũng cảm nhận được con ghen ngọt ngào của chủ nhân, càng thêm thô to, không chút nương tình tiến vào cửa tử cung Mộ Sa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chỉ để mình anh ôm

Hoa huyết Mộ Sa bị căng đau, sợ mình thật sự bị hắn làm thùng, biết hắn “nhịn dối” cả buổi tối lại thêm ghen tuông, nên nhanh nhẹn bám vào cổ hắn, vờn lưỡi liếm trái cổ, vừa liếm vừa thờ dục: “Không dám... U... Không dám nữa... Chelsea... tha cho em đi... sau này em chỉ để anh ôm thôi... A... Ông xã...”

Một câu chỉ để cho anh ôm, Chelsea mà lòng lằng lằng, lại tham lam truy hỏi: “Cũng chỉ cho anh vào, chỉ cho anh làm?”

Mộ Sa chỉ mong hấn mau hạ hoả, không cần biết hấn nói gì, tất cả đều ngoan ngoãn lặp lại: “Ừm... Chỉ cho anh vào, cho anh làm thôi.”

Chelsea hài lòng, cúi đầu ngậm tai cô hỏi: “Anh đâm vào em có sướng không?”

“Su... sướng, Chelsea, ông xã... anh thật lợi hại... Thật mạnh... Làm em thật sướng, uuu...” Kích thích quá nhiều làm Mộ Sa bắt đầu mê loạn, quẩy đầu lung tung, đột nhiên một chỗ nhạy cảm nhất trong hoa huyết bị Chelsea đẩy mạnh, Mộ Sa không kìm chế nổi, run rẩy lên đỉnh.

Chelsea dường như cũng phát hiện ra cái gò nhỏ bất thường, lúc cô đang run rẩy trong cao trào liền không ngừng đẩy mạnh vào vài cái, nhiều lần chạm đến cái gò đó.

“A... Đứng... Đứng đừng chỗ đó... aaa...” Mộ Sa vì đã lên đỉnh nên càng thêm nhạy cảm, không chịu nổi kích thích như thế, lắc đầu không ngừng kêu la, tay nắm chặt ngực, hai chân trên lưng hấn càng vòng chặt, muốn ưỡn người về sau trốn hấn, nhưng không biết thế nào mà cô lại ưỡn về phía hấn, hứng hết va chạm của hấn.

Mộ Sa bị kích thích chùng chắt, rất điên cuồng, cô co rút lại không biết là muốn đẩy hấn ra, hay muốn hút hấn vào càng sâu. Thân hình trắng mịn mềm dẻo như rắn vận vẹo trong ngực hấn.

Chelsea cũng không chịu nổi đợt co rút của cô, bị cô hút vào mà còi gáp quy hàng, gằm nhẹ hung hăng đâm vào lần nữa, để lên chỗ nhạy cảm nhất phun ra.

Sau khi yên tĩnh, Chelsea tựa như không hài lòng với mình, sao nhanh như vậy đã bị cô làm cho ra, bàn tay xoa xoa mông cô không rút gậy thịt đã mềm ra.

Mộ Sa cuối cùng cũng bình tĩnh lại, chợt nhớ ra, các tộc nhân còn chờ Chelsea ra giúp Ryan cất nê, còn hấn lại giữ cô trong nhà mà ân ái, thật là kì cục.

Nên đẩy hấn ra, thúc giục: “Chelsea, người trong tộc chờ anh ra giúp Ryan kia, anh mau lấy ra đi.”

Chelsea cũng biết không thể chậm trễ hơn nữa, buông cô ra, vừa kéo da thú quần lên, vừa chán nản nói: “Vật nhỏ, buổi tối về tiếp tục trừng trị em.” Nói xong đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đả kích

Nhìn bóng lưng hấn rời đi Mộ Sa khóc không ra nước mắt, cô không làm gì mà, sao lại muốn trừng trị cô.

Xoa nhẹ cái eo đau mỏi, Mộ Sa chậm chạp đứng lên, đến phòng tắm rửa ráy sơ, cô định ra xem có gì giúp được không, dù sao nhà Ryan là vì cô mà bị cháy.

Mới đi hai bước thấy bụng nặng nặng đau, tay đưa lên xoa xoa, hơi lo âu không biết có phải tại tên sư tử thú kia làm không nữa. Lại nghĩ ngay đến, nguy rồi, hình như cái đó của cô sắp tới, mỗi tháng cô đều chậm vài ngày, ở đây không có lịch, cô cũng không nhớ lắm mình đã đến đây bao lâu, bắt quá cảm giác này chắc nó rồi.

Cô quên bằng chuyện này, làm sao lo liệu đây, ở đây không có băng vệ sinh hay cái gì tương tự.

Cuối cùng thật sự không còn cách nào, đành phải lấy da thú, xé hai cái lỗ phía trên, rồi xỏ chân vào, kéo lên eo, lấy sợi dây khá mềm cột những phần dư ra thành một cái gút, làm một cái quần lót đơn giản, aiz, tạm thời mặc thế còn hơn không có, tuy chưa chắc hữu ích nhưng vẫn dễ chịu hơn là bị đánh ra, nghĩ ngợi lại lấy hai miếng da thú hẹp dài để dưới đáy quần lót.

Khi Mộ Sa chuẩn bị xong đi ra, các thú nhân đã dọn sạch sẽ nhà Ryan, còn mang đến rất nhiều gỗ.

Chelsea và Ryan đang hướng dẫn các thú nhân vác mấy khối gỗ lớn đóng xuống đất, làm móng nhà vững chắc. Mộ Sa không dám qua quấy rầy, thấy bên cạnh còn mấy thú nhân giống cái, cầm thùng nước, bát nước gì đấy, chắc là đem nước cho thú nhân giống uống.

Mộ Sa làm gan đi qua, chào hỏi bọn họ: “Xin chào mọi người, tôi là Mộ Sa.”

Mấy thú nhân giống cái đều quay nhìn cô, hờ hững gật đầu lại, lại quay đi.

Mộ Sa trong một lúc thấy rất đả kích, xấu hổ đứng đó không biết nên nói gì cho phải.

“Mộ Sa hả, cô cũng tới rồi.” Đột nhiên phía sau Mộ Sa có tiếng gọi, làm cô sùng sốt, nhìn lại hoá ra là Ivey.

Ngượng ngùng gật đầu chào hân, nhẹ giọng: “Ivey, xin chào.”

Ivey nghe vậy cười dịu dàng, vừa đến gần cô vừa nói: “Cô còn nhớ tên tôi à. Chelsea chỉ giới thiệu một lần, tôi còn tưởng cô không nhớ chứ.”

Mộ Sa xấu hổ cười cười, nghĩ bụng sao có thể không nhớ được chứ, chuyện xấu hổ như thế thật sự làm cô nhớ rất rõ.

Ivey thấy cô xấu hổ, nói sang chuyện khác: “Sau này, cô muốn ra ngoài hái trái đại thì gọi tôi. Tôi đi với cô, hai người đi chung cho vui, một mình tôi chán quá.”

Mộ Sa nghe vậy, mắt sáng lên, hân hoan hỏi: “Thật vậy à? Vậy tốt quá rồi. Ivey cảm ơn cậu nha.”

Ivey nghe cô nói thế, nở nụ cười: “Cô cảm ơn gì chứ, có phải chuyện gì lớn lao đâu.” Tuy nói do Chelsea đặc biệt chạy tới nhờ hân, bắt quả hân đối với giống cái nhỏ nhắn này vẫn rất tò mò, có thể làm Chelsea nhờ vả hân, còn làm Ryan vì cô ta mà nhà cũng đốt. Xem ra người này không đơn giản. Hai thú nhân giống đực dũng mãnh nhất trong tộc, đều bảo vệ cô ta.

Kì thật dù là lực lưỡng nhưng chỉ vừa nở ra, lực sát thương còn rất yếu, với thân thủ của Ryan muốn giết nó không phải là việc khó, nhưng như vậy thì không thể hết sức bảo vệ an toàn cho cô ta, nên hân mới thiếu cháy nhà mình, thiếu luôn cả lực lưỡng, thật đúng với phong cách làm việc của Ryan.

Hai người đang nói chuyện phiếm, các thú nhân đã đóng xong cọc gỗ, sôi nổi đi nghỉ tay uống nước.

Chelsea liếc mắt liếc thấy Mộ Sa, bước nhanh đến, ôm chầm lấy cô sẵn đó hôn môi cô, nhỏ giọng hỏi: “Sao em đã ra rồi, không mệt à?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cát nhà

Mộ Sa nghe vậy đỏ mặt, làm bầm trong bụng, sư tử thú, biết tôi mệt, anh còn ra sức bắt nạt tôi. Có điều trước mặt đồng người, cô thật ngại ngùng không thể nói ra.

Ivey đứng bên cạnh, nhìn hai người tình sâu ý đậm, nhin không được phụt một tiếng bật cười, trêu chọc: “Không ngờ nha, tộc trưởng đại nhân lạnh như băng của chúng ta cũng có lúc nhiệt tình như lửa ha.”

Thú nhân khác nghe vậy đều cười rộ theo, Mộ Sa xấu hổ đỏ bừng mặt cúi gằm không dám ngước lên.

Chelsea ôm rịt cô, hơi hột phản kích: “Sao vậy? Tôi không nên nhiệt tình với bạn đời của mình à. Hay là cậu oán hận Sander không đủ nhiệt tình với cậu?”

Sander thật thà không nghe ra Chelsea đang châm ngòi, ôm luôn Ivey, lớn tiếng nói: “Chê anh không đủ nhiệt tình, tôi qua anh không cho em ăn no sao? Vậy bây giờ chúng ta về nhà đi.”

Mọi người nghe thấy lại được một trận cười, Ivey tức giận hung hăng càu véo lưng Sander.

Chelsea tiếp tục châm ngòi: “Sander, tôi thấy cậu đúng là không cho cậu ta ăn no rồi, nếu không sao cậu ta giận dữ vậy, cậu xem Mộ Sa nhà tôi này, được tôi cho no căng nên ngoan lắm, mau khiêng cậu ta về nhà cho ăn đi.” Nói rồi còn cố ý nâng cằm Mộ Sa, hôn cái chụt thật lớn lên môi cô, làm Mộ Sa càng thêm thẹn thùng vui vào ngực hân không chịu ra. Cô biết hân cố ý, nên dù có xấu hổ đi nữa cũng không thể học theo Ivey trước mặt mọi người néo hân, vậy sẽ làm hân mất mặt.

Sander hình như thật sự bị kích thích, không để ý Ivey đang giãy dụa và phản đối, khiêng hân lên về nhà.

“Sander, anh thả em xuống. Sander..” Ivey quả thật bị chọc điên, hét đánh lại cắn lên vào Sander.

Mộ Sa thấy mà kinh hãi, cô rút lại ấn tượng ban đầu đối với Ivey, hân không dịu dàng chút nào hết.

Cũng phải, Sander làm bạn đời của hân, không giúp thì thôi còn hùa theo Chelsea, hân nhất định là giận điên.

Mộ Sa kéo kéo tay Chelsea, hỏi nhỏ: “Vậy được không? Họ không cãi nhau chứ.”

Chelsea đứng dưng đáp: “Không sao, Sander thể lực tốt lắm, một lát trên giường làm cậu ta mất tỉnh, sẽ không giận nữa.”

Mộ Sa bịt miệng hẳn lại không cho nói nữa, len lén nhìn xung quanh, nhất thời tối sầm, đây quả nhiên là thế giới ‘thú’ mà, trước đông người nói chuyện này, vậy mà không ai cảm thấy ngượng ngùng, làm cô rất ngạc nhiên.

Chelsea kéo tay cô ra, rồi cắn một cái mới buông: “Được rồi, em ngoan ngoãn đứng một bên nhìn thôi, chúng tôi còn phải làm việc.”

Mộ Sa giữ hẳn lại, vừa rồi cô chợt có ý nghĩ muốn nói hẳn nghe: “Chelsea, chúng ta sao không xây nhà Ryan cách mặt đất cao một chút, vậy thì trời mưa, nước mưa không tràn vào được, còn có thể đề phòng rắn rít bên ngoài bò vào.”

Chelsea nghe vậy trầm tư, các thú nhân khác cũng bàn tán rôm rả, dù sao họ đều xây luôn trên đất, như vậy là chắc chắn nhất, nếu xây cao giống như cô nói, cũng có chỗ tốt, nhưng lại không chắc, hơn nữa lên xuống cũng không tiện.

Không đợi Chelsea lên tiếng, Ryan nghĩ một chốc, lên tiếng trước: “Tôi cảm thấy Mộ Sa nói không tệ, mùa hè sắp đến rồi, tuy thôn chúng ta ở địa thế cao, nhưng nếu mưa lớn, nhà vẫn bị ngập, hàng năm vào mùa mưa chúng ta đều bận rộn tát nước ra, cũng vất vả, không bằng thế này, lấy nhà tôi thí nghiệm trước, xem có vững chắc không, nếu vững thì trước mùa mưa mọi người đều xây nhà cao lên, mọi người thấy sao?”

Mộ Sa cảm kích nhìn Ryan, anh ta thật sự quá tốt bụng, chịu lấy nhà mình thử nghiệm, có điều cô sẽ không làm anh ta thất vọng, nhất định sẽ rất chắc chắn, cô nhớ ở thế giới kia của mình, có tộc người nào đó xây nhà họ cao không mà.

Lúc này Chelsea cũng nói: “Tôi cũng thấy được đó, bây giờ chúng ta đóng nhiều cọc chút, đóng sâu chút, rồi cách đất khoảng nửa người đắp nền.”

Các thú nhân nghe chủ nhà đồng ý, tộc trưởng cũng lên tiếng, vậy họ đâu cần nói gì nữa, sôi nổi làm việc.

Rồi theo Mộ Sa đề nghị, chia nhà thành mấy phòng nhỏ, có phòng ngủ, phòng bếp, phòng tắm còn có một phòng phơi nắng thông gió, dùng để phơi thịt ăn không hết, để mùa mưa và mùa đông đều có thức ăn.

Xung quanh nhà còn có hành lang lượn quanh, có thể để bàn hóng mát nói chuyện. Đến vấn đề đi lên đi xuống, Mộ Sa liền chỉ họ làm cầu thang.

Lại nói móng tay thú nhân rất sắc bén, bình thường không cần thì thu vào trong thịt, giống như móng tay con người, đến khi cần thì vuren ra, thật dài, cắt gỗ rất tiện, nên cất một căn nhà gỗ không mất bao lâu đã xong.

Mọi người ồn ào đi lên, đi qua đi lại mấy vòng, cảm thấy khá là vững chắc.

Chelsea nhìn nhà Ryan còn mấy khúc gỗ thừa thì ngửa tay, nói với các tộc nhân: “Dù sao còn thừa nhiều gỗ thế này, mọi người hỗ trợ cất nhà tôi luôn đi, tôi đãi mọi người cơm trưa.”

Mộ Sa nghe Chelsea nói muốn cất lại nhà, vui vô cùng, cũng cười nói muốn cho mọi người nếm thử tay nghề nấu nướng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chuyển biến

Các thú nhân vừa nghe Mộ Sa làm cơm cho họ ăn, đều vui tươi hơn hờ gặt đầu, tay nghề nướng thịt của Chelsea trong tộc là nhất rồi. Hơn nữa giống cái này không giống người khác cũng nói muốn nấu cơm, họ đều chờ mong được nếm thử.

Chelsea đốt một đồng lửa trên đất, Mộ Sa tính sơ phải nấu cơm cho thú nhân giống đực với giống cái tổng cộng mười hai người, về nhà lấy bốn xác thú ra, gác chúng lên lửa, Ryan giúp cô lấy đầy nước, còn giúp cô xách thêm mấy tảng thịt, Mộ Sa cẩn thận cắt thành miếng nhỏ.

Chelsea cũng vừa nhóm lửa xong đi tới, thấy cô cắt khó khăn, liền cùng Ryan vuren móng, soạt soạt vài cái đã cắt hết giúp cô.

Mộ Sa lấy cái nồi hầm thịt ban sáng, Chelsea gần như đem hết thịt trong nhà ra nướng, thế này mới đủ sức ăn của các thú nhân.

Không bao lâu thoảng mùi thịt hầm, làm các thú nhân chảy nước miếng. Cuối cùng thịt hầm mềm, các thú nhân không cần mời mọc, lập tức vây quanh nồi múc thịt. Mộ Sa bị họ chen suýt nữa té lăn ra đất.

May nhờ Ryan nhanh tay lẹ mắt đỡ cô, cô mới không ngã, vừa định cảm ơn thì bị Chelsea kéo giật vào lòng.

Mộ Sa ngẩng lên thấy sắc mặt hẳn không tốt, biết hẳn lại lời tạt xấu hẹp hòi, nhanh chóng kéo sang một bên dỗ dành: “Ông xã à, anh đừng vậy mà, Ryan thấy em sắp ngã mới đỡ em, chẳng lẽ anh muốn thấy em ngã lăn à.”

Chelsea bị cô nói trúng nên hơi xấu hổ, mắt đảo lia lịa, giải thích: “Anh chưa nói gì mà.”

Mộ Sa thăm ói: phải đó, anh chưa nói gì mà, hôm qua anh cũng có nói gì đâu, chỉ là ghen nên dầy vò em thôi.

Có điều chỉ lèm bèm được trong lòng, đối với Chelsea đồ ngọt vẫn là hữu hiệu nhất. Thế là dịu dàng: “Em biết ông xã em bụng dạ rộng rãi, chắc chắn không để ý chuyện nhỏ nhặt này mà.”

“Đương nhiên.” Chelsea nghe cô tán dương, kiêu ngạo vô cùng, dù lòng có để ý cũng không biểu hiện ra ngoài.

Ryan từ xa thấy hai người tình chàng ý thiếp, tay nắm thành đấm, cắn mạnh môi dưới, muren đau đớn làm mình tỉnh táo, miễn cưỡng không nhìn nữa, cùng thú nhân khác thường thức thức ăn.

Đến khi hai người quay lại thì thịt nướng với thịt hầm không còn được bao nhiêu, cũng may Ryan có chừa lại cho hai người.

Mộ Sa và Chelsea ngồi xuống nhanh chóng ăn cơm trưa, sau Chelsea lại mang mấy thú nhân giống đực đi tháo dỡ, đóng cọc gỗ.

Để lại mấy thú nhân giống cái và Mộ Sa thu dọn, Mộ Sa mơ hồ cảm thấy ánh mắt họ nhìn cô không giống trước, không biết có phải cô quá nhạy cảm không nữa.

Thu dọn xong, đột nhiên có một giống cái Mộ Sa không biết tên đi tới: “Mộ Sa à, nồi thịt kia của cô, chua chua ngọt ngọt ngon thật, có thể dạy tôi không?”

Mấy thú nhân khác vừa nghe liền xúm lại, tranh nhau nói: “Tôi cũng muốn học, tôi cũng muốn học, dạy tôi với.”

Mộ Sa lặng đi, tuy rằng cảm thấy đàn ông con trai mặt hung phấn với ngưng ngừng bu theo cô học hầm thịt, đúng là làm cho người ta nổi da gà. Nhưng nghĩ họ ở dị giới này là giống cái, liền cố thôi miên mình họ là nữ, chỉ là đáng vẻ to lớn chút thôi, không thể kì thị họ, không thể kì thị.

Thế là khoé miệng run rẩy, cố cười miễn cưỡng đáp: “Thật ra rất đơn giản, trước tiên rửa thịt cho sạch, cắt thành miếng nhỏ, nấu nước cho sôi, bỏ thịt vào, rồi bỏ mấy thứ trái cây chua chua ngọt ngọt vào hầm là được.”

“Vậy là được hả.”

“Đúng là khá đơn giản nhỉ.”

“Vậy phải bỏ mấy trái vậy?”

Mấy thú nhân giống cái vừa làm vừa kéo Mộ Sa hỏi han rồi rít.

Mộ Sa kiên nhẫn giải thích cho họ từng chút, đến khi chén đĩa đều dọn dẹp rửa ráy xong, Mộ Sa đã nói chuyện với mấy thú nhân rất sôi nổi, cũng dần quen với gương mặt đàn ông thanh khiết xuất hiện biểu cảm thẹn thùng, nũng nịu của phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Không may

Đúng lúc bọn Chelsea đã đóng xong cọc gỗ đến nghỉ ngơi, thuận tiện hỏi Mộ Sa muốn bố trí phòng ốc thế nào.

Nghe Chelsea trung cầu ý kiến của cô, Mộ Sa thật sự rất cao hứng, không ngờ cái người cường thế ấy lại đến hỏi ý kiến cô, điều này thật sự là khó thấy.

Nhanh chóng ngồi xổm xuống dùng nhánh cây vẽ ý của mình thành bức tranh cho hấn xem, phải có một phòng tắm, một gian bếp, một nhà kho, một phòng khách thật lớn với hai phòng ngủ, dù sao đất đai trong thôn rất lớn, muốn cất bao nhiêu nhà cũng không có vấn đề gì.

Tình huống tối hôm qua tuyệt đối sẽ không phát sinh lần nữa, hơn nữa sau này con họ cũng có thể ở, bây giờ Mộ Sa đã không còn bài xích sinh con cho hấn, chỉ có chút lo lắng là hai người họ kết hợp liệu có sinh ra đứa trẻ hình thù kì quái hay không.

Chelsea nhớ kĩ từng chi tiết, vì đã có kinh nghiệm cất nhà cho Ryan nên lần này rất nhanh tay.

Các thú nhân thăm thú trong ngoài rồi về nhà nghỉ ngơi. Để lại Chelsea và Mộ Sa với căn nhà dần hoàn thiện.

Mộ Sa nhìn căn nhà mới, hưng phấn không thôi, lại nài nỉ Chelsea lấy gỗ còn thừa đào rỗng làm thành một cái ghế dựa hai người nằm, rồi làm tủ quần áo, tủ chứa đồ...

Bận bịu đến trời tối đen cuối cùng đồ vật trong nhà đều được sắm sửa thêm, hai người đều cảm thấy mệt mỏi, nên liền phân công Mộ Sa nấu cơm chiều, Chelsea nấu nước tắm.

Cơm nấu xong nước cũng nóng vừa đủ. Hai người vội vàng ăn cơm, Mộ Sa đi tắm trước.

Cởi quần lót nhìn nhìn, sạch sẽ, cũng may không có, thế là nhanh chóng cởi quần áo ra, nhảy vào thùng tắm. Ừm... mệt mỏi cả ngày, tắm nước nóng thật sự rất dễ chịu.

Vừa ngâm một lát thì cảm thấy nước không ngừng tràn ra ngoài, rồi một thân thể ấm áp nhích lại gần.

Không cần nghĩ cũng biết nhất định là Chelsea, Mộ Sa thờ dãi, than thở: “Không phải đã nói lát nữa anh mới tắm sao? Sao lại vào giành với em?”

“Anh thích tắm chung với em.” Chelsea vừa nói, vừa cúi đầu cắn lên cổ cô, bàn tay cũng hưng hờn chạy dọc theo thân cô.

“Ừm... Chelsea, em mệt... Đêm nay không làm được không?” Mộ Sa vừa trốn vừa nói.

“Vật nhỏ, em xấu lắm, đừng quên tối qua em đã hứa gì với anh, đêm nay đều nghe theo anh, anh muốn thế nào cũng được.” Nói rồi cắn ngón giữa thon dài vào hoa huyết Mộ Sa.

“Á...” Mộ Sa kêu lên, vịn thùng gỗ cổ rướn người lên, lại bị tay Chelsea kéo lại, giam vào ngực, mạnh mẽ ra vào.

Mộ Sa lúc này mới nhớ tối qua cô bị ép vào tình thế phải hứa hẹn, không khỏi âm thầm kêu khổ, làm sao xử lý đây, cô hối hận rồi, tối qua sao tự dưng nhất thời xúc động hứa làm chỉ.

Chelsea vừa để gậy thịt thô dài không ngừng cạ lên miệng cô, vừa ngậm vành tai cô mập mờ tuyên bố: “Anh muốn vào tiểu huyết phía trước trước, cho thật thoải mái, rồi đến tiểu huyết phía sau, đêm nay nhất định sẽ làm em sướng chết.”

Mộ Sa khản trương quên cả thẹn thùng, sướng hay không? Cô không biết, cô chỉ biết nếu cái đó mà vào cục huyết của cô, cô chắc chắn sẽ đau chết mất.

Mộ Sa còn chưa biết làm sao cho tốt, Chelsea đã rút ngón tay trong hoa huyết ra, kéo hai chân cô rộng tối đa, rồi đỡ vật cực lớn chậm rãi chen vào cửa huyết, nhìn hoa huyết cô dần dần trùn cả quy đầu, ưỡn lưng, hưng hăng cảm tận cùng.

“Á...” Mộ Sa bị cơn đau bất thành linh kích thích kêu thành tiếng.

Chelsea ngừng lại, trêu chọc nói: “Vật nhỏ, anh chưa vào toàn bộ em đã kêu lớn như thế. Thích lắm sao? Ừ?”

Nói rồi lại dùng lực, quy đầu chen cửa tử cung đi vào.

“Aaa...” Mộ Sa lại hét chói tai, co rút kịch liệt muốn đẩy vật của hắn ra, thân thể sắp lên cao trào vô cùng nhạy cảm, không chịu nổi kích thích mãnh liệt của hắn.

Chelsea không đợi tiếng hét của cô nhỏ xuống, ngay lập tức dứt vào.

Mộ Sa gắng gượng qua cơn đau ban đầu, cong môi cố thả lỏng thân thể hết sức, rên rỉ theo động tác ra vào của hắn.

Đột nhiên cảm thấy bụng nặng nặng đau, giống như có chất lỏng chảy ra, Mộ Sa thảm kêu hồng bét, sớm không tới trễ không tới, sao lại chọn đúng thời điểm mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Cầm máu

Thế là vận vẹo eo vừa thở vừa trốn hắn: “Chelsea, ừm... dừng lại... dừng một chút... Em khó chịu... dừng chút đi.”

Lúc này Chelsea đã đỏ cả mặt, làm sao còn dừng lại được, nghe cô xin xỏ lại cho là cô đang chơi xấu.

Nên kéo mạnh cô vào lòng, nửa thân dưới không chế nhẹ lại, cúi đầu cắn lên vai cô, nói: “Vật nhỏ, anh còn chưa ra lần nào, sao đã chơi xấu vậy?”

“Không phải, Chelsea... em khó chịu... anh mau... dừng... Không được... aaa...” Mộ Sa không biết nên nói sao để cho hắn hiểu tình trạng cơ thể bây giờ, còn bị hắn không cho nhúc nhích, đành điên cuồng lắc đầu kêu dừng.

Chelsea không tin cô thật sự khó chịu, mới rồi vẫn còn tốt, sao nói khó chịu đã khó chịu ngay được, thế là dốc sức đâm vào.

“A...” Mộ Sa bị đau rên rĩ, phía dưới bị kích thích càng chảy ra nhiều chất lỏng.

“Anh... dừng lại... máu... chảy máu.”

Chelsea nghe vậy hoảng sợ, nhìn kĩ lại, quả nhiên nước tắm đã nhuộm màu.

Lần này sợ thật sự, nhanh chóng rút ra, ôm Mộ Sa về giường, tách hoa huyết cô ra kiểm tra, cửa huyết không bị rách, vậy là máu ở bên trong chảy ra.

Nhìn cửa hoa huyết có máu không ngừng chảy ra, Chelsea luống cuống, kéo tấm da thú quần lại lao ra ngoài.

“Này, Chelsea, anh định làm gì?” Mộ Sa ở phía sau gọi hắn, nhưng hắn không quay lại đã xông ra.

Đoán hắn chắc đi tìm thầy thuốc trong thôn là Kreider, nên thấy xấu hổ, muốn đuổi theo hắn, nhưng phía dưới còn chảy máu, cô chạy nhanh vào phòng tắm, rửa sạch rồi mặc quần lót tự chế, sau đó mặc quần áo.

Vừa ra đến cửa, Chelsea đã lói Kreider ào vào như gió.

Thấy cô đứng ở cửa, gấp vội xông lên: “Sao em xuống dưới.” Rồi vội vàng ôm cô trở về giường.

Kreider đi theo sau hắn, cũng đến bên giường, sắc mặt không được tốt, Mộ Sa lơ đãng thấy tấm váy da thú của hắn và Chelsea hình như, bị cái gì đó đội lên, không khó đoán là Chelsea đã phá đám chuyện tốt của người ta, chẳng trách sắc mặt y khó coi đến vậy.

Kreider nhấn lên bụng Mộ Sa, rồi nhìn mắt cô, cái chỗ đỏ máu đó, Chelsea nói gì cũng không cho y nhìn. Nên chỉ hỏi Mộ Sa mấy câu, ví dụ ở đây có đau không, cảm giác đau thế nào, v.v.

Mộ Sa đều nói không đau, cuối cùng Kreider tỏ vẻ bất lực, ném cho Chelsea một đồng được liệu cảm máu, rồi xoay người bỏ đi.

Chelsea định kéo hắn lại thì bị Mộ Sa ngăn cản, nói mình không việc gì.

Nhưng Chelsea làm sao tin được, chảy nhiều máu vậy mà bảo không có gì, thêm máu cứ chảy mãi.

Biết Kreider quả thật là bó tay, Chelsea đành phải mở thuốc cảm máu, rồi kéo quần lót tự chế của Mộ Sa, định bôi vào hoa huyết.

“Không cần. Không được, Chelsea, em thật sự không sao. Không cần bôi thuốc đó, mấy ngày nữa là tốt rồi.” Mộ Sa ráng tránh tay hắn không cho hắn bôi.

“Bà xã à, em nghe lời đi, bôi lên là cảm máu, em định đổ máu đến chết sao, nếu em chết, anh làm sao đây. Đều tại anh, tại anh, làm em bị thương.” Chelsea nói đến cuối câu thì giọng đã hơi nghẹn ngào.

Mộ Sa cảm thấy mặt cô tựa như có một giọt nước mắt nóng rơi trúng, chẳng lẽ Chelsea khóc, ngược lên muốn nhìn hắn, lại bị Chelsea đưa tay che mắt, tay kia tựa dịp cô không giãy dụa quệt thuốc bôi vào.

Mộ Sa kêu lên, cảm giác trong hoa huyết có vật lạ tiến vào. Biết là hắn đã bôi thuốc vào.

Nghĩ thầm: Bỏ đi, hắn muốn bôi để hắn bôi, chỉ cần hắn yên tâm là được, tuy cũng muốn giải thích đây là hiện tượng tự nhiên của cơ thể, nhưng khi thấy hắn cẩn thận như thế, thậm chí còn sợ cô chết mà rơi nước mắt. Liền ích kỉ không muốn cho hắn biết, muốn cho hắn cứ cẩn thận che chở cô. Hơn nữa vậy thì đêm nay cục huyết của cô có thể tránh được một kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Giày da thú

Sau khi bôi thuốc xong Chelsea từ phía sau ôm chặt cô, luôn miệng nói chuyện, không cho cô ngủ, sợ cô ngủ rồi sẽ không tỉnh dậy nữa, còn bắt ngờ vén

lên nhìn hoa huyết cô còn chảy máu nữa không.

Trời gần sáng, Mộ Sa đỡ không chịu nổi, nhưng Chelsea không cho cô ngủ, Mộ Sa liền thề thốt cam đoan chỉ ngủ chút xíu thôi, chút xíu sẽ tỉnh dậy, Chelsea nhìn hoa huyết cô hình như không chảy máu nữa mới cho cô ngủ một chút.

Nhưng hần luôn nhìn cô chăm chăm, chú ý hơi thở của cô.

Mộ Sa thoải mái ngủ một giấc, mơ màng tỉnh dậy, vừa nhích người cảm thấy phía dưới ào ra, thậm chí kêu nguy to.

Quả nhiên lúc nhìn hoa huyết Chelsea lập tức phát hiện nó lại chảy máu, còn chảy rất nhiều, sợ tới mức bụng nhanh chậu nước đến, rửa ráy sạch sẽ cho cô, rồi cầm thuốc thoa vào trong.

Nhưng thuốc không đúng bệnh, căn bản là không dùng được mà, Mộ Sa dù biết không có tác dụng nhưng tối qua cô chưa nói, bây giờ thấy hần khăn trương thế này, càng không dám nói thật cho hần biết, nếu sau này mỗi tháng đều có mấy ngày thế này, hần nhất định sẽ phát hiện, lúc đó cô phải giải thích làm sao đây, đau đầu nha.

Chelsea không đi sẵn, cứ một ngày một đêm chăm cô, thỉnh thoảng bôi thuốc cho cô, kéo dài khoảng ba ngày, trong tộc có người nghe Mộ Sa bị bệnh muốn đến thăm đều bị Chelsea thét đuổi đi, chỉ có Kreider mới được phép vào, mỗi ngày kiểm tra cho cô, rồi để lại đủ thứ dược liệu.

Hần một tác cũng không rời, đưa cơm, ngủ nghỉ đều ôm chặt cô, có khi Mộ Sa mệt thiếp đi, khi tỉnh lại thấy mặt ướt đầm, không biết mồ hôi của mình hay là nước mắt của Chelsea, trong lòng vừa cảm động vừa lo lắng, cảm động chính là hần lại quan tâm cô, lo lắng là nếu hần biết chân tướng chắc sẽ tức giận lắm.

Cũng may chu kì Mộ Sa cuối cùng cũng qua, hoa huyết không còn chảy máu, Chelsea lúc này mới yên tâm, mệt mỏi ngủ thiếp, có điều đó cũng là ngủ, nhưng ngủ không được yên giấc thường hay giật mình tỉnh dậy, xác định Mộ Sa còn an toàn nằm cạnh mới yên lòng, lại nhắm mắt ngủ nữa.

Mộ Sa có chút tự trách biết đã làm hần sợ, thế là chủ động ôm hông hần, ghé lỗ tai nhẹ giọng an ủi: “Chelsea, đừng lo lắng, không có gì, em đã tốt hơn rồi, không chết đâu, anh yên tâm ngủ đi. Đừng sợ, đừng sợ.”

Chelsea như nghe được lời an ủi của cô, ngủ rất yên ổn, không còn giật mình nữa chừng.

Sáng sớm hôm sau, tỉnh lại, việc đầu tiên là xem hoa huyết Mộ Sa, thấy không còn chảy máu nữa mới yên tâm.

Hần đã nhiều ngày không đi sẵn, thịt tồn trong nhà ăn gần hết, nếu không đi sẵn nữa họ sẽ chết đói. Dặn đi dặn lại Mộ Sa, không cho cô xuống giường, không cho cô lộn xộn, còn lo lắng tìm Ivey, đề cậu ta chăm sóc cô, lúc đó mới chịu đi sẵn.

Mộ Sa bị dáng vẻ kinh hãi lo âu của hần làm cho đau đầu lại có nỗi khổ không nói nên lời. Đánh hứa với hần ngoan ngoãn nằm trên giường để Ivey chăm sóc, nhưng cô nằm hết mấy ngày rồi, thật sự là khó chịu chết được.

Ivey kiên quyết chấp hành mệnh lệnh Chelsea, nói gì cũng không chịu cho cô xuống, nếu không xuống giường được đành phải nhượng bộ hỏi xem có chuyện gì tìm được không, Mộ Sa nhờ Ivey tìm cho cô một xương thú nhỏ, đục lỗ một đầu, còn đầu kia mài nhọn, làm thành cây kim.

Rồi lại nhờ lấy giúp sợi dây gân thú hay dùng gói đồ vật, tốn công tốn sức một hồi mới xỏ được sợi gân vô lỗ kim. Rồi lấy da thú ghép lại làm thành đôi giày, tuy không đẹp nhưng cũng mang được, Mộ Sa lại sáng tạo, bảo Ivey tìm hai miếng gỗ nhẹ, định chờ Chelsea về mượn móng vuốt của hần đâm thành hai lỗ, làm guốc gỗ mang.

Ivey thấy cô làm giày da thú vừa mềm vừa ấm, cũng muốn học làm, năn nỉ Mộ Sa dạy cậu. Tuy Mộ Sa thấy một chàng trai cầm cây kim may vá rất là ‘ngọt’, nhưng không giấu nghề vô cùng kiên nhẫn dạy cậu ta làm một đôi.

Ivey dường như rất hứng chí, chạy về nhà mang da thú đến, nhờ Mộ Sa phụ, giày da thú màu trắng, xám, đen, đỏ, làm hết mấy đôi tay nghề hai người đã tiến bộ khá nhiều, chẳng những chắc chắn còn đẹp mắt, Mộ Sa còn đặc biệt cắt một nhúm lông trắng làm thành một trái cầu nhỏ, may vào chỗ mũi giày, đôi giày lập tức trở nên đáng yêu.

Ivey đang hưng phấn mang đôi giày đi qua đi lại trong phòng, thì Chelsea về đến.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Dụ dỗ

Ivey thấy hần đã về nên đoán Sander chắc cũng sắp về, mau lẹ ‘giao ca’ cho hần, ôm đôi giày da thú mới làm, cực kì hứng thú chạy về nhà.

Chelsea đem con mồi săn được hôm nay bỏ vào kho dự trữ, rửa sạch tay, chạy vội đến giường xốc quần áo Mộ Sa lên, xem xét tình trạng hoa huyết, Mộ Sa xấu hổ kéo lại, che chỗ đó không cho hắn xem.

Miệng còn nói lớn: “Chelsea, em khoẻ rồi, không sao hết, anh đừng lo nữa được không?”

Chelsea không thèm để ý, chặn tay cô, cưỡng ép kiểm tra xong, xác định rõ không có gì mới có tâm tư quan tâm cái khác, cầm giày da thú cô làm hỏi: “Đây là cái gì?”

“Là giày da thú á, vào mùa đông mang cái này ấm chân lắm, đúng rồi, anh không nói em quên mất, anh mau lại đây đục cái lỗ trên này cho em, em muốn làm guốc gỗ mang.” Mộ Sa hưng phấn kéo hắn đến nhờ giúp.

Chelsea không ‘guốc gỗ’ là cái gì, nhưng vẫn nghe lời làm theo, Mộ Sa cầm đôi guốc được đục lỗ xong, dùng gân thú cột lại, làm thành đôi guốc, rồi phân khởi mang vào, đi hai vòng, tuy không thoải mái lắm nhưng ít ra không cản chân, Mộ Sa vẫn rất hài lòng.

Định làm cho Chelsea một đôi, hắn lại không chịu, ôm cô lên giường, rồi đích thân làm com chiều.

Hai người ăn com chiều xong, Chelsea liền ôm chặt cô nằm trên giường, câu được câu mắt nói chuyện phiếm, Chelsea kể hôm nay đi săn thấy con mồi nào, rồi bắt con nào về, thịt con thú nào ngon, thịt con nào vừa cứng vừa chất.

Mộ Sa cũng chẳng hào hứng gì lắm với đề tài này, nghe một hồi cô ngáp dài ngáp ngắn, lấy làm lạ là sao hôm nay hắn nói nhiều vậy, thường ngày ăn com chiều xong hắn liền gấp gáp đi ra, hôm nay hình như hơi khác thường.

Chưa nghĩ ra được nguyên do gì, Mộ Sa đã cuộn trong lòng hắn ngủ mất.

Mấy ngày sau, Mộ Sa được cho phép có thể xuống giường, nhưng không được rời thôn chỉ được đi dạo quanh bên trong.

Chelsea mỗi ngày đều đi sớm về trễ, cố sức săn được nhiều con mồi về dự trữ phòng mùa mưa đến.

Điều khiến Mộ Sa đau đầu chính là, hắn đêm nào cũng ôm cô giới thiệu tập tính của các loài dã thú, đến khi cô thiếp đi mới thôi, mà không hề đụng đến cô.

Biết hắn sợ làm cô bị thương, trước kia mỗi đêm hắn đều ra sức ức hiếp, cô thầm nghĩ nếu hắn không đụng đến cô thì tốt rồi, nhưng bây giờ hắn thật sự không đụng thì cô lại cảm thấy trống rỗng, lòng cứ thấy thiếu vắng.

Nếu hắn không chủ động, vậy cô chủ động là được chứ gì, Mộ Sa đỏ mặt, không ngừng ngo ngoáy trong lòng hắn. Tay chậm chậm vẽ vẽ lên ngực hắn.

Hồ hập Chelsea dồn dập, Mộ Sa cười thầm, nhin hết nổi rồi. Không ngờ Chelsea đột nhiên nói một câu: “Ngủ đi, anh mệt rồi.” Rồi liền buông cô ra, xoay người đưa lưng về cô.

Mộ Sa há hốc miệng, nhưng đã làm đến nước này, không thể bỏ dỡ nửa chừng được. đành phải chủ động lăn qua, ôm hắn từ phía sau, mị hoặc gọi: “Ông xã...”

Chelsea bị cô kêu gọi làm thú huyết sôi trào, xoay người đè lên cô, hôn hôn cắn cắn lên môi, bàn tay cũng trượt đến giữa hai chân sờ mó hoa huyết.

Mộ Sa tự cho là công đức viên mãn, nên mềm nhũn người, chủ động vươn đầu lưỡi ướt dây dưa với hắn.

Chelsea thở ngày càng nặng nề, lại bỗng buông cô ra, ngồi dậy.

Mộ Sa khó hiểu mở to mắt nhìn hắn “Hử?” một tiếng. Chelsea nhìn cái miệng nhỏ ướt sũng của cô, với nơi nào đó giữa đùi dần ướt nước, ánh mắt tối sầm, nuốt nước miếng cái ực, rồi tự buộc mình dời mắt chỗ khác.

“Nóng quá, anh ra ngoài cho mát.” Vừa nói vừa định xuống giường.

Mộ Sa hoảng hồn, vội vàng từ sau ôm hắn lại, la lên: “Đừng mà, em không muốn anh đi.”

Chelsea cố gỡ cánh tay đang ôm chặt của cô ra, nhưng cô lại siết thật chặt, hắn lại không dám mạnh tay sợ làm cô bị đau, cuối cùng đành tha hiệp đỡ đành: “Mộ Sa, bảo bối, ngoan đi, mau thả anh ra, anh nhin không được nữa rồi.”

“Vậy đừng nhin nữa, người ta ngoan ngoãn nằm ra cho anh... Ừ, anh còn nhin cái gì?” Mộ Sa không chịu nghe theo, càng nói giọng càng nhỏ, đến chữ cuối thì nhỏ rí như tiếng muỗi, khuôn mặt cũng đỏ ửng, áp vào lưng hắn không ngóc lên.

Chương 41: Hùng hực lửa giận

Chelsea nghe vậy nuốt nước miếng, như đang do dự, nhưng nhớ đến ba ngày vừa rồi nhiều máu như thế, còn không ngừng chảy ra từ trong cơ thể cô, hấn lại sợ.

Lắc đầu cự tuyệt: “Không được, anh sẽ làm em bị thương. Anh vừa vào là không biết không chế. Không được, tuyệt đối không được, sai lầm đó anh sẽ không tái phạm”

Mộ Sa nghe hấn còn tự trách, thật sự không đành lòng, không suy nghĩ buột miệng nói ra: “Đó không phải lỗi của anh, mỗi tháng em đều có mấy ngày thể kia, không phải anh làm em bị thương.”

Chelsea nghe mà sững sốt hồi lâu, dần mạnh tay cô ra, nắm cổ tay cô, xoay lại, trừng mắt giận dữ hỏi: “Em nói vậy là ý gì? Giải thích rõ ràng cho anh.”

Mộ Sa sợ đến mức co rúm người, cuối cùng ý thức được mình nhất thời xúc động, hổi hận cũng đã muộn, đành phải bậm gan giải thích: “Em là phụ nữ, không giống như giống cái ở đây, mỗi tháng em đều có vài ngày bị chảy máu từ bên trong, đây là hiện tượng bình thường, không chết được.”

Mộ Sa vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt hấn, thì thấy sắc mặt Chelsea càng thêm âm u, con mắt hùng hực lửa giận trừng cô, đột nhiên hung hăng hất tay cô ra, Mộ Sa không phòng bị, mất thăng bằng ngã ra giường.

Chelsea dần người tới áp chế cô, bàn tay vừa vung lên, y phục trên người cô bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Mộ Sa chưa kịp phản ứng gì, hấn liền kéo hai chân cô ra, hung hăng đâm vào, không hề thương tiếc đâm đến cửa tử cung, ra vào không ngừng nghỉ.

“Á...” Mộ Sa chưa ướt hấn, hấn đã bắt đầu mạnh mẽ ra vào, ma sát khô khốc làm Mộ Sa cảm thấy như bị xé toang.

Mộ Sa không chịu nổi oà khóc: “Chelsea... á... nhẹ... xin anh... uu... đau lắm... á...”

“Em gạt anh, em lại gạt anh. Em nghĩ anh còn tin em nữa sao! Đồ lừa gạt, lừa gạt!” Hấn không dùng kỹ xảo cứ đè ép lên cô, kéo hai chân cô ra hết cỡ, ra vào lung tung, nhiều lần còn đến cửa tử cung làm hoa huyết Mộ Sa đau đến run rẩy, co thắt mạnh, lại không ngừng ra nước.

“Không phải... Chelsea... Em không phải... có ý... aa... gạt anh... Anh hãy nghe em nói... aaaa...” Mộ Sa đau ghê gớm, nắm chặt tấm da thú bên dưới, định giải thích với hấn thì bị Chelsea đâm sâu vào khiến cô rên lớn.

Chelsea chò cô rên xong, vô lực nằm ỉ trên giường thở hổn hển, mới cười lạnh lên tiếng: “Thích không? Thích lắm chứ gì, chảy nhiều nước thế cơ mà.”

Mộ Sa đã không còn sức mở miệng, chỉ nằm sấp nức nở khe khẽ.

“Anh sẽ khiến em càng thích hơn.” Chelsea vừa nói vừa kéo eo Mộ Sa lên, để cô quỳ gối trên giường, mông nhấc cao cao cho hấn tiện tiến vào, đồng thời đâm ngón giữa vào cục huyết bắt đầu đưa đẩy.

Mộ Sa biết hấn giận không ít, nên cố thả lỏng bản thân, để hấn vào thật sâu, hi vọng thoả mãn dục hoả nhằm dập tắt bớt chút lửa giận của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Trừng phạt

Chelsea đi vào mấy chục cái, nhiều lần va vào nơi mẫn cảm nhất trong hoa huyết, Mộ Sa bị hấn kích thích mà hét lớn lên đỉnh, rồi xụi lơ trên giường.

Chelsea rút gây thịt còn cương cứng ra trong lúc cô lên đỉnh. Ngón tay trong cục huyết từ một tăng thành hai ngón, đút vào vài lần để cô thích ứng, rồi lấy hai ngón tay nông cục huyết ra, nhét gây thịt chen vào.

Mộ Sa đau đến run rẩy, bất giác rút cục huyết, Chelsea thử mấy lần vẫn không vào được. Thế là cầm ngón tay vào hoa huyết, lấy chất dịch bôi vào cục huyết làm chất bôi trơn. Lại để gây thịt cọ ngoài cửa hoa huyết, dính nhiều dịch bôi trơn hơn, sau đó mới lấy tay đỡ nó đẩy vào cục huyết.

Đau đớn kịch liệt làm Mộ Sa đang trong sung sướng chợt tỉnh người, cảm giác có một thứ còn to hơn ngón tay đang cọ lách vào cục huyết chật hẹp của cô.

Nhận ra hần muốn làm gì, Mộ Sa sợ đến trắng bệch cả mặt vừa kêu vừa nẩy người lên.

“Không được, Chelsea, đừng, em sẽ chết đó.”

Chelsea nghe vậy sắc mặt càng lạnh, nhìn đầu gây thịt đã ở ngay cục huyết nhỏ hẹp, còn bị cô vịn vẹo mà trượt ra, nỗi giận kéo dây gân thú cạnh Mộ Sa, quay người cô lại, tóm hai tay, giờ cao quá đầu, trói chặt vào cột giường.

Rồi nâng hai chân cô, ép xuống trước ngực, cũng trói riêng hai bên cột giường, Mộ Sa bị ép thành hình chữ ‘U’ không thể cựa cựa.

Chelsea thấy cô không thể vịn vẹo được nữa, lúc này mới thoả mãn tách hai bờ mông, cầm gây thịt dính đầy chất lỏng trơn ướt chen vào cục huyết.

“A... Chelsea... đau quá... đau quá... anh tha cho em... đừng vào... huhu... đau chết mất... á...” Thất lưng Mộ Sa bị uốn đau, cục huyết của nóng rát, có cảm giác như bị xé rách đau nhức, hai cảm giác đau cộng lại làm cô không thể chịu đựng, oà khóc.

Chelsea không thêm để ý đến lời kêu gào của cô, quy đầu cực đại thoáng ấn vào, rồi xoay vòng lách vô bên trong. Cọ xát một hồi lâu, cuối cùng hần đầy quy đầu vào trong. Sau đó ưỡn mạnh lưng, trong tiếng kêu rên của Mộ Sa cắm vào một phần ba.

“Aaa...” Con đau tê tâm liệt phé làm mặt Mộ Sa trắng bệch, mồ hôi lạnh rịn ra, đến lời van xin cũng không nói nổi, dường như mỗi hơi thở đều làm cục huyết càng đau hơn, sau tiếng rên là cắn chặt môi, giống như làm vậy sẽ giảm bớt đau đớn, môi dưới bị cô cắn đến bật máu mà cô cũng không nhả ra.

Trong chốc lát cô im lặng, Chelsea cảm giác cô không còn siết chặt mới thoáng rời ra, hai tay nắm eo cô, cố định cô lại, mạnh mẽ tiếp tục ra sức, lại đâm vào một phần ba.

“Áh...” Mộ Sa cảm giác thành ruột cũng bị hần đâm thủng, đau đớn làm cô chịu không nổi mà hôn mê bất tỉnh.

Gây thịt Chelsea bị noi chặt hơn hoa huyết bao bọc chặt chẽ, co thắt mãnh liệt, dường như muốn vặn đứt dương vật của hần, khoái cảm sắp đến cực hạn làm hần bất chấp cô gái phía dưới có bất tỉnh hay không, bắt đầu mạnh mẽ rút ra đưa vào.

Mộ Sa vì đau nhức mà tỉnh lại, lúc này hai tay cô vẫn còn bị buộc trên đầu, nhưng hai chân đã được thả ra. Chelsea đang thở hổn hển trên người cô, vẻ mặt thoả mãn sau khi đã phát tiết.

Mộ Sa cảm thấy phía dưới nóng rát, trong cục huyết còn căng tức khó chịu, có một thứ không thuộc về cô còn nhét đầy bên trong.

Cục huyết của cô chắc chắn đã bị thương, bị cái của hần thô lỗ tiến vào không bị thương mới lạ, Mộ Sa đột nhiên cảm thấy thật tủi thân, cô biết cô không đúng, cô không nên giấu giếm hần, làm hần lo lắng muốn chết, hần giận cô là phải, nhưng dù có giận cũng không thể đối xử với cô thế này.

Không hề biết thương xót, xem cô như công cụ phát tiết dục vọng, không hề có chút tình cảm nào.

Như vậy làm cô cảm thấy rất đau lòng, dù thời điểm cô mới làm bạn đời của hần cũng bị hần đối xử thế này, cô cũng không thấy đau, bởi vì khi đó đối với hần, cô không hề có chút tình cảm, thuận theo hần chỉ vì sinh tồn ở nơi dị giới này, nhưng bây giờ đã khác, cô đã nảy sinh tình cảm với hần, nên hi vọng hần cũng đáp lại ngang bằng, hần lại không hề thương xót mà phát tiết quá thực làm cô tổn thương thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Đau lòng

Chelsea nằm trên người cô một lúc, thấy cô tỉnh lại liền chồm đến cắn môi cô, đồng thời một bàn tay sờ mó bầu ngực mềm mại của cô, tay kia tìm xuống dưới bóp chặt tiểu cầu mẫn cảm. Mộ Sa bị hần kích thích hai ba nơi bất giác ọ người muốn tránh, nhức nhích mấy cái bỗng cảm thấy gây thịt còn trong cục huyết lại chậm rãi rục rịch, Mộ Sa sợ tới mức nằm im re, nức nở để nặc hần đùa bỡn.

Chelsea vồn đủ, biết gây thịt cũng đủ cứng, liền ngồi dậy, nắm eo cô, thoáng rời khỏi một chút rồi hung hăng thúc vào. Động tác thô lỗ như muốn đâm thủng cô mới cam tâm, trong cơ thể cô không hề nương tình mà va chạm tứ phía.

Mộ Sa cảm thấy thân thể của mình cứ bị xé toang, rồi khép lại, rồi bị xé, rồi khép lại. Từ tim đến xương đều đau nhức, đau đến mức suy nghĩ cũng chết lặng, đau đến nỗi cả người bắt đầu không ngừng run rẩy. Mộ Sa cắn chặt môi dưới khóc lặng lẽ, lòng uất nghẹn không chịu mở miệng xin hần, huống chi bây giờ hần như dã thú hoàn toàn bị dục vọng khống chế, dù cô lên tiếng cũng chưa chắc có tác dụng.

Vì lần đầu tiên bản tính dịch vào nên được bôi trơn, Chelsea ra vào càng thêm thuận lợi, tốc độ càng lúc càng nhanh, Mộ Sa bị hần đẩy hướng về đầu giường, lại bị hần kéo xuống, khống chế, giữ chặt eo ghim trên giường, càng thêm dùng sức va chạm.

Tiếng thân thể chạm nhau vang vọng trong phòng, thỉnh thoảng vang lên tiếng Mộ Sa nức nở, kích thích Chelsea càng thêm điên cuồng đắm vào, gây thịt cứng nóng to lớn kịch liệt mà sát được thành ruột mềm mại bó chặt.

Không biết bao lâu, Mộ Sa cảm thấy động tác ra vào hung mãnh của hắn dường như không hề dừng lại, cục huyết đang bị ép buộc nuốt vào nhả ra cây gây cực lớn, và eo nhỏ bị va chạm đến không còn cảm giác, chỉ khi hắn hung hăng đụng vào chỗ sâu nhất, thành ruột đau nóng cùng tê dại làm miệng cô bật ra tiếng rên khó nhin: “A... Ugh... aa...”

Chelsea bị cục huyết thít chặt cũng không chịu nổi, tàn nhẫn ra vào vài chục lần, thân hình đột nhiên run lên, cuối cùng bắn ra.

“Á...” Mộ Sa bị chất lỏng nóng bỏng bắn vào chỗ sâu nhất kích thích, mắt tối sầm rồi cuộc không chịu nổi lại hôn mê bất tỉnh.

Nằm trên người cô thờ dốc một hồi, mới rút gây thịt đã mềm ra khỏi cục huyết, tuy rằng không nở đi ra nhưng nếu thêm một lần nữa e là sẽ giết chết cô.

Tuy đã mềm hơn nhưng thể tích gây thịt vẫn còn khá lon vừa kéo ra khỏi thì hỗn hợp máu và chất dịch trắng đục lập tức từ cửa huyết sung đỏ ào ra.

Chelsea kéo da thú qua lau, quả nhiên cục huyết bị rách nhiều. E là bên trong cũng bị xây xước.

Vốn định rửa sạch bôi thuốc cho cô, nhưng lại nhớ đến cô đã gạt hắn, lại tức tối quay đi không ngó ngang đến. Ngày hôm sau Mộ Sa ngủ đến trưa mới tỉnh dậy, mở mắt ra thì Chelsea đã đi sẵn, cả người đau như bị xe nghiền qua, đặc biệt là nơi giữa hai đùi lại càng đau làm cô muốn rơi nước mắt.

Cảm giác thế này cô rất quen thuộc, đã trải qua một lần, lần trước cô nằm trên giường gần một tuần mới khỏe hẳn, tối hôm qua cảnh tượng lại tái diễn, Mộ Sa vừa đau lòng vừa khổ sở, Chelsea lại đối với cô như thế, cô nghĩ cô ở cùng hắn sẽ hạnh phúc, không ngờ chỉ trong khoảnh khắc đã tan thành bọt nước, hắn lại lần nữa tổn thương cô, nhưng lần này không chỉ thân thể mà còn cả lòng cô cũng bị thương.

Đang buồn khổ, thì nghe tiếng gõ cửa, Mộ Sa hoảng hồn kéo da thú qua quần kín người, mím môi không nói, hi vọng người bên ngoài nghĩ trong nhà không có ai sẽ bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thăm bệnh

“Mộ Sa, tôi biết cô trong đó, tôi có thể vào không?” Là tiếng của Ryan.

“Không thể, anh không thể vào.” Mộ Sa bây giờ không nhúc nhích được, cô cũng không muốn để anh ta thấy dáng vẻ thảm hại này.

Ngoài cửa yên lặng một lúc, tiếp theo lại truyền vào tiếng nói dịu dàng của Ryan: “Mộ Sa, tôi biết cô bị thương, đừng sợ, tôi vào rồi về liền, tin tôi đi.” Tiếp theo là tiếng đẩy cửa.

Mộ Sa tuyệt vọng nhắm mắt lại, nước mắt cứ từ khoé mắt chảy xuống, giống như chỉ cần nhắm mắt thì sẽ không phải nhìn thấy gì, sẽ không ai thấy được bộ dạng thảm hại của cô vậy.

Ryan từ từ đi về phía cô, để được liệu vừa hái được ban sáng lên giường, vươn tay áp lên trán cô thăm dò, không bị sốt, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, nhỏ nhẹ an ủi: “Đừng sợ, Mộ Sa, đừng sợ, tôi sẽ giúp cô.”

Nói rồi đứng dậy vào phòng tắm nấu nước cho cô, rồi ôm cả cô và tắm da thú bỏ vào thùng tắm. Ngửi thấy mùi sau khi hoan ái nồng nặc trên người cô, biết cô hiện tại cần phải rửa sạch, mà cô chắc chắn không muốn hắn giúp đỡ, thế là cầm quần áo và được liệu đến cho cô để bên cạnh, rồi xoay người sang đi nói: “Tôi ra ngoài cửa đợi, tự cô tắm rửa sạch đi, quần áo với thuốc tôi để đây, cô tắm xong nhớ bôi, làm xong kêu tôi.”

Mộ Sa từ đầu tới cuối đều nhắm mắt, nghe tiếng đóng cửa mới mở ra, nhìn quần áo và thuốc được để bên cạnh, nước mắt lại rơi xuống, lòng vô cùng biết ơn Ryan, tại sao Chelsea không được dịu dàng săn sóc như Ryan.

Mộ Sa tắm nước nóng, cảm thấy thư thái, lấy thuốc Ryan đưa bôi vào chỗ đau, bởi vì bị thương ở chỗ kia nên bôi thuốc không tiện, hơi động tí đã làm rách miệng vết thương, đau đến mức Mộ Sa phải hít hà. Cuối cùng cũng bôi xong, nghe Ryan cách ngoài cửa hỏi: “Xong chưa Mộ Sa? Tôi vào nhé.”

Mộ Sa nhanh chóng đứng dậy đáp: “Xong rồi.”

Ryan đẩy cửa vào, thật dịu dàng ôm ngang cô, đưa cô về phòng.

“Cám ơn anh.” Mộ Sa mím môi quay đầu sang bên khế nói cám ơn hắn, ngay lúc cô cần giúp đỡ nhất hắn lại mang thuốc đến thăm cô, nhất định là biết

Chelsea đã làm gì cô, tuy cô không biết vì sao hấn lại biết, chắc do tối qua cô kêu quá thê lương, bị hấn nghe được, do đó mà đoán ra.

Nhưng bất kể bằng cách nào, Mộ Sa cũng khẳng định là hấn biết, điều này làm cô khó chấp nhận, không biết nên đối mặt với hấn thế nào.

“Cô không cần cảm ơn, đều là lỗi của tôi, lúc trước tôi cứu cô lại không bảo vệ được cô, làm cô nhiều lần bị thương, người nên xin lỗi phải là tôi mới đúng, xin lỗi, Mộ Sa, thật xin lỗi, tôi không thể bảo vệ em.” Ryan nắm tay cô, nói bằng giọng vô cùng áy náy.

“Không phải, không phải, trước kia nếu không phải anh cứu tôi, tôi đã chết rồi, hơn nữa anh còn ba lần bốn lượt cứu tôi, tôi cảm ơn còn không hết, sao trách anh được, anh không có lỗi gì với tôi hết.” Mộ Sa không ngờ hấn lại mang ý nghĩ đó, nhanh chóng lắc đầu giải thích.

Ryan nhìn hồi lâu, hạ quyết tâm nói: “Mộ Sa, nếu tôi nói, tôi...” Nói đến đó bỗng dừng lại, rồi nghiêng đầu đi, hít sâu một hơi nói tiếp: “Em có bằng lòng...”

Chưa nói xong, bỗng nghe tiếng bên ngoài có người đang đi rất nhanh về phía này, có lẽ là Chelsea đã về, tuy không biết hôm nay sao hấn lại về sớm như thế nhưng vẫn buông tay Mộ Sa ra, đứng lên, bây giờ Ryan chưa muốn xung đột thẳng với hấn ta, hấn không muốn Mộ Sa bị Chelsea hiểu lầm.

Mộ Sa không hiểu câu nói không đầu không đuôi của hấn, không biết hấn rút cuộc hỏi cô bằng lòng cái gì, vừa định hỏi thì nghe tiếng đẩy cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Nhường đi

Tiếp theo rất nhanh là cửa bị đẩy ra, Mộ Sa đoán Chelsea đã trở về, chẳng trách Ryan nói một nửa lại thôi, chắc là anh ta cũng biết Chelsea về nên mới không nói nữa.

Chelsea đẩy cửa vào thấy Mộ Sa nằm trên giường, còn Ryan đứng bên cạnh, trong phòng thoang thoang mùi thuốc, nghĩ chắc Ryan tới đưa thuốc cho Mộ Sa, nhưng vừa nghĩ chỗ bị thương của cô, còn hấn ta có thể vừa giúp cô bôi thuốc, thế là lửa giận ngàn ngút bốc lên, cổ nèn xuống, giọng nói khó nghe hỏi: “Ryan, cậu sao lại về sớm vậy?”

Ryan dường như cũng kìm nén, sắc mặt cũng khó coi trưng tự đáp: “Tôi đến xem vết thương Mộ Sa đỡ chưa, không ngờ vết thương chằng chịt vết thương.” Ryan liếc mắt nhìn vết máu loang lổ trên da thú, liền đau lòng hận không thể giết Chelsea.

“Cô ấy là bạn đời của tôi, bị thương hay không không đến phiên cậu lo, tôi sẽ chăm sóc cô ấy.” Chelsea bắt mẫn vì giọng Ryan chứa nỗi lo cho Mộ Sa không hề giấu diếm, không vui nói.

“Làm giống đực không phải là phải lo lắng tốt cho giống cái của mình sao, sao lại làm giống cái của mình nhiều lần bị thương vậy. Nếu cậu không biết cách chăm sóc cô ấy, thế thì nhường lại đi.” Ryan nghe hấn không biết nhận lỗi, cuối cùng không nèn nổi tức giận, bắt chấp hậu quả, nói lời thật lòng ra.

“Ha ha...” Chelsea nhìn hấn cười lạnh: “Nhường à, nhường cho cậu nhé, cậu đừng vọng tưởng, cô ấy bạn đời của tôi, thì nhất định chỉ có thể là bạn đời của tôi, dù tôi xử tệ với cô ấy, cô ấy cũng đừng hòng rời khỏi tôi, tôi khuyên cậu bớt bao đồng, quay về nhà mình đi.” Chelsea nắm chặt nắm đấm, cổ đê nèn con tức trong lòng, nếu không phải hấn và hấn ta cùng nhau lớn lên từ bé, hấn thật sự rất muốn đập hấn ta một trận.

“Cậu...” Ryan tức nói không ra lời, nắm đấm muốn vung sang Chelsea.

“Ryan, cảm ơn anh mang thuốc đến cho tôi, tôi tốt hơn nhiều rồi, anh về nhà trước đi.” Mộ Sa nhìn hai người giương cung bạt kiếm tựa như muốn đánh nhau, nhanh chóng cắt lời can ngăn.

Ryan nhìn Mộ Sa, hít sâu một hơi, nèn giận, gật đầu nói với cô: “Vậy em đừng thương cho tốt, tôi về trước.”

Nói xong không thèm nhìn Chelsea, tung cửa đi về,

Sau khi Ryan đi rồi, trong phòng liền yên tĩnh, hồi lâu sau, Chelsea hừ lạnh, đứng cạnh giường nhìn từ trên xuống, mĩa mai cô: “Sao vậy, anh làm không đủ sướng à? Còn ngắm nghía Ryan nữa?”

Mộ Sa thật thương tâm, tối qua hấn vừa xem cô như công cụ phát tiết, nhưng cũng còn thông cảm vì hấn đang giận điên, nếu hôm nay hấn chịu xin lỗi cô thì cô sẽ tha thứ cho hấn. Không ngờ tới đợt một hồi, lại xem cô như vật sở hữu, bây giờ hấn còn nói thế, Mộ Sa cũng bị chọc tức, nói không lựa lời: “Phải đó, em ngắm nghía Ryan đó rồi sao, ai bảo anh ta dịu dàng hơn anh, biết săn sóc hơn anh, còn...”

“Àm...” Mộ Sa chưa nói xong Chelsea đã dậm một phát lên phần giường bên cạnh cô, ván giường bị hấn dậm thủng một lỗ lớn.

“Á...” Mộ Sa sợ quá hét lên, tai lại nghe tiếng nói lạnh lẽo của Chelsea như vọng lên từ địa ngục: “Bây giờ hối hận cũng đã muộn, em là bạn đời của tôi, thì cả đời này chỉ ăn ở với tôi, để cho tôi đảm, muốn cho người khác làm, trừ khi tôi chết, bằng không em đừng hòng.” Nói rồi Chelsea cũng đá cửa đi ra.

Để lại một mình Mộ Sa ngồi trên giường lặng lẽ rơi nước mắt, cô không phải cô ý nói vậy, nhưng cô rất giận, sao hắn có thể vô tình với cô như vậy.

“Ồi...” Trong tiếng hét thảm thiết, Sander thành thú nhân thứ mười bị đánh bay ra ngoài.

Chelsea hôm nay thật khác thường, triệu tập tất cả thú nhân đến bàn kỹ năng đi săn, tuy thú nhân giống đực lúc rảnh rồi không gì làm cũng thường hay tụ tập bàn luận kĩ xảo đi săn, nhưng hôm nay hắn dường như quá mức dừng mảnh, đã liên tục đánh văng mười người, sau đó không ai chịu vào tỉ thí với hắn, tuy hắn không thật sự làm đối phương bị thương nhưng bị hắn đánh cũng sẽ đau cả mấy ngày.

“Rogge, cậu lên đi.” Chelsea thấy không ai chịu bước ra, thế là chỉ đích danh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đánh nhau

“Chelsea cậu tha cho tôi đi, lát nữa về tôi còn phải thoả mãn Diskin nhà tôi nữa, nếu bị cậu choảng, không chừng sẽ hữu tâm vô lực á.” Rogge liên tục xua tay xin lui.

“Ha ha...” Đám thú nhân nghe vậy cười ồ lên. Chelsea buồn bực cau chặt mày.

“Tôi ra...” Đang lúc mọi người cười vang thì Ryan vệt đám đông đi ra.

Chelsea vừa thấy hắn, con giận cũng dâng lên, hai người không nói hai lời đều hoá thành hình thú, hai thân thể một trắng một vàng lao vào nhau. Tiếng gầm gừ, tiếng va đập không ngừng vang lên, vô tất cần xé, hai người, không, phải nói là hai con thú không có chút kĩ xảo nào chỉ thuận theo bản năng.

Đám thú nhân bu xem cũng nhận ra có điều khác thường, hai con thú này không giống đang tỉ thí mà đang xả giận.

Điều này thật sự là rúng động, giống đực thú nhân vì thiên tính khá nóng nảy, trước tuổi vị thành niên, vì không thể khống chế tính tình mà đánh lộn cũng là chuyện thường xảy ra.

Nhưng Chelsea coi khinh chuyện đánh đấm lẫn lộn, hắn chỉ cần lừ mắt một cái, khí thế không giận mà uy cũng đủ hù dọa đối thủ. Còn Ryan vì bản tính ôn hoà, có thể nói là giống đực tốt tính nhất trong tộc, hắn chưa bao giờ đánh nhau, không ngờ hai kẻ chưa bao giờ đánh nhau này, vậy mà khi đã trưởng thành lại bắt đầu đánh lộn.

Đám thú nhân bàn tán xôn xao, đều đang đoán xem họ đánh nhau vì cái gì, lại không dám kéo họ ra, dù sao ai cũng kiêng kị móng vuốt của Chelsea và Ryan, đừng thấy Ryan ngày thường khá hoà nhã, nhưng nếu đánh nhau thật, phòng chừng ngoài Chelsea còn lại trong tộc không ai là đối thủ của hắn.

Đám thú nhân nóng ruột không biết làm thế nào cho phải, chỉ thấy Chelsea uốn người, chân trước bên phải sắc bén chụp Ryan.

Ryan không hề tránh né mà nghênh đón chính diện, tựa như muốn cá chết lưới rách, tất cả người xem đều hết hồn, nhưng lại không can được, đang lúc nóng vội, đột nhiên có một nắm bột phấn rắc quanh hai người, bột phấn tản đi, thì thấy hai người nằm rạp trên nền đất không thể động dậy.

“Đã lớn già đầu rồi còn đánh nhau cái gì, cho mấy người Ma Tê tán, từ từ bình tĩnh đi, há há...” Kreider bước đến đá mỗi con một đá, rồi cười lớn bỏ đi, trong lòng thầm than: Chelsea thúì, cho cậu dám phá hỏng chuyện tốt của tôi, tôi cho cậu muốn cục cựa cũng không cục cựa được. Ryan, cậu cũng đừng trách tôi hen, muốn trách thì trách Chelsea đi, cậu bị hắn liên lụy đó.

“Haa...” Đám thú nhân đều thở ra một hơi, sao bọn họ lại quên mất Kreider nhỉ, gã ta thích nhất là giữa lúc hai con thú đang đánh nhau kịch liệt thì rắc Ma tê tán cho họ tỉnh táo lại, có điều thật không ngờ gã dám dùng trên người Chelsea, còn thừa cơ đá hắn một đá, xem ra Chelsea chắc là đã đắc tội gã hồi nào hồi nào mà không biết rồi, trong tộc gã có tiếng là người có thù tất báo mà.

Chelses và Ryan bây giờ toàn thân tê cứng, không nhúc nhích được, có chút khó chịu đưa mắt chỗ khác không nhìn đối phương, trong lòng âm thầm gào thét: Kreider cậu đợi đó.

Sáng sớm hôm sau, các thú nhân giống đực dậy đi săn thì Chelsea và Ryan còn đang nằm ngoài khu đất trống, mọi người âm thầm chất lưỡi, Kreider dùng nhiều thuốc lẩm đây, hai con vật đến bây giờ còn không động dậy nổi. Nhưng không ai dám đến trên chọc bọn hắn, bây giờ chắc chắn là hai con đang giận điên, nếu sơ ý lỡ thành nơi trút giận thì oan mạng, nên tất cả rói rít vòng sang đường khác mà đi.

Lại một lát sau, thú nhân giống cái rời thôn hái quả dại thì hai con thú vẫn nằm đó, phần lớn giống cái có bạn đời đều nghe nói chuyện hai người đánh nhau, không ít người tối hôm qua còn chạy đến nhìn lên, cả một đêm mà hai người đó vẫn nằm chỗ này. Cả nhóm ồn ào bu lại chỉ trỏ, họ không sợ Chelsea với Ryan, dù sao giống đực căn bản là không thể làm họ bị thương nên cũng không kiêng nể gì.

Đặc biệt là Ivey cao hứng nhất, nhớ đến mấy ngày trước bị Chelsea chơi xò, giờ cuối cùng đã bị quả báo, vui vẻ chạy sang kể cho Mộ Sa nghe.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Hiểu lầm

Hôm qua Chelsea cả đêm không về, Mộ Sa đi đứng bất tiện, không cách nào dậy nấu cơm, nên vẫn chưa ăn cơm chiều, đói suốt một ngày, hơn nữa người còn đau dữ dội, lòng lại thương tâm, nằm lì trên giường khóc không ngừng, cuối cùng mệt là người ngủ thiếp đi.

Sáng sớm đang ngủ mơ màng, lại bị Ivey đánh thức, nghe cậu ta hưng phấn nói líu lo, hồi lâu sau cuối cùng mới hiểu đại khái sự việc.

Lo lắng hỏi: “Ryan không sao chứ, có bị thương không?”

Ivey mặc dù đang nghi hoặc tại sao Mộ Sa không hỏi thăm Chelsea có bị thương không trước mà lại hỏi Ryan, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Không sao, không bị thương, nhưng bây giờ đang trúng Ma Tê tán, chả nhúc nhích được.”

Mộ Sa nghe vậy yên lòng, lại khó chịu hồi lâu, tuy là tức giận nhưng vẫn không nhịn hỏi thăm: “Vậy Chelsea, có bị thương không?”

Ivey lắc đầu nói: “Cũng không sao.” Lúc này cậu ta mới phát hiện có gì đó xảy ra.

Trên giường cạnh Mộ Sa lại có một cái lỗ thủng lớn, vừa nhìn đã biết là bị đâm thủng, da thú trên giường thì loang lổ vết máu, còn nồng mùi tinh dịch. Mộ Sa hình như cũng bị thương, không đi đứng được đang ghé trên giường.

Hơn nữa Chelsea và Ryan đánh nhau, Mộ Sa thì hỏi thăm Ryan trước, tất cả chuyện này làm Ivey không khỏi nghĩ ra một chuyện thật hoang đường.

Ivey bị suy nghĩ của mình làm chần động, nuốt ực nước miếng, run rẩy hỏi: “Mộ Sa, cô không phải là làm gì với Ryan bị Chelsea nhìn thấy đấy chứ?”

“Hả?” Mộ Sa không hiểu cậu ta nói vậy là có ý gì?

Ivey thấy cô vẻ mặt ngây thơ, không khỏi lo lắng: “Chính là lúc Ryan đang làm với cô, bị Chelsea bắt gặp ấy?” Trừ chuyện này ra cậu không nghĩ ra được còn lý do nào để Ryan và Chelsea đánh nhau, còn thêm hỗn hợp máu và tinh dịch với cái lỗ lớn trên giường.

“Cậu... khụ khụ...” Mộ Sa nghe vậy hoảng hồn, định lên tiếng giải thích không ngờ bị sắc nước miếng, vừa ho lại động đến vết thương ở cục huyệt, làm cô đau đến rít lên.

Ivey thấy cô ho khan, còn hít mạnh, nghĩ cô chột dạ, rất không đồng tình mà quở trách: “Tôi nói cô đó Mộ Sa, sao cô lại làm thế được, Chelsea tốt với cô như vậy, sao cô lại phản bội hắn, tuy Ryan không tệ, nhưng cô đã làm bạn với Chelsea rồi, không thể để giống đực khác làm nữa, chẳng lẽ Chelsea trên giường không giỏi sao? Không thoả mãn cô sao?” Ivey nghi ngờ hỏi, nhìn sao cũng thấy Chelsea rất cường tráng mà, không giống bộ dạng yếu xiu trên giường.

“Cậu...” Mộ Sa nghe cậu nói thế, suýt nữa bị nghẹn chết, vừa thẹn vừa giận lớn tiếng: “Cậu nói vậy, tôi với Ryan là bạn bè, chả làm gì hết.”

“Vậy, là do Chelsea?” Ivey nhăn mày, không tin tưởng lắm chỉ lên dấu vết trên tấm da thú hỏi.

Mộ Sa nhìn theo ánh mắt cậu, vừa nhìn thấy thì xấu hổ kéo tấm da che đậy vết đó lại, giấu dưới thân, ừ một tiếng nhỏ rí.

“Không thể nào.” Ivey hồ hởi hoang, hơi khó tin hỏi lại: “Hai người đã thành bạn đời lâu như vậy, hắn mới chạm đến cô.” Mộ Sa bây giờ giống y cậu lần đầu bị Sander đụng đến, đau đến mức cậu không cục cựa được, nằm trên giường hết mấy ngày, ngấm lại cũng không đứng. Mộ Sa lúc vừa thành bạn đời của Chelsea thì cũng nằm trên giường cả tuần, lúc ấy cậu còn âm thầm tặc lưỡi, Chelsea đúng mãnh như vậy, không biết giống cái nhỏ bé yếu đuối mới tới này có chịu nổi hắn không.

Mộ Sa kêu rên trong lòng, cậu ta hỏi vậy làm sao cô giải thích đây, phía dưới cô có hai chỗ, Chelsea chỉ vừa đụng đến cái phía sau thôi, cái phía trước sắp bị hắn phá hư đến nơi rồi.

Ivey thấy Mộ Sa xấu hổ đỏ bừng mặt, mím môi không đáp, tuy cậu cảm thấy chuyện này có quái gì mà xấu hổ, nhưng Mộ Sa không muốn nói, bỏ đi, thế là nói sang chuyện khác: “Cái lỗ trên giường là làm sao vậy? Cô đừng nói với tôi là Chelsea làm cô kích động quá, sợ y tác ra nha.”

“Cậu...” Mộ Sa mặc dù biết thú nhân nói chuyện phần lớn là không kiêng kị gì, nhưng hỏi trắng trợn thế này cô vẫn chưa thích ứng kịp, do dự một lúc lâu, mới ngập ngừng ấp úng nói: “Tôi làm anh ấy giận, nên anh ấy ra sức ép bức tôi, làm tôi bị thương, còn không nói xin lỗi, tôi nhất thời tức giận nên nói vậy, anh ấy liền tức lên đâm thủng giường, chính là vậy đó.”

Cô nói quá mức khó hiểu, Ivey nghĩ nửa ngày, cũng hiểu ra sự việc, có điều có thể khẳng định đúng là hai người cãi nhau.

Thế là khuyên giải: “Không sao đâu, cô đừng quá để ý, bạn đời cãi nhau là chuyện thường tình, chỉ cần trên giường cô thỏa mãn hần, hần nhất định sẽ ngoan ngoãn với cô. Đúng rồi, Chelsea cả đêm chưa về, cô chưa ăn cơm chứ gì?”

Mộ Sa tuy giận, căn bản là không muốn thỏa mãn hần, nhưng nói với Ivey cũng bằng không, cậu ta sẽ không lý giải nổi, cô cũng thấy đói bụng, thế là gật đầu nói “ừ”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chiến tranh lạnh

Ivey lập tức nhóm lửa, nướng thịt cầm quả đại đưa cho Mộ Sa, Mộ Sa cảm ơn cậu rồi không khách sáo, bắt đầu ăn.

Ivey đợi cô ăn xong, giúp cô thu dọn, rồi chào về để đi hái quả đại.

Mộ Sa ăn xong, thấy giường hỗn độn, cảm thấy cục huyết đau rất, càng nghĩ càng tủi thân, nước mắt lại lộp bộp rơi xuống. Đang khóc thì Chelsea về đến, Mộ Sa nhanh tay lau nước mắt, xoay sang chỗ khác giả vờ ngủ.

Chelsea ngủ thấy trong phòng còn vương mùi thịt nướng, đoán Ivey vừa rồi có tới, biết cô đã ăn no rồi hần cũng yên tâm.

Không nói lời nào ôm cô sang phòng kia. Hần không nói câu nào, Mộ Sa cũng không ngó ngang đến hần, nhất mực nhắm mắt giả ngủ.

Chelsea nhìn cô thờ dài, rồi tu sửa lại cái giường đã hư hỏng, rồi lấy da thú bị nhàu nát không ra hình thù gì trên giường đi giặt sạch, phơi phóng.

Để lại đủ trái cây và thuốc cầm máu, giảm đau bên giường cho Mộ Sa, hần mới quay đi ra ngoài săn thú, mùa mưa sắp tới, hần phải bắt nhiều mồi hơn về dự trữ, để bình yên vượt qua mùa mưa này.

Mấy ngày sau hai người vẫn chiến tranh lạnh, Chelsea không nói chuyện với Mộ Sa, Mộ Sa cũng không nhìn đến hần, buổi tối lúc đi ngủ, Chelsea định kéo cô vào lòng thì bị Mộ Sa tránh đi, nằm sát mép giường đưa lưng về phía hần.

Chelsea cũng giận dỗi xoay lưng lại với cô. Đã nhiều ngày hai người cứ đưa lưng vào nhau mà ngủ. Đến khi vết thương trên người Mộ Sa đã khá hơn, có thể đi lại được liền dọn đồ sang phòng khác ngủ, Chelsea giận đến mức suốt phá hết đồ trong nhà, có điều sáng hôm sau hần lại lặng lẽ đi thu dọn.

Hần giận cứ giận, nhưng không ép Mộ Sa quay lại phòng cũ, hai người cứ thế mỗi người ngủ một phòng, Chelsea vừa về là Mộ Sa trốn biệt trong phòng không chịu ra, lần nào cũng làm hần nổi xung thiên đá tung cửa, xách cô ra ăn cơm chiều.

Mộ Sa nuốt vội mấy miếng thịt lại tránh vào phòng, Chelsea nhìn cửa phòng đóng lại trước mặt, tức đến nghiến răng ken két, rồi lại tự nhủ bụng cô là giống cái yếu ớt, không thể phát cáu với cô, sẽ làm cô bị thương. Cô bị thương hần sẽ đau lòng.

Hai người giằng co đến khi mùa mưa tới sát, dựa theo thông lệ hàng năm trước khi mùa mưa đến, mỗi thú tộc thiếu hụt giống cái nghiêm trọng đều cử hành ba ngày đón dâu, nghênh đón giống cái tương đối nhiều ở Hồ tộc đến, lễ đón dâu càng sôi động thì sẽ càng khiến nhiều giống cái ở lại thôn, cùng bọn họ qua mùa mưa, như vậy sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc với giống cái, lấy lòng bọn họ, tiến đến bước trở thành bạn đời.

Năm nay cũng không ngoại lệ, mùa mưa chưa tới, người trong tộc đã bắt đầu chuẩn bị đón chào Hồ tộc, càng đến gần mùa mưa, trong thôn càng tung bùng, đặc biệt là các giống đực trưởng thành chưa có bạn đời hoặc là người sắp thành niên, cả ngày tò tò đi theo các giống đực đã có bạn đời học hỏi làm sao có thể gây chú ý với giống cái.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Philo

Giống cái Hồ tộc đứng hạn là đến, tộc trưởng Hồ tộc mang đến tổng cộng mười mấy thú nhân giống cái, các tộc nhân ở khoảng đất giữa thôn nổi một đồng lửa thật to, xung quanh còn có các đồng lửa nhỏ, trên đồng lửa nướng đủ loại thú, còn có giống đực học theo Mộ Sa hàm thịt, bắc một vỏ thú thật to trên đồng lửa, bắt đầu hàm thịt.

Giống cái Hồ tộc, do Diskin bạn đời của Rogge và Lakka bạn đời của Kreider cùng tới từ Hồ tộc kéo đi đến từng đồng lửa một, đến trước đồng lửa thì đứng lại, để chủ nhân ở đó biểu hiện lòng nhiệt tình của hắn, tặng thực vật và lễ vật mà hắn đã chuẩn bị.

Đi quanh một vòng, các giống cái đều ăn no đồng thời còn nhận được rất nhiều lễ vật, có khi là trái cây, có khi là răng nanh loài thú quý hiếm... Thật rất đa dạng, và phong phú đủ chủng loại. Dù sao chỉ cần có thể biểu hiện cho thấy bản thân cường tráng, bản lĩnh cao cường là các thú nhân giống đực đều bùng bùng hứng chí thể hiện.

Ban này là giống đực tỏ tình cảm với giống cái, kể đó là giống cái tỏ tình cảm với giống đực, nếu giống cái có tình cảm với giống đực nào, chỉ cần mang lễ vật mình mang đến tặng cho hắn, có thể là quả dại, cũng có thể là một đoá hoa nhỏ, dù sao chỉ cần biểu đạt tâm ý là được, nếu giống đực nhận, như vậy hai người có thể trở thành bạn đời, đưa luôn vào động phòng, tiến hành nghi thức giao phối.

Thông thường ở ngày đầu tiên, có rất ít giống cái bày tỏ với giống đực, trừ khi ở lễ đón dâu mùa đông trước đã có mục tiêu, Lakka đang dốc hết sức chào hàng cho giống cái chỗ tốt của giống đực trong tộc, khuyến khích họ đến bày tỏ.

Đột nhiên có một thú nhân giống cái bước đến, ngượng ngừng kéo tay Diskin, hỏi nhỏ: “Diskin, sao không thấy Chelsea vậy, hôm nay anh ấy đi vắng sao?” Cả mùa đông cậu ta đều ở trong Sư tộc, rất chung tình với Chelsea, đáng tiếc khi đó hắn chưa trưởng thành, mới hẹn ước đến lần đón dâu này, kì lạ là đi một vòng rồi mà không thấy hắn.

Diskin hơi khó xử liếc qua Lakka, kéo cậu ta sang bên, hạ giọng nói: “Philo, thật ra trong tộc chúng tôi còn nhiều giống đực tốt hơn Chelsea lắm, cậu nhìn kĩ đi, sẽ hiểu nhiều hơn đấy.”

Philo lo lắng hỏi: “Chelsea có chuyện gì rồi? Anh ấy có chuyện gì bất trắc sao?”

Diskin lắc đầu nói: “Hắn không bất trắc, chỉ là hắn có bạn đời rồi.”

Philo lặng đi, không thể tin nổi lắc đầu: “Điều đó không thể nào, mùa đông năm ngoái anh ấy còn chưa trưởng thành, chúng tôi hẹn ước lễ đón dâu trước mùa mưa sẽ gặp lại, anh ấy sẽ không chọn giống cái khác mà.”

Diskin vỗ tay cậu ta an ủi: “Philo cậu bình tĩnh một chút nghe tôi nói, mùa xuân năm nay, Ryan đột nhiên cứu được một giống cái mang về, các trưởng lão trong tộc thấy cô ấy có khả năng sinh sản cực mạnh, có thể sinh được giống đực hùng mạnh và giống cái có khả năng sinh sản cao, vì có thể thai nghén đời sau mạnh nhất, mới ép Chelsea lấy cô ấy. Chelsea cũng là bất đắc dĩ thôi.”

Philo lặng yên một hồi, yếu ớt hỏi: “Giống cái có khả năng sinh sản mạnh đó, cô ta có gì khác với chúng ta sao?”

Diskin bữu môi nhìn về phía đối diện, xem thường nói: “Tự cậu xem đi, đang đứng đó kìa, cái người bên cạnh Ivey đó, thấp bé nhỏ con, thành bạn đời của Chelsea lâu thế rồi mà chẳng thấy cô ta hái được quả dại nào, còn đem trứng lục mắng về, hại Ryan phải đốt nhà. Khả năng sinh sản cực mạnh gì chứ, chưa nghe tin tức có thai gì hết, không chừng mùa xuân sang năm vẫn không có tin, các trưởng lão nên đuổi cô ta đi cho rồi, sống chả làm được gì, đến cả sinh con cũng không, chẳng lẽ cứ nuôi không vậy à.”

Diskin bắt mắt các trưởng lão nói Mộ Sa có khả năng sinh sản cực mạnh gì đó, nói giống cái bọn hắn thấp hơn cô một bậc, mới thuận miệng oán hận với Philo.

Người nói vô ý, người nghe có tâm, thấy Mộ Sa đáng vẻ yếu đuối, tìm Philo vốn đang bình tĩnh lại dao động.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bị từ chối

Phía bên kia Lakka không ngừng thuyết phục, có hai thú nhân giống cái hơi nôn nóng cầm lễ vật của mình, vô cùng ngượng ngừng đi về phía thú nhân giống đực.

Trong đó có một giống cái tên Meira, mùa đông năm ngoái cũng ở trong thôn giống Philo, cầm cái rổ chuẩn bị đầy đủ trái cây, ngượng ngịu nói: “Ryan, cái này tặng cho anh.”

Ryan vốn không muốn tham gia lễ đón dâu này, nhưng vì hắn chưa có bạn đời nên các tộc nhân nhả mực kéo hắn đến nhóm một đồng lửa, hắn cũng chỉ tùy tiện nướng thịt thú bình thường thôi, muốn đối phó cho xong chuyện, không ngờ lại có giống cái đến bày tỏ tình cảm với hắn.

Nếu hắn không quen Mộ Sa, không cảm mến cô, có lẽ hắn sẽ chấp nhận giống cái tên Meira này, dù sao giống cái nào cũng như nhau, trở thành bạn đời của ai cũng vậy. Nhưng hắn bây giờ trong lòng đang có Mộ Sa, nên bất giác cứ so sánh giống cái này với cô.

Da cậu ta không trắng bằng Mộ Sa, sờ chắc chắn cũng không mịn bằng Mộ Sa, cậu ta cũng không có mùi hương của Mộ Sa, tướng người thô cứng chắc chắn ôm vào không mềm mại như Mộ Sa.

Giống cái thế này, hắn thật sự không thể ôm ấp, cho nên hắn nói sao cũng không đồng ý.

“Thật xin lỗi.” Ryan không nhận rổ trái cây, nói xin lỗi.

Quả thật rất hiếm thấy có giống đực cự tuyệt giống cái, Meira nghe vậy thì ngây ngời, nhìn rổ trái cây mà không biết phải làm sao, các thú nhân khác xôn xao bàn tán.

Meira sừng sốt hồi lâu cuối cùng không nhịn nổi oà lên khóc. Diskin với Lakka nhanh chóng bước đến ôm cậu ta an ủi, hung tợn trừng mắt liếc Ryan, đưa Meira đang khóc bù lu bù loa với các giống cái không định bày tỏ bỏ đi.

Nhìn các giống cái rời đi, các giống đực khó tránh khỏi bức tức với Ryan, Ryan cũng không phản bác, chỉ cười cho qua.

May lúc đó còn một giống cái bày tỏ thành công, bị giống đực mình chọn lựa vác ngay lên vai, đi về động phòng, tiến hành nghi thức giao phối.

Các thú nhân hoan hô, nhìn theo bọn họ vào động phòng đều sôi nổi bàn tán, các thú nhân sắp thành niên lập tức có chút tò mò. Kéo đến ngồi chồm hổm ngoài cửa sổ nhà người ta lên quan sát.

Mộ Sa chỉ theo Ivey đến xem náo nhiệt, không dè lại bị Ivey kéo đến nghe lén.

Các thú nhân đang nghe lén thấy họ đến, dường như cảm thấy rất hợp lý, thậm chí còn chủ động nhường chỗ, để vị trí đầu nhường cho hai người. Mộ Sa xấu hổ đỏ bừng cả mặt, muốn thoát khỏi tay Ivey, nhưng lại bị cậu ta nắm chặt quá, giấy hoài không ra, cô lại không dám giấy dựa hết sức, sợ bị người bên trong nghe thấy, nên càng thêm xấu hổ.

Không bao lâu trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ ư ư a a, Mộ Sa đỏ mặt cúi gằm, nhưng âm thanh không muốn nghe đó cứ chui vào tai cô, làm cô không muốn nghe cũng không được.

Ivey không hài lòng vì cô cứ cúi đầu, kéo cô lại, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Mau xem đi, học tập kinh nghiệm, giống cái Hồ tộc ở phương diện đó rất lợi hại, cô học cho tốt, về sử dụng với Chelsea, bảo đảm cô sai hẳn dễ ợt.”

Mộ Sa nhất thời cảm thấy mặt như phát cháy, cuối cùng không ở lại nữa, giẫy mạnh tay cậu ta ra, bung mặt chạy về nhà. Trời ạ, tự dưng cô lại đi nhìn lén hai tên đàn ông “làm việc”, tuy cô rất muốn biết hai người đàn ông rốt cuộc là làm thế nào, nhưng mà, lại bảo cô đi xem trộm, đặc biệt là còn xem cùng nhiều người như vậy, ừ, cô thấy thẹn lắm đó nha.

Mộ Sa chạy về nhà, vừa đẩy cửa thì nghe trong nhà có tiếng nói, ngẩng lên thì thấy Chelsea đang nói chuyện với một thú nhân xa lạ.

Chelsea và thú nhân lạ mặt đó vừa thấy cô vào thì cùng im lặng.

Mộ Sa sừng sốt, thú nhân này, chắc là giống cái từ Hồ tộc đến, thú nhân trong thôn tuy có người cô không biết tên, nhưng ở đây lâu ngày nên nhớ mặt, thú nhân này chưa từng gặp qua, nhất định là từ Hồ tộc đến.

Theo phép tắc, Mộ Sa mỉm cười, tự giới thiệu: “Xin chào, tôi là Mộ Sa.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Ngu ngốc

Thú nhân đó lúc đầu là sừng sò, sau mới thân mật mỉm cười với Mộ Sa, “Xin chào, cô chắc là bạn đời của Chelsea rồi, tôi là Philo đến từ Hồ tộc, mùa đông năm trước đều ở thôn này.” Rồi khẽ liếc qua nhìn Chelsea, có chút ngượng ngùng nói: “Nhờ Chelsea chăm sóc, hôm nay mang trái cây đến cảm ơn

hắn.” Philo vừa nói vừa gọt quả hoa quả trên tay.

Rồi lại ầm ức nói tiếp: “Nhưng nói gì hắn cũng không chịu nhận, Mộ Sa cô nhận thay hắn được không?” Vừa nói vừa đưa đến trước mặt Mộ Sa.

“A, cảm ơn.” Mộ Sa thuận tay nhận lấy.

Thấy Mộ Sa nhận, Philo cười vui vẻ, Chelsea thì hung hăng trợn mắt liếc cô một cái, rồi hậm hực quay đi.

Mộ Sa bị hắn trừng mắt mà không hiểu chuyện gì, không phải là trái cây à, người ta có ý tốt đưa đến thì nhận thôi, có phải thứ quý giá gì đâu.

Đang ngẫm nghĩ, Philo liền bước tới, lấy một quả trong rổ ra nói với Mộ Sa: “Mộ Sa, cô nếm thử đi, ngon lắm đó.”

“Ừm, được, cảm ơn.” Mộ Sa không khách sáo cầm lấy, chùi chùi lên áo rồi cắn một cái. Đến dị giới này lâu thế rồi, cũng bị ảnh hưởng của các thú nhân không còn câu nệ mấy việc vặt vãnh, dù sao ở đây cũng chẳng có thuốc trừ sâu, trái cây không cần rửa cũng không sao.

“Ừm, thật sự rất ngon, Philo cảm ơn nhé.” Trái đó thật sự hơi khác mấy trái cô đã ăn, nước rất nhiều, hơn nữa còn chua chua ngọt ngọt, Mộ Sa ăn một hơi, còn khen ngon.

Sau khi nói xong mới phát hiện về mặt Philo cứng ngắc, Mộ Sa nhìn nhìn cái trái trong tay, chẳng lẽ không phải ăn như thế? Nhưng vô thứ quả này rất mỏng, không giống loại phải lột vỏ mà.

Hơi khó hiểu nhìn Philo hỏi: “Có chuyện gì à? Có gì không đúng sao?”

Philo cố ý đưa Mộ Sa thứ này, vì đây là thứ vô cùng khó hái, nhưng hái được nó lại là vinh dự đối với giống cái, tưởng đâu cô ta sẽ giết mình, không ngờ cô ta không nói hai lời đã ăn luôn, trong khoảnh khắc không phản ứng kịp nên cứng người, nghe Mộ Sa hỏi, có chút xấu hổ nên lắc đầu: “Không có gì, không sao, vậy, tôi cũng phải về rồi, bằng không mọi người sẽ lo lắng, Mộ Sa, Chelsea, ngày mai gặp lại.” Nói xong bước nhanh ra ngoài.

“Ngày mai gặp.” Mộ Sa vẫy vẫy tay với bóng lưng cậu, thấy cậu tự nhiên như chạy trốn thì thấy khó hiểu, chẳng lẽ cô đã làm gì hù dọa cậu ta sao?”

Đang trầm ngâm, thì nghe Chelsea nói nhỏ: “Ngu ngốc.”

Mộ Sa ngẩng lên trừng mắt liếc hắn, rồi ôm chặt cái giỏ trái cây vào phòng mình, đóng cửa phòng cái rầm trước mặt hắn, rồi dựa vào cửa, nhìn giỏ trái cây mắng thăm: “Anh mới ngu ngốc đó, Chelsea là đại ngu ngốc, đại lưu manh.”

Ngoài cửa, Chelsea nhìn chòng chọc cánh cửa, hận không thể đốt thủng một lỗ trên nó. Hắn cũng rất muốn kéo cô nàng bên trong cánh cửa làm hắn cả ngày tâm thần không yên ra ngoài, lay thật mạnh cô, hỏi cô rốt cuộc là muốn thế nào.

Mới bước lên hai bước, lại ép mình ngừng lại, tự nói với mình phải dần xuống, không thể phát cáu với cô, không thể nổi giận với cô, cô đã nói hắn không được dịu dàng như Ryan, không được săn sóc như Ryan, nếu hắn còn nổi giận với cô, thì cô sẽ thật sự không cần hắn, mà chạy đến tìm Ryan, tuy rằng trong tộc chưa có tiền lệ, nhưng khi thấy trưởng lão xem trọng cô, nếu cô đưa ra ý muốn đổi bạn đời, các trưởng lão không muốn cũng sẽ đồng ý.

Chelsea vừa nghĩ đến Mộ Sa toàn thân trần trụi bị Ryan đè xuống đâm vào rút ra còn rên rỉ kêu gào là ý muốn giết người đã hừng hực bốc lên. Không, hắn không thể cho phép Mộ Sa thuộc về thú nhân khác, ai cũng không được, nên hắn phải nghĩ cách mau chóng làm Mộ Sa thay đổi cái nhìn về hắn mới được.

Không phải là dịu dàng chăm sóc sao, hừ, hắn không tin hắn không bằng Ryan.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Nguyên ý

Lúc bây giờ Ryan đang nằm trần trọc trên giường, đột nhiên nghe có tiếng gõ cửa: “Ryan, Ryan, mở cửa.”

Hắn nhận ra là tiếng của Mộ Sa, nhanh chóng ngồi dậy mở cửa. Mộ Sa lập tức nhào vào ngực hắn, khóc rầm rức: “Ryan, anh không được chọn người khác làm bạn đời, không được.”

Ryan nghe vậy lặng người, rồi vô cùng mừng rỡ, vỗ về lưng cô dịu giọng an ủi: “Đừng khóc, Mộ Sa đừng khóc, anh sẽ không chọn người khác, trong lòng anh chỉ có em thôi. Em có bằng lòng ở cùng với anh không, chúng ta rời khỏi thôn này, đến nơi khác sống.” Cuối cùng hắn không ngăn được lời muốn nói vào ngày trước.

Mộ Sa ngẩng đầu nhìn hấn, vừa roi lệ vừa gạt đầu đáp: “Em bằng lòng, em bằng lòng.”

Ryan kích động không thôi, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mà mình khát vọng đã lâu, kéo đầu lưỡi trơn ướt của cô, ngậm trong miệng cẩn thận liếm láp. Quả nhiên là ngọt giống như trong tưởng tượng của hấn.

Hôn một lúc Ryan đã thờ nặng nề, cảm thấy có một luồng nhiệt từ bụng dưới lui lên. Ryan thờ dốc bụng cô ra, vừa lấy phần hưng phấn dựng đứng cò lên người cô vừa nhỏ giọng hỏi: “Mộ Sa, anh muốn em, cho anh được không?”

Mộ Sa e lệ rụt vào lòng hấn, “Vâng” một tiếng như có như không.

Được sự cho phép của cô, Ryan phần khởi ôm ngang người cô, thả nhẹ lên giường, rồi cời y phục cô, kéo da thú của mình, nhẹ nhàng phủ người lên, hôn từ xương quai xanh của cô đi xuống, bàn tay dò trên người cô, cuối cùng dờ đến phần mềm mại trước ngực khiến hấn tò mò lần lên nơi vun đầy, chụp lên mà vuốt ve.

Cảm nhận được ngực cô mềm mại lại đàn hồi, Ryan kích động suýt rên thành tiếng, thật sự quá tuyệt vời.

Kim lòng không đậu cúi đầu xuống ngậm lên đờ hồng trước ngực, cẩn thận liếm láp.

Mộ Sa vúi thân hình cường tráng của hấn, mắt mê ly rên nhỏ, khao khát hấn tiến thêm một bước.

Ryan dần dần không thoả mãn, gây nóng dưới thân căng cứng giục hấn hung hăng tiến vào.

Ryan kéo rộng hai chân cô ra, một tay dò xuống sờ soạng, hấn biết thân thể cô khác với giống cái trong tộc, các trường lão từng lấy tranh da thú giảng giải cho bọn hấn, nhưng lý luận dù sao cũng khác với thực tiễn, hấn sờ một hồi cuối cùng tìm được cửa huyết, cảm thấy vui vẻ, đút hết ngón giữa vào trong, ra vào thật nhanh.

“Ừ...” Bị vật lạ đột nhiên tiến vào làm Mộ Sa không kịp thích ứng, thờ gáp ni non: “Nhẹ thôi, Ryan.”

Ryan nghe vậy thả chậm lại tốc độ, cảm nhận khoái cảm ngón tay được bao bọc chặt, cảm thấy không khỏi nghi ngờ: Cửa huyết nhỏ thế kia, một ngón tay đã lấp đầy, cực đại của hấn làm sao cắm vào được?”

Lập tức lại nghĩ đến không phải Chelsea đã nhiều lần vào rồi đó sao. Cửa Chelsea với của hấn không xê xích nhau bao nhiêu, nếu Chelsea vào được, vậy hấn nhất định cũng được.

Nghĩ vậy bèn rút ngón tay ra, nắm cực đại sưng cứng, uốn lưng đâm vào tiểu huyết nhỏ hẹp của cô.

“A...” Theo đà tiến vào của hấn, Mộ Sa rên lên thật dài.

Ryan lại cúi người, bàn tay không ngừng vuốt ve bầu ngực mềm mại, nồng nhiệt gặm cắn cổ Mộ Sa, thì thào khẽ gọi tên cô: “Mộ Sa, Mộ Sa.” Giọng nói vì tình dục mà trở nên khàn đặc.

Một lần lại một lần, theo tiếng gọi thâm tình của hấn, tốc độ ra vào dưới thân không ngừng nhanh hơn.

“Mộ Sa, sướng không? Nói cho anh biết có sướng không?” Ryan nhìn cô mềm nhũn nằm dưới thân hấn, bị hấn ra vào mà ánh mắt mê mang, há miệng đáng yêu rên ư a, bất giác lại nhớ đến cô cũng từng nằm thế này dưới thân Chelsea, bị hấn ta ra vào mà rên rỉ mị hoặc.

Ghen tỵ bùng lên làm hấn không nhịn được mà tăng thêm lực, hung hăng đâm vào tiểu huyết cô càng lúc càng mạnh.

“A... Sướng... Ryan, a... nhẹ chút... sâu quá... Em sắp bị anh đâm thủng rồi... aa...” Mộ Sa lắc lư theo nhịp ra vào của hấn, ngửa đầu rên rỉ.

“Anh và Chelsea ai làm em sướng hơn, nói anh biết, nói anh biết mau!” Ryan trái hấn tao nhã ngày thường, bàn tay bóp chặt eo cô, nổi điên như dồn hết sức lực đâm vào, như muốn đâm thấu tim cô mới cam lòng.

“Aaa...” Mộ Sa không chịu nổi kêu lớn, nắm thật da thú bên dưới, gọi lung tung: “Anh, Ryan, anh làm em sướng hơn, a... Ryan... Ryan... cho em... cho em...”

Ryan nghe mà thoả mãn, không nhiều lời kéo chân cô rộng thêm, ôm chặt hông cô, toàn lực đâm vào.

Cùng với nhịp tiến vào rút ra điên cuồng của hấn, khoái cảm càng lúc càng nhiều, dần dần đạt đến cực hạn.

“A...” Ryan hét lên, phun ra. Nằm sấp trên người cô thờ gáp tận hưởng dư âm của cực đỉnh, khi thoảng bình phục, liền ngọt ngào gọi cô: “Mộ Sa, bảo bối, em thật giỏi, anh dễ chịu quá.”

Vừa gọi vừa quay lại muốn hôn cô, nhưng định thần lại mà không có hình bóng Mộ Sa, hấn ôm chặt vào lòng vuốt ve không phải cô mà lại là tấm da thú, không tin nổi cúi nhìn, phát hiện trên tấm da thú quần quanh gây nóng đã mềm nhũn là một mảng tinh dịch khi hấn lên đỉnh đã bắn ra.

Chán nản xoay người, không khỏi cười khở, hoá ra đây chỉ là mộng xuân. Mộ Sa sau ngày đó đã không còn đến tìm hấn, càng không thể nào quan tâm hấn có chọn người khác làm bạn đời hay không. Trong lòng cô từ đầu đến cuối đều không có hấn, hấn có nên hết hi vọng không, nhưng hấn không cam

lòng, tại sao Chelsea đối xử với cô như vậy, cô còn tình nguyện ở bên cạnh hắn ta, mà không chịu hướng về hắn dù là nửa bước, chỉ cần cô chịu hướng về hắn, hắn sẽ tình nguyện vì cô mà phản bội Chelsea, phản bội cả thôn, mang cô đến nơi khác sinh sống, nhưng mà...

Ryan mệt mỏi nằm trên giường chong mắt chờ trời sáng, nội tâm bị dày vò, có ai nói cho hắn biết, rốt cuộc hắn nên làm sao mới tốt đây...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Bạn trai cũ

Sáng sớm hôm sau Mộ Sa vừa ra đến cửa phòng thì thấy một cái rổ để dưới đất, trong rổ nhiều trái cây loại hôm qua cô ăn khen ngon. Hoài nghi cầm lên, nhìn quanh, Chelsea đã ra ngoài sẵn thủ, cái này chẳng lẽ là hắn cố ý đi hái cho cô, vì hôm qua cô đã khen ngon ư? Mộ Sa không đoán ra nổi, lại nghĩ đến hôm qua không phải hắn còn mắng cô ngu ngốc đó sao, mấy ngày nay còn mặt mày chủ ị với cô, hôm nay mắc chứng gì lại cố tình hái trái cây cho cô vậy nè?

Đối với hành vi của Chelsea, Mộ Sa rất khó hiểu, không dám nhận trái cây, để cái rổ trên bàn, ra ngoài rù Ivey đi hái trái đại với thảo dược.

Ivey với Mộ Sa gần ra khỏi thôn, vừa lúc gặp phải Philo và Meira cũng định ra thôn hái trái đại. Thế là từ hai người biến thành bốn người đi chung.

Mộ Sa nhận ra Meira chính là giống cái hôm qua trong lễ đón dâu đã bày tỏ với Ryan mà bị cự tuyệt, có điều hôm nay thấy bộ dáng hắn ủ rũ, hình như là do tâm trạng hôm qua mà ra. Lịch sự không đụng chạm đến nỗi đau của người khác, Mộ Sa và Ivey không nhắc gì đến chuyện hôm qua, trên đường đi chợt nghe Philo hỏi han Mộ Sa, hỏi đến mức Mộ Sa mệt mỏi, cũng mau Ivey không dám dẫn họ đi quá xa, bốn người dừng lại bắt đầu hái trái đại.

Ivey, Philo và Meira đều là loại thân thủ mạnh mẽ, nhẹ nhàng leo lên cây hái trái.

Mộ Sa thấy độ cao cây đại thụ đó là đã phát khiếp, dứt khoát không làm khó bản thân, chỉ ở quanh quần tìm thảo dược và cây giống mình biết ở bãi cỏ gần đó.

Trên đường về thôn, Philo rất ‘tốt bụng’ lấy trái cây mình hái chia cho Mộ Sa một ít, Mộ Sa khéo léo từ chối, dù sao trong nhà chỉ cô cô và Chelsea, Chelsea đã trữ đủ trái cây, cô lấy về cũng không ăn hết.

Nghe Mộ Sa nói thế, Philo và Meira nhìn cô bằng ánh mắt khinh miệt, nhưng che giấu rất nhanh.

Philo còn ra vẻ hâm mộ: “Mộ Sa à, Chelsea tốt với cô thật đó.”

Mộ Sa nghe vậy cười khổ, không đáp. Hắn tốt với cô hay không, nếu không xảy ra sự việc hôm đó, cô cũng biết Chelsea không tệ với cô lắm, nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng đó với cô, cô lại không biết hắn là tốt hay không tốt với cô nữa.

Buổi tối theo thường lệ tiếp tục tiến hành nghi lễ đón dâu, đêm nay còn náo nhiệt hơn đêm qua, còn sắp xếp hai nhóm giống đực ra sân so tài săn bắn, có cảm giác tương tự như luận võ.

Chelsea cũng đến xem cuộc tranh tài, nhưng hắn không đứng gần Mộ Sa, mà đứng chỗ Philo vừa cười vừa nói. Ivey thấy có gì đó kì quái, Chelsea với Mộ Sa nhất định có chuyện gì đó, mấy ngày trước Chelsea vừa thấy Mộ Sa là bám dính không rời, cậu mới trêu mấy câu đã hùng hổ làm dữ với cậu, hôm nay sao không thèm nhìn đến Mộ Sa mà đi tán gẫu với Philo nhỉ.

Xem ra cậu phải nhắc nhở Mộ Sa một chút, thế là kéo Mộ Sa lại, hỏi nhỏ: “Cô cãi nhau với Chelsea hả Mộ Sa? Sao không ai nhìn mặt ai vậy?”

Ánh mắt Mộ Sa sầm lại không đáp, Ivey khó chịu nhất là bộ dạng áp úng ngập ngừng này của cô, mờ miệng nhắc nhở: “Tôi cho cô biết, Philo kia để ý hắn nhiều lắm đó, mùa đông năm ngoái hắn còn ở trong thôn, quan hệ rất tốt với Chelsea, tôi thấy, nếu không phải cô xuất hiện, tám chín phần là hắn sẽ thành bạn đời của Chelsea á.”

“Hả?” Mộ Sa kinh ngạc há hốc, chẳng trách cô cảm thấy ánh mắt Philo nhìn Chelsea là lạ, hoá ra là bạn gái cũ, à không là bạn trai cũ của Chelsea, cách gọi này cũng quái thật, tha thứ cho cô, thật sự không thể tưởng tượng nổi tình địch của cô lại là một gã đàn ông, trời ạ, cô cho là mình đã thích ứng tốt rồi, ai dè bây giờ lại có hơi rối loạn đầu óc rồi.

Mộ Sa nhìn về hướng Chelsea với Philo, cảm giác không còn giống vừa nãy, mà giống như nhìn thấy chồng mình ngang nhiên cặp bồ trước mặt mình, hận không thể tiến đến đánh vào hai bàn tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Được nước lần tới

Kỳ hạn ba ngày đón đầu nháy mắt đã hết, các tộc nhân qua mấy ngày cố gắng, Hồ tộc có tám giống cái trong đó có Philo bằng lòng ở lại cùng nhau qua mùa mưa, đây là mùa đông người nhất hàng năm, hơn nữa vào ngày đầu tiên đón đầu có một giống đực thành công tìm được bạn đời, điều này thật sự là sự kiện đáng ăn mừng.

Vui vẻ tiền tộc trưởng Hồ tộc và giống cái còn lại ra về, không đầy hai ngày nữa là mùa mưa đến, bầu trời trở nên u ám, cả ngày đều trút mưa, giống đực không đi săn thú mà đào rãnh thoát nước chung quanh thôn.

Tuy rằng đã đào rất nhiều rãnh thoát nước nhưng mưa rất lớn, mặt đất vẫn đọng nước rất nhiều, sàn nhà gỗ cũng ngấm nước, lúc này mới thấy được ưu thế ngôi nhà của Ryan và Chelsea, nhà họ vì được xây cao cách mặt đất, nên sàn nhà không ẩm thấp, các thú nhân thấy mà hối hận than thở, lúc trước tại sao không nghe lời Mộ Sa xây nhà cao lên, vậy thì giờ nhà họ sẽ không ngập nước, tuy trước đây họ đều sống thế này, nhưng thấy sàn nhà khô ráo vẫn thêm thường biết bao, tất cả râm ran chờ qua mùa mưa, nhất định sẽ cất nhà lại.

Philo đột nhiên đến tìm Chelsea, đáng thương nói: “Chelsea, em có thể đến ở tạm nhà anh được không, nhà mà thôn sắp xếp cho em bị ngập hết rồi, cả ngày dầm nước, chân em bị nước ỉn hết cả, anh xem này.” Nói rồi còn giơ bàn chân trắng bệch cho Chelsea xem, mong được thương hại.

Chelsea trầm tư, nói thật đề y đến ở nhà hắn, quả thật có chỗ không tốt lắm, nhưng nếu y đến đây, vậy thì vật nhỏ kia sẽ phải dọn về ngủ cùng giường với hắn, hắn đã lâu lắm không chạm đến cô, nghĩ đến đây máu nóng hắn lại sôi trào.

Thấy Chelsea có chút do dự, Philo không ngừng cố gắng cầu xin: “Chelsea, em xin anh, nhà anh không phải có hai phòng sao, em ở phòng kia là được rồi, cam đoan sẽ không quấy rầy anh với Mộ Sa.”

Cuối cùng Chelsea gật đầu: “Vậy cũng được, em thu dọn đồ đạc, lát nữa dọn qua đây.”

Philo nghe vậy vui mừng hơn hờ gật đầu, chạy về dọn đồ.

Mộ Sa ở trong phòng may thừ quần áo bằng da thú nghe họ nói chuyện từ đầu đến cuối, cô giận run người, tiểu tam nam này quá kiêu ngạo rồi, thế mà còn được nước lần tới, tên Chelsea chết bầm còn dám đồng ý, có phải xem cô như chết rồi không, làm cô tức chết mà.

Ở thế giới cũ, cô bị chồng sắp cưới và bạn thân phản bội, đến nơi dị giới này chẳng lẽ còn phải nhìn ông chồng thú nhân với tiểu tam nam ở trong nhà cô tán tỉnh nhau à.

Mộ Sa đột nhiên cảm thấy ngực nóng bừng, dường như giận đến không thở nổi, thế là mang giày da thú không thấm nước, mở cửa xông ra.

Chelsea thấy sắc mặt Mộ Sa không tốt chạy ra thì hoảng sợ, nhanh chóng chạy theo sau cô, thấy cô chạy đến nhà Ivey mới nhẹ thở ra, vòng về nhà mình mang đồ đạc của Mộ Sa dọn về phòng lại.

Ivey và Sander đang bám dính nhau, thấy Mộ Sa đột nhiên khóc lóc ào vào, nhanh chóng đẩy Sander ra, kéo Mộ Sa lại lo lắng hỏi: “Có chuyện gì vậy?” Vừa hỏi vừa giạt miếng da lau nước mưa cho cô.

Mộ Sa định tìm Ivey nói chuyện, dù sao ở dị giới này chỉ có cậu ta với Ryan là tốt với cô, Ryan thì từ sau bữa đó không đến tìm nữa, còn cô cũng không chủ động tìm hắn, dù sao gặp lại vẫn thấy có chút ngại ngại.

Nhưng vừa vào thì thấy Sander cũng ở nhà, làm cô không nói được gì, đành cúi đầu thút tha thút thít.

Ivey thấy cô không được tự nhiên, nhìn Sander ra hiệu, đuổi hắn đi ra.

Chờ Sander đi rồi, Ivey mới vội vàng hỏi: “Được rồi, bây giờ chỉ có hai người, cô mau nói tôi biết rốt cuộc cô gặp chuyện gì, khóc mãi không chịu nói làm tôi lo chết được.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Phản kích

“Ivey...” Mộ Sa cảm kích nhìn cậu, rồi thút thút kể lại chuyện mấy ngày nay của cô và Chelsea cho Ivey nghe, nhưng cố ý bỏ đoạn có Ryan, dù sao cũng là chuyện giữa cô và Chelsea, cô không muốn nhắc đến Ryan.

Ivey sau khi nghe xong, nhủ chặt mày, vẻ mặt không đồng ý nói: “Mộ Sa, lần này cô thật sự hơi quá đáng rồi, cô biết không, lúc Chelsea còn nhỏ, cha mẹ hấn trong một lần du ngoạn, sơ ý gặp phải bao vây của mãnh thú khổng lồ, hai người đều bị thương, khó khăn chạy về được thôn, nhưng không biết bị thương ở đâu mà máu cứ chảy không ngừng, cứ vậy mà chảy mãi chảy mãi, không đầy hai ngày thì chết, hấn là được người trong thôn nuôi nấng mà lớn. Từ đó về sau thì luôn rất sợ thấy máu chảy, cô còn lừa hấn như vậy, hấn nhất định là một lúc tức giận mới làm cô bị thương, bây giờ khẳng định là đang hồi hận chết được, có điều không mặt mũi nào xin lỗi cô, bằng không cô không cần quấy được đâu, còn ở riêng nữa chứ, tôi nói với cô rồi, dục vọng giống đực rất mạnh, cô như thế không cho hấn chạm đến, chắc chắn hấn khó chịu lắm rồi, cẩn thận bị tên Hồ tộc kia cướp mất á, tôi thấy y vẫn chưa từ bỏ Chelsea đâu, bằng không sẽ không trăm phương ngàn kế muốn ở nhà các người, cô mau về đi, làm nũng với Chelsea rồi kéo hấn lên giường cho ăn thật no, cho tên hồ ly thú kia giường mất nhìn.” Ivey vừa nói vừa kéo Mộ Sa ra ngoài.

Mộ Sa còn đang mơ mơ hồ hồ đã bị Ivey đẩy ra, bị nước mưa lạnh như băng xối lên mới tỉnh táo.

Cô thật sự không ngờ thân thể Chelsea lại bị thảm như thế, tuy cô cũng không cha không mẹ từ nhỏ, nhưng hấn tận mắt nhìn thấy cha mẹ chảy máu mà chết, nhất định là càng đau đớn hơn cô. Nghĩ vậy không còn giận Chelsea nữa, ngược lại thấy hơi đau lòng cho hấn. Nhưng đau lòng thì đau lòng, phải dạy cho bài học thì phải dạy, hấn dám ngang nhiên mang ờ, bạn trai cũ về nhà, nói gì cũng phải cho hấn biết mùi một chút mới được.

Thế là Mộ Sa đến chỗ Kreider xin mấy thứ rồi mới đi về.

Vừa vào đến cửa thì thấy Chelsea với Philo đang nấu cơm chiều, một đĩa một nhận phối hợp thật là ăn ý, lòng Mộ Sa lại ê ẩm.

Philo vừa thấy Mộ Sa về, liền nhiệt tình chào hỏi: “Mộ Sa cô về rồi à, chờ một lát là có cơm ăn rồi.”

Mộ Sa ừm một cái, cho thấy cô biết rồi, rồi quay đầu đi, bất mãn lắm bầm nhò: “Vô liêm sỉ, sao không nghĩ ai mới là chủ nhà chứ.”

Tiếng Mộ Sa dù nhỏ, nhưng Chelsea thính lực tốt nghe rất rõ ràng, trong giọng cô không hề che giấu mùi vị ghen tuông làm Chelsea bất giác nhíu miêng, thấy cô cả người ướt sũng, sợ cô lạnh sinh bệnh, vậy là ném cơm chiều cho Philo lo một mình, quay vào phòng tắm nấu nước nóng cho Mộ Sa tắm.

Mộ Sa vào phòng, lấy quần áo chuẩn bị đến phòng tắm rửa sẵn tiện gội đầu, thay quần áo luôn, vừa đẩy cửa phòng tắm thì thấy Chelsea đang ngồi chồm hổm nấu nước, nghi hoặc nhíu mày, đang nấu nước cho cô đấy à?

Mấy ngày nay mỗi buổi sáng hấn đều để thứ trái cây kì quái trước cửa phòng cô, bây giờ còn nấu nước nóng cho cô, đây là đang làm hoà với cô sao? Nhưng hấn không chịu nói chuyện với cô, lại không giống về đang làm hoà, Mộ Sa bị hấn làm cho hồ đồ.

Chelsea thấy cô vào, hơi xấu hổ đứng lên đưa tay thử nước, cảm thấy vừa đủ nóng, tắt lửa, đổ nước ấm vào thùng tắm, rồi chẳng nói chẳng rằng, quay lưng đi ra.

Mộ Sa nhìn chòng chọc cánh cửa, chờ cả buổi không thấy ai vào nữa, nghĩ thầm chắc là chuẩn bị cho cô rồi, thế là cởi quần áo, tắm nước nóng một cách khoan khoái.

Khi cô tắm xong đi ra, Chelsea và Philo đã chuẩn bị xong cơm chiều. Philo thấy cô đi ra, vô cùng nhiệt tình mời cô ăn cơm.

Mộ Sa bất mãn y thể hiện với mình cứ y như y là chủ nhà này vậy, còn cô là khách đến chơi, nhưng không tiện nổi sùng, bất quá cô sẽ không để y quá đắc ý là được.

Thế là cười yếu ớt gật đầu, đi đến ngồi kế bên Chelsea, cô chịu ngồi gần hấn như thế, Chelsea rất bất ngờ, vui sướng cắt miếng thịt bỏ vào chén cô.

Mộ Sa nhích sát người hấn, ôm tay hấn nói nũng nịu: “Anh yêu à, anh cắt nhỏ nhỏ cho người ta được không? Lớn quá người ta sợ mắc nghẹn.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Bài học (1)

Chelsea nghe mà ngạc nhiên, trong mắt có vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, lần đầu tiên cô gọi hấn là ‘anh yêu’ nha, xem ra hấn để Philo vô ở là làm đúng rồi.

Vội vàng ân cần cầm chén thịt cắt nhỏ cho cô, rồi cầm một miếng dứt cho cô ăn, Mộ Sa mỉm cười nuốt xuống, rồi bánh ít đi bánh quy lại cầm một miếng dứt lại cho Chelsea.

Philo nhìn hai người ngọt ngào thân mật dứt nhau ăn, ghen tị không dứt, không còn để tâm thưởng thức mùi vị, ăn nhanh vài miếng liền nói ăn no rồi, tránh về phòng.

Mộ Sa thấy y đi rồi, chẳng còn tâm tình ra về ân ái gì nữa, cầm chén đứng lên ngồi ở chỗ cách xa hẳn nhất, cũng chẳng thèm nhìn hấn, cúi đầu ăn cơm.

Chelsea thấy cô đột nhiên trở lạnh như băng, bây giờ mới kịp phản ứng, hoá ra vừa rồi cô vì chọc tức Philo mới cố ý thân thiết với hấn, hấn còn tưởng cô vì sợ hấn bị cướp đi mới nồng nhiệt thế kia, báo hại hấn mừng hụt cả buổi.

Không khỏi oán hận trừng cô, Mộ Sa mặc kệ hấn có trừng cô hay không, cứ cầm cúi ăn, trong lòng còn tính toán đêm nay trừng trị hấn ra sao.

Một lát sau hai người cũng ăn xong, Chelsea thu dọn xong, thấy sắc trời tối đen, nghĩ sắp được ôm Mộ Sa mà lòng ngứa ngáy.

Thấy cô còn rề rà không chịu lên giường ngủ, Chelsea gấp không chịu nổi, nhưng không dám thúc giục cô, sợ làm cô phản cảm, đành tự nằm im re trên giường giả vờ ngủ.

Nhắm mắt chờ hồi lâu, cuối cùng đến khi Mộ Sa chậm chạp bò lên giường, nằm cuộn tròn ở bên kia giường cách hấn thật xa.

Chelsea cười thầm, duỗi tay kéo cô vào lòng.

“Á...” Mộ Sa hết hồn há miệng định kêu thì bị Chelsea hôn lên môi, nuốt tiếng kêu sợ hãi của cô vào bụng.

Chelsea đói bụng đã lâu, bây giờ được hôn lại cánh môi hấn thêm khát lần nữa, lập tức cảm thấy toàn thân khô nóng, thân dưới nháy mắt sưng lên.

Mộ Sa cố tránh khỏi hấn nhưng làm không lại. Thấy hấn sắp đạt được ý đồ xấu, Mộ Sa thật sự không cam lòng, thế là mò bàn tay xuống dưới, túm lấy vật hấn đang để bên hông cô, bóp chặt.

“Ừ...” Chelsea kêu lên đau đớn, Mộ Sa không ngừng khuấy động cực đại sung cứng của hấn, cảm thấy lực hấn đè lên cô giảm bớt đi.

Thế là nhẹ giọng nói: “Em muốn lên trên.”

Chelsea thấy cô không cự tuyệt, còn dùng tay chủ động kích thích hấn, hấn khoan khoái hừ hừ. Nghe cô nói muốn lên trên, không nghĩ nhiều liền ôm cô xoay người, để cô ngồi giạng chân trên người mình.

Mộ Sa nhếch môi, tay vừa kích thích nhanh hơn, vừa lấy đồ giấu dưới tấm da thú, đó là cái túi nhỏ chứa bột phấn xin ở chỗ Kreider, rồi nín thở, một tay banh miệng túi ra, lúc Chelsea còn đang mở miệng thở dốc liền vẩy về phía hấn.

Chelsea không hề phòng bị, hít vào một lượng lớn, đợi khi hấn cảm thấy không ổn muốn nín thở thì người đã run lên, không nhúc nhích nổi.

“Em àm zì ậy?” Ma Tê tán, Mộ Sa lại dám dùng ma tê tán với hấn, Chelsea chấn động, không tin nổi trừng mắt hỏi Mộ Sa, nhưng cả đầu lưỡi cũng bắt đầu không nghe theo hấn.

Mộ Sa không ngờ đến hấn, xác định hấn thật sự không động dậy được, mới đứng dậy mở cửa sổ ra, rồi một tay bịt mũi, một tay lấy miếng da thú nhúng nước lau sạch bột phấn trên giường. Cô không muốn lát nữa sơ ý đụng phải phần bột còn sót lại, vậy thì cả cô cũng không nhúc nhích được.

Khi Mộ Sa dọn dẹp sạch sẽ xong, đóng cửa sổ lại, rồi bò lên giường, nằm lên người hấn, cúi đầu cắn lên môi hấn, bàn tay treu chọc hai chỗ nhạy cảm trước ngực hấn.

“Umm...” Chelsea cảm thấy một luồng điện từ bụng dưới chạy lên, vật ấy càng thêm sưng to khó chịu, muốn đè cô xuống, hung hăng vọt vào tiểu huyết chạt khít, nhưng cơ thể không nghe theo hấn điều khiển, đành trừng hai mắt tức giận nhìn cô.

Mộ Sa bị biểu hiện khó chịu của hấn chọc cho mỉm cười, nhồm eo lên ngồi trên bụng hấn, cánh móng cọ nhẹ lên vật sung cứng, nghịch ngợm hỏi: “Rất khó chịu đúng không? Rất muốn vào đúng không?”

Chelsea bị cô tra tấn sắp phát điên, nhưng không phát ra được tiếng nào, chỉ có cách dùng ánh mắt nóng rực và tiếng nước nở khôn khổ biểu đạt khao khát của mình.

“Đúng rồi, em quên anh bây giờ không thể nói được.” Mộ Sa há hê cười trên nỗi đau của hấn, “Vậy đi, em hỏi anh một câu, nếu anh đồng ý thì nháy mắt hai cái, nếu không thì nháy một cái, nếu anh trả lời làm em vừa lòng, có lẽ em sẽ cho anh được dễ chịu, hiểu không?” Nói rồi còn cố ý vòng tay ra sau búng lên vật cứng của hấn một cái.

Chương 57: Bài học (2)

Chelsea bị dục vọng tra tấn đã không còn bao nhiêu lí trí, nhanh nhẹn phối hợp chớp mắt hai cái, chỉ hi vọng cô có thể cho hắn sướng khoái.

Mộ Sa thấy hắn phối hợp như thế, cúi xuống hôn lên môi hắn khen ngợi: “Ngoan lắm.”

“Ừ ư...” Chelsea khó chịu phát ra giọng mũi giục cô, hắn sắp nổ tung đến nơi rồi.

Mộ Sa ho một cái nghiêm mặt nói: “Em cho anh biết, em không thích Philo ở đây, ngày mai anh bảo y đi chỗ khác đi, anh đồng ý không?”

Chelsea không chút nghĩ ngợi lại chớp hai cái, Philo gì đó hiện giờ đã không còn nằm trong phạm vi lo nghĩ của hắn.

“Ừ, tốt lắm.” Mộ Sa hài lòng gật đầu, nói tiếp: “Sau này anh không thể một mình đi gặp Philo, cũng không được nói chuyện với y, cười với y.” Nghĩ nghĩ lại bổ sung: “Với giống cái cũng không được phép, đời này của anh chỉ được có em là bạn đời, anh có đồng ý không?”

Chelsea lại chớp mạnh hai cái, “ừ” bằng âm mũi, nóng ruột sao cô hỏi nhiều quá vậy.

Mộ Sa vỗ nhẹ mặt hắn, sáng giọng: “Nói bậy bạ gì đó, mau trả lời đàng hoàng, bằng không anh cứ nằm trơ thế này cả đêm luôn đi.”

Nằm trơ cả đêm? Vậy không phải hắn sẽ khó chịu mà chết à, Chelsea nhanh chóng chớp mắt. Mộ Sa không nhìn đến hắn, thoáng trầm tư, hơi áy náy nói: “Về chuyện chảy máu, không phải em cố ý lừa anh, thật xin lỗi, em nhận lỗi anh chịu hay không chịu?”

Chịu, chịu, chỉ xin em cho anh được sung sướng, Chelsea gào thét trong lòng, lại nhanh nhẹn chớp mắt hai cái.

Mộ Sa thấy hắn đón nhận, nhẹ nhàng thờ ra, nói tiếp: “Vậy sau này anh không được dử dằn với em, không được làm em đau nữa, còn nữa những lúc thế này, nếu em nói không muốn anh cũng không được ép buộc, phải lập tức dừng lại, anh có hứa không?”

Không dử dằn, không làm đau, hắn có thể cam đoan, nhưng cô nói không muốn thì phải dừng lại, cô hay nói không muốn, chẳng lẽ lần nào hắn làm một nửa cũng phải dừng? Chelsea rất không đồng ý câu này nha.

Mộ Sa thấy hắn chậm chạp không ra hiệu, tay lại duỗi ra sau, cầm của hắn, uy hiếp: “Rốt cuộc có hứa không?”

Hứa, hứa mà, Chelsea lập tức chớp hai cái nữa, hứa thì hứa, còn làm theo hay không còn phải xem tình hình lúc đó nữa.

“Ừm.” Mộ Sa gật gù, hài lòng, lúc này mới thấy mồ hôi đầy trán hắn, hắn nhăn nhó đến khó chịu rồi.

Cảm thụ độ sung cứng của vật trong tay, bất giác nghĩ cứng thế này quả thật là khổ sở, nghĩ vậy cũng có chút đau lòng.

Thế là ngoan ngoãn nhấc eo lên, tay đỡ lấy nó đưa vào hoa huyệt.

“Ugh...” Chelsea thấy cô chịu cho hắn, kích động rên ư ừ.

“Ừm... Tức quá...” Mộ Sa để quy đầu ngay hoa huyệt, rồi chậm rãi ngồi xuống. Lưng khùng hồi lâu chỉ nuốt được một phần ba, Mộ Sa bị căng tức, bầu ròi nằm trên người hắn thở hổn hển không chịu cử động.

“Ừ ư...” Chelsea bị cô làm nửa vơi, càng khó chịu hơn, hắn thật sự hận nhất cảm giác bất lực này, đành ư ư giục cô nhanh nhanh.

“Biết rồi, biết rồi mà, nghỉ chút đã!” Mộ Sa tuy nói vậy nhưng vẫn rướn eo lên chậm rãi ngồi xuống, đến khi đội đến từ cung mới ngưng, tuy rằng của hắn vẫn còn một phần ở bên ngoài nhưng giờ có nói gì cô cũng không chịu ngồi xuống.

Thờ dóc rồi xoay eo bắt đầu lên xuống từ từ.

Chelsea mặc dù không hài lòng động tác chậm rì rì của cô, nhưng bây giờ hắn không nhúc nhích được, đành nhẫn nhịn để dục hoá càng lúc càng cao khiêu khích.

“Aaa...” Mộ Sa cười ngửa như kị sĩ một hồi, nơi mẫn cảm nhất trong người không biết bị ma sát thế nào, cô bị kích thích mãnh liệt ngửa cổ rên dài, co thắt mạnh rồi lên cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cứu mạng

Cao trào qua đi, Mộ Sa mềm nhũn nằm thờ đốc trên người Chelsea.

Hoa huyết của cô vốn đã chặt, khi lên đỉnh càng chặt hơn, còn trào ra từng dòng nước nóng tưới lên gáy thịt cứng như sắt của Chelsea, cơ thịt run rẩy vẩy trôi quanh hân, như có hàng ngàn cái miệng nhỏ đang không ngừng mút. Lòng Chelsea ngứa ngáy khó nhin, hận không thể đè cô ra, ra sức đâm vào, đâm đến hư hỏng.

Nhưng bây giờ hân không làm gì được, gáy thịt bị cô mút chặt cũng bắt đầu sưng đau.

“Ứ ứ...” Chelsea thúc giục cô mau di chuyển, hân chưa ra được lần nào, căng sắp nổ tung rồi.

Nhưng Mộ Sa mệt đến mức không muốn động đậy, nhòm eo lên để gáy thịt tuột ra, rồi kéo cánh tay hân, nằm lên khuỷu tay tìm vị trí thoải mái nhất, ngo nguậy rồi nhắm mắt ngủ.

“Ay... ay... ư ư...” Chelsea thấy cô bỏ mặc hân, kích động phát ra âm mũi ư ư.

“Ngoan, đừng ồn.” Mộ Sa nhắm mắt vỗ lên ngực hân an ủi, than thở: “Mệt chết đi được, để em nghỉ đã rồi chút làm tiếp.” Nói rồi liền ngủ.

“Ừm ừm...” Nghe tiếng cô hít thở đều đều, biết cô đã ngủ, Chelsea quả thật khóc không ra nước mắt, cô ấy cố ý mà, cố ý trừng trị hân, trời ạ, hân khó chịu gần chết còn cô sung sướng rồi lại vút hân mà ngủ.

Vật nhỏ, em đợi đó, đợi anh động dẫy được rồi xem anh trị em thế nào. Chelsea oán hận thề thầm chờ hân cực cự được rồi sẽ dày vò cô ba ngày ba đêm cho coi.

Hân mờ to cặp mắt đỏ hồng, giữ nguyên tư thế với vật sưng cứng như thế không nhúc nhích đến gần hừng đông.

“Ừm...” Mộ Sa ngủ một giấc no mắt, vươn vai tỉnh dậy, đột nhiên cánh tay giang thẳng bị trúng một vật thể không rõ. Mộ Sa quay lại nhìn, là Chelsea, thế là tình hình tối hôm qua chậm rãi quay về. Nhìn vật cứng vẫn đứng thẳng giữa háng cùng cặp mắt đỏ ngầu của hân, thậm kê nguy to, tối qua cô chưa thoả năn hân đã ngủ mất tiêu, đêm qua hân chắc chắn khó chịu chết được, ư ư... Không biết nếu hân nhúc nhích được rồi có bóp chết cô không nữa.

Càng nghĩ càng sợ, Mộ Sa đứng phắt dậy, vơ đại quần áo mặc vào, mang giày da thú, chạy trốn nhanh như chớp.

“Ivey, cứu tôi, cứu tôi.” Mộ Sa kêu lớn vọt vào nhà Ivey, vừa lúc thấy Ivey và Sander hai người đang bôi rối quần da thú lại.

Đoán ra mình đã cắt ngang chuyện tốt của người ta, Mộ Sa đỏ mặt, quay người định đi ra lại, nhưng vừa đi mấy bước thì bị Ivey kéo giật lại, tò mò hỏi: “Cô bị sao mà kêu cứu.”

“Là... ừm...” Mộ Sa không biết làm sao để nói, tối qua cô làm chuyện hoang đường thế kia thật sự không thể nào mở miệng được, vừa rồi do sợ hãi không kịp suy nghĩ đã chạy đến tìm Ivey, nhưng rốt cuộc phải nói sao với cậu ta đây.

“Aiz, cô nói thật đi, làm tôi lo chết mất.” Ivey thấy cô bắt đầu ấp a ấp úng thì lo lắng không thôi.

“Là, là... Chelsea muốn giết tôi, có chỗ nào cho tôi trốn trước không.” Mộ Sa ‘là’ cả buổi, cuối cùng nặn ra một câu không đầu không đuôi.

“Hà?” Ivey với Sander đều hoảng hồn, không tin nổi liếc nhau. Thậm nói: rốt cuộc cô ta làm gì mà khiến Chelsea lại muốn giết người, chẳng lẽ cô ta thật sự...

“Mau lên, mau lên.” Mộ Sa thấy hai người ngây ngốc không nói tiếng nào, lòng nóng như lửa đốt, Ma tê tán của Kreider chỉ có tác dụng đến sáng nay thôi, mà trời sáng này giờ rồi, tác dụng không biết đã hết từ lúc nào, chỉ cần Chelsea có thể đi lại được, cô nhất định phải khổ.

“Được, được, cô đừng lo quá, để tôi nghĩ đã.” Ivey thấy cô gấp gáp quá độ, vỗ vai cô an ủi, rồi nhăn mày suy nghĩ nơi Chelsea không tìm ra được, nhưng khứu giác thú nhân rất nhạy, Chelsea mà dốc lòng tìm người thì làm gì có chỗ nào hân không tìm ra được, trừ khi giấu ở tộc khác, có điều vậy thì nguy hiểm quá, Mộ Sa là giống cái mà, bất cứ lúc nào cũng bị ăn sạch sành sanh...

Ivey suy nghĩ một hồi mà không nghĩ ra chỗ nào để trốn, Mộ Sa gấp đến độ chạy lòng vòng quanh phòng, Sander này giờ nín thinh, đột nhiên ôm chầm Ivey nói: “Không cần nghĩ nữa, không kịp nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thoả hiệp

“Hả?” Mộ Sa và Ivey cùng kêu lên, biết là Chelsea đã đuổi tới.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Ivey, cứu tôi đi.” Mộ Sa gấp gấp lắc lấy lắc để cánh tay Ivey.

“Tủ quần áo, cô trốn vào đó trước đi.” Ivey dù biết trốn trong tủ chỉ là lừa mình dối người, có điều bị cô lắc đến phát ói, cậu ta đành chỉ đại một chỗ.

“A.” Mộ Sa không chần chừ, nhìn theo hướng tay Ivey, ba chân bốn cẳng phóng vào tủ.

Mộ Sa vừa trốn xong, đã nghe Chelsea phá cửa xông vào. Rồi không thèm liếc mắt đến Ivey và Sander, lập tức đi đến kéo cửa tủ, vươn tay kéo Mộ Sa đang choáng váng ra, vác lên vai khiêng đi.

“A... Ivey, cứu...” Mộ Sa tỉnh hồn, bắt đầu giãy dụa la hét.

“Im lặng...” Chelsea vỗ một cái lên miệng cô, nghiêng răng nói.

“Ugh...” Mộ Sa tê rần miệng, không dám hét nữa.

Chelsea ra tới cửa đứng lại, quay lại lạnh lùng nói với Sander không biết chuyện gì xảy ra: “Sander, quản lý bạn đời của cậu cho tốt đi, món nợ này tôi sẽ tính với cậu.” Nói rồi khiêng Mộ Sa đi nhanh ra ngoài.

Hắn nghĩ hôm qua Mộ Sa dùng Ma tê tán là do Ivey dạy, tuy không thể làm gì Ivey nhưng hắn sẽ đòi lại từ bạn đời của cậu ta.

“Hớ...” Sander sùng sốt, nghi hoặc nhìn Ivey.

Ivey chối tội: “Anh đừng nhìn em, em không biết gì hết, không làm chuyện gì xấu hết nha.” Trời ơi, oan cho cậu quá, hôm qua còn khuyên Mộ Sa làm hoà với Chelsea, nay Chelsea không cảm ơn thì thôi, sao còn tìm Sander tính sổ nữa, Mộ Sa rốt cuộc đã làm gì vậy?

Sander không mấy tin: “Em không làm gì sao Chelsea bảo anh quản lý em, còn muốn tìm anh tính sổ. Anh mặc kệ, anh ta muốn ra tay với anh, anh sẽ đòi lại ở em trước, hôm nay em đừng hồng xuồng giường.” Nói rồi Sander hung tợn nhào qua.

“Đừng... Anh nghe em nói...” Ivey cảm thấy mình tự nhiên mất oán, vừa trốn Sander vừa cố giải thích.

Nhưng Sander không chịu nghe, xô cậu ngã lên giường, giật da thú, hôn hít hung ác. Chỉ trong chốc lát, Ivey chỉ còn rên ư ư a a.

Ivey bên kia oan uổng không nói, Mộ Sa bên này cũng không dễ chịu, cô bị Chelsea vác trên vai, lắc la lắc lư muốn phát ói, còn sợ về nhà hắn sẽ trừng phạt cô, thế là đỏ mặt, thở thẻ nhận lỗi: “Chelsea, em sai rồi, em sai rồi, mau thả em xuống, em sắp ói rồi.”

Chelsea không thèm nghe cô năn nỉ, khiêng cô về đến nhà, ném cô lên giường rồi nhào lên, vừa xé quần áo vừa đói khát hôn cô.

“Chelsea, đừng... anh đừng xé đồ em, nghe em nói đi mà.” Mộ Sa vừa quay đầu tránh nụ hôn của hắn, vừa giữ rịt quần áo. Cô tuy không kháng cự nhưng bây giờ đang ban ngày, hơn nữa Philo còn ở phòng bên kia.

Vừa nghĩ đến Philo, Mộ Sa đã thấy khó chịu, vỗ mạnh lên bàn tay đang sờ soạng phía dưới, tức giận nói: “Philo còn ở đây, anh không phải đã hứa sẽ đuổi y đi à.”

Chelsea chỉ một lòng muốn cảm gây thịt sùng phòng vào trong cô, rong ruổi đã đời, chuyện khác hắn không rảnh nghĩ đến: “Em thoả mãn anh trước rồi nói sau.” Vừa nói vừa đẩy hai chân cô ra, chen ngón tay dài vào trong hoa huyệt, ra vào thật nhanh.

“Úm...” Mộ Sa kêu đau đớn, vừa xoay eo muốn đẩy ngón tay ra vừa uy hiếp nói: “Anh lấy ra, nếu bây giờ anh đụng vào em, sau này em... em không để ý anh nữa.” Nghĩ rồi thêm vào một câu: “Em nói được làm được.”

Chelsea nghe vậy chấn động, dừng tay lại, tuy hắn có thể không màng đến uy hiếp của cô, cứ muốn cô, hơn nữa vật dưới thân cũng thúc giục hắn làm vậy, nhưng mấy ngày nay, cô không ngó ngang đến quá thật làm hắn khó chịu không thôi, làm chuyện gì cũng chẳng có tinh thần.

Do dự một hồi, cuối cùng thoả hiệp rút ngón tay ra, oán hận: “Vật nhỏ, em thật đáng ghét.” Vừa nói vừa hôn cô, kéo lưỡi cô ra cắn mút một lát, đến khi cô sắp ngộp thở mới buông ra, cầm quần áo ném cho cô.

Đợi cô mặc xong lại kéo cô đi triệu tập mấy thú nhân giống đực không có bạn đời, dầm mưa cát một căn nhà mấy gian cho giống cái Hồ tộc ở tạm.

Chelsea luôn để Mộ Sa đứng trước cửa nhà một thú nhân, vừa dầm mưa vừa chờ hắn, một bước cũng không thể rời khỏi tầm mắt, hắn sợ cô thừa cơ bỏ chạy.

Nhà được cất rất nhanh, Chelsea lập tức sai người giúp Philo và giống cái khác dọn đồ vào.

Lần này Philo không còn lý do ở lại Chelsea nữa, đành bắt đắc dĩ dọn vào chỗ mới, trước khi đi còn tỏ vẻ cảm ơn Mộ Sa.

Mộ Sa đang bận suy nghĩ cách lát nữa đối phó với Chelsea, căn bản không còn sức đâu phản ứng lời khiêu khích của y, nói vài ba câu đã bị Chelsea kéo vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Bản tính khó đời

Mới vào cửa, không để Mộ Sa lên tiếng, Chelsea đã đè nghiêng cô lên cửa, cúi đầu hôn mạnh, đầu lưỡi ngang ngược cạy miệng cô ra, đảo quanh trong miệng cô, kéo lưỡi cô ra dùng sức mút.

Đồng thời hai tay cũng không rảnh rỗi, hơi dùng sức lại kéo rách quần áo Mộ Sa, một bàn tay ôm eo cô, một bàn tay mò xuống dưới chen vào giữa hai chân, đụng đến cửa hoa huyết liền cắm một ngón vào, rồi ra vào rất nhanh.

“Ừm...” Môi Mộ Sa bị hấn bịt kín, bên dưới từng con tê dại làm cô mềm nhũn cả người, dựa sát vào hấn nước nỏ.

Cảm giác hoa huyết của cô dần ướt át, Chelsea cũng không chịu đựng nổi, rút ngón tay ra, rồi ôm hông cô lên, kéo hai chân cô ra, đỡ vật cứng hung hăng đâm vào.

“Aaa...” Mộ Sa chưa đủ ướt, bị hấn đâm vội vàng làm cô đau thét lên, hoa huyết siết chặt hơn.

“Ừ...” Chelsea vẫn còn một ít chưa vào hết, bị cô siết lại cũng không nhúc nhích được, còn hơi đau đau, nên vừa xoa hông cô cô để cô thả lỏng, vừa ngậm tai cô, hạ giọng dỗ dành: “Bảo bối, thả lỏng, cho anh vào hết đi.” Mộ Sa thật ra cũng đau lòng cho hấn, nhưng không chịu nổi vì hấn quá vội vàng, có điều bây giờ kêu hấn lấy ra là chuyện không thể nào, đành nhắm mắt lên ngực hấn một cái trút giận, rồi thả lỏng cho hấn vào toàn bộ.

Chelsea cảm thấy cô không còn vận chặt, lúc này mới thoáng rút ra một chút rồi lại đi vào thật nhanh.

“A...” Tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng nhạy mất cảm giác bị lấp đầy làm Mộ Sa không tự chủ được phải kêu lớn.

Chelsea tựa như còn chút lý trí, vẫn nhớ là mình đã hứa không làm cô đau nên không đi vào miệng tử cung mà chỉ tới chỗ sâu nhất trong hoa huyết rồi ngừng lại, rồi lại rút ra rồi tiến thẳng vào.

Dù là thế, Mộ Sa vẫn bị sức lực của hấn ép chặt vào cửa, toàn bộ lưng đều bị cạ đau.

“Chelsea... Về giường... Lưng đau... Ừm...” Mộ Sa không biết hôm nay hấn phải làm mấy lần mới thoả mãn, nên nhất định phải tìm chỗ thoải mái cho mình, bằng không sáng mai chắc chắn người cô sẽ đau nhức vô cùng.

Chelsea rất nghe lời ôm cô về giường, rồi lại lần nữa đè lên người cô. Mộ Sa cả người mềm yếu nằm trên giường, miệng phối hợp rên rỉ kêu theo tốc độ của hấn.

Chelsea đói bụng đã lâu, còn không chế lực ra vào, không thể vào hết, chỉ trong chốc lát liền cảm thấy không đủ cảm giác, thật sự là không thể thoả mãn, thế là dừng lại, nhìn cô ừ ừ nói: “Bà xã à, thế này anh không thoả mãn.”

Mộ Sa lờ mờ hấn, biết hấn bản tính khó đối, không dễ gì mà trở nên dịu dàng săn sóc, bất quá hấn chịu thiệt hồi lâu như vậy, còn biết phải hỏi ý cô trước, cô đã vui lắm rồi.

Thế là hít thật sâu, cố hết sức thả lỏng bản thân, nhắm mắt cam chịu nói: “Anh muốn thế nào thì làm thế đó đi.”

Chelsea nghe xong vui vẻ, cúi đầu hôn cô một cái, khen ngợi: “Bảo bối, em ngoan lắm.” Nói xong vác một chân cô lên vai rồi cầm mạnh gậy thịt vào hoa huyết, đội thẳng vào miệng tử cung.

“Aaa...” Cửa tử cung bị đẩy ra đau nhức khiến Mộ Sa ngửa đầu kêu lên.

Chelsea thì bị cánh cửa bên trong hút chặt hơn làm cho hoàn toàn không còn lý trí, rút toàn bộ ra rồi cắm hết vào, miệng còn nói mấy câu bậy bạ dâm loạn: “Chật quá, bảo bối, em ngậm chặt thật, thật muốn làm chết em, xé nát em, sướng quá, bảo bối... Sướng không? Anh làm em có sướng không?”

“A... A...” Chelsea hoàn toàn điên cuồng, chẳng quan tâm dịu dàng nâng niu nữa, lấy toàn bộ bản năng va chạm lung tung bên trong Mộ Sa, Mộ Sa cơ bản không theo kịp tiết tấu của hắn, bị hắn đâm thờ không ra hơi, hắn còn ép cô nói mấy câu nói tục, không nói thì lại hiệp đáp cô.

Mộ Sa không ngừng tiếp nhận va chạm tàn nhẫn, vô lực rên rỉ, dần dần sau khi đã quen bị thô bạo, đau đớn cũng bị khoái cảm mãnh liệt bao phủ, không tự chủ mà thần phục dưới thân hắn, mặc hắn làm gì thì làm.

“Xin anh xé nát em... đâm chết em đi...” Chelsea hai mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vật nhỏ không ngừng vận vẹo dưới người hắn, dụ dỗ.

“Aaa...” Hoa huyết Mộ Sa bị khuấy đảo đến mơ hồ, nghe theo kêu rên: “Sướng lắm... a... Chelsea, xin anh xé nát em... đâm em... aaah... sâu quá... nhẹ thôi... ỉ...”

“Vật nhỏ, đâm chết em!” Chelsea cuối cùng hài lòng, giữ chặt eo cô, tốc độ ra vào nhanh hơn, sau một hồi đánh vào không nương tay, cắm mạnh gậy thịt vào hoa huyết, quy đầu vọt vào cửa tử cung, gào lên, bắn ra.

“A...” Mộ Sa bị dòng dịch nóng hôi bắn vào cũng run rẩy lên đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Ghét bỏ

Sau cơn kích tình, Chelsea hồi hận rút ra, ôm Mộ Sa, tay đặt trên eo xoa bóp cho cô, chần chừ hồi lâu, cuối cùng mở miệng gọi: “Mộ Sa...”

Mộ Sa buồn ngủ đang làm ổ trong ngực hắn, bất chợt nghe hắn kêu, mơ mơ màng màng đáp: “Ừm?”

Lại lâu thật lâu không có tiếng nói, Mộ Sa tò mò ngước lên nhìn hắn, thấy hắn đang cau mày không biết nghĩ gì, cô thật sự kinh ngạc, hắn nhìn đôi lâu như thế, vậy mà chỉ cần một lần lại thôi, còn đang suy nghĩ gì đó, chẳng lẽ là chuyện quan trọng sao?

Mộ Sa kinh hoàng, ân cần hỏi han: “Chelsea, có chuyện gì sao?”

Mắt Chelsea lộ lên, hơi hơi nén nhịn ngoảnh mặt đi, ngập ngừng nói: “Anh hình như thật sự không có cách nào giống... ờ... hắn... dịu dàng từ tế, em có... ờ... ghét anh không?”

Mộ Sa vừa nghe không kiềm được bật cười khi khi, không ngờ hắn để tâm chuyện này, cố ý chọc hắn: “Có.”

Chelsea nghe vậy, nghiêng đầu sang hung tợn trợn cô, hờn hển quát: “Em ghét anh cũng muộn rồi, em nhất định chỉ có thể là bạn đời của anh.”

Mộ Sa thấy hắn thờ phỉ phỉ, chẳng những không thấy sợ ngược lại còn cảm thấy thật đáng yêu, câu cổ hắn, hôn lên môi hắn một cái, khẽ cười nói: “Được rồi, ông xã đừng giận nữa, hôm đó em giận nên nói vậy thôi, tuy rằng anh không dịu dàng như Ryan, nhưng anh có ưu điểm riêng của mình mà, anh đẹp trai hơn nè, mạnh khỏe hơn nè, còn... ờm...”

Mộ Sa ngừng lại, được rồi, tha lỗi cho cô, cô vắt hết óc cũng không thấy thú nhân thô lỗ này rốt cuộc còn gì hơn Ryan ngoài tính cố chấp, nếu cô nói đáng yêu, cô dám bảo đảm, Chelsea sẽ trở mặt với cô liền, tính tình đáng ghét đó cô từng nhận lãnh rồi, nhìn hắn, nếu nói khuyết điểm thì cô có thể nói tràn giang đại hải.

“Còn gì?” Chelsea nghe cô bơm hắn, vốn đang đắc chí, nhưng cô nói chưa được hai câu đã không nói nữa, chẳng lẽ hắn có hai ưu điểm thôi sao, Chelsea không hài lòng thúc giục.

“Ồi chào, tóm lại, anh trong lòng em, cái gì cũng hơn anh ta hết.” Mộ Sa khen dối, sợ hắn hỏi tiếp nhanh chóng lảng sang chuyện khác: “Cho dù anh có không bằng đi nữa, anh là chồng em, em cũng sẽ không ghét anh, giống như em không cao bằng Ivey, không mạnh như Ivey, càng không biết hái trái cây như cậu ta, anh có ghét em không?”

“Ừ.” Chelsea gật gù, vẻ mặt quả thật đúng như thế. Mộ Sa thấy hắn hiểu ra, nghĩ đã thành công lại quay về làm ổ trong ngực hắn.

Vừa gục xuống, thì nghe Chelsea nói thật tiếc hận: “Em không nói anh không nhận ra, em không cao như Ivey, không mạnh như Ivey, càng không biết hái trái cây, em nói anh là tộc trưởng, nhận em làm bạn đời có phải là lỗ nặng rồi không?” Dám nói hắn mọi thứ không bằng Ryan, quả là chọc hắn tức chết mà, có điều ý của cô, hắn hiểu, chút bất an cuối cùng cũng tan biến.

“Hờ?” Mộ Sa nghe vậy cắn chặt lên ngực hắn, Chelsea xuất xoa, cô ngẩng lên nghiêng răng học theo giọng điệu của hắn: “Anh ghét em cũng đã muộn, anh nhất định chỉ có thể là bạn đời của em.” Chelsea thấy cô giương nanh múa vuốt, ngứa ngáy trong lòng, xoay người đè cô xuống, cúi hôn cô.

Mộ Sa há miệng cắn lên môi hắn, giận dữ: “Ghét thì đừng có hôn em!”

Chelsea cười hi hi vui vẻ, lại hôn cô mấy cái, làm cô tròn mắt, lần này mới xuống nước dỗ dành: “Bảo bối, bà xã, anh sao ghét em được. Em là bảo bối thần rừng ban cho anh, anh thích còn không kịp, sao ghét được chứ.”

“Hừ...” Nghe hắn nói thế, Mộ Sa thấy lòng thật ngọt, nhưng ngoài miệng vẫn không tha: “Ai biết anh nói thật hay造谣, em nghe mùa đông năm ngoái, anh còn rất thân thiết với giống cái tên Philo mà, nếu không có sự xuất hiện của em, anh đã chọn y làm bạn đời rồi, có chuyện đó đúng không?”

“Cái này...” Chelsea há hốc, không ngờ cô hỏi chuyện này, hơi xấu hổ nói tiếp: “Khi đó không phải em chưa xuất hiện à, nếu em xuất hiện, anh cam đoan sẽ chọn em.”

“Em không tin, em nhớ lúc trước anh bị các trưởng lão ép buộc mới miễn cưỡng cho em thành bạn đời, mới đầu còn cả ngày ức hiếp em, mặt mũi chủ ị, em nhớ rõ lắm đó, anh đừng hòng chối.” Mộ Sa đột nhiên nhớ đến quãng thời gian trước đó, càng nhớ càng tủi thân, càng nhớ càng tức giận, nói xong thì mặt đỏ hoe.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Đề nghe theo em

Ôi chao, Chelsea không khỏi than thầm, sao lại nhắc đến chuyện này vậy, khi đó hắn quả là miễn cưỡng chấp nhận con người có vẻ ngoài yếu đuối là cô làm bạn đời, sớm biết có một ngày đề ý cô thế này, hồi đó có cho vàng cũng không đổi xử với cô như vậy.

Thấy Mộ Sa lại muốn khóc, Chelsea đau lòng dịu giọng dỗ dành: “Bảo bối, đều là lỗi của anh, tại anh không tốt, đừng giận mà, sau này nhất định sẽ không ăn hiếp em. Em ngoan đi, đừng khóc!”

Mộ Sa biết lời chuyện cũ ra cũng vô nghĩa, có điều hiếm khi hắn ăn nói nhuần nhuyễn dỗ dành cô, thế là mượn dịp lên mặt: “Sau này không được ăn hiếp em”

“Được, được, không ăn hiếp em.” Chelsea gật đầu hứa, lòng lại lên thông thêm một câu, ở trên giường không tính.

“Sau này chuyện gì anh cũng phải nghe lời em” Mộ Sa được voi đòi tiên yêu sách.

“Được, chuyện gì anh cũng nghe em” Chelsea tốt tính hứa luôn, bất quá lại thông thêm: ở trên giường em phải nghe anh.

Cuối cùng Mộ Sa hài lòng hít mũi, nước mắt ngân ngấn biến mất không còn tăm hơi.

“Vật nhỏ, em vừa lòng chưa?” Chelsea yêu thương hôn nhẹ lên mũi cô, trêu chọc hỏi.

Mộ Sa ngượng ngùng ngoảnh mặt không nhìn hắn, Chelsea lại hôn cô, cười khê: “Em vừa lòng rồi, có phải nên cho anh ăn không, anh hình như vẫn chưa no thì phải?” Nói rồi gây thịt cứng như sắt phía dưới lại chọc vào giữa hai chân cô.

Mộ Sa then thùng đấm hắn, ồm ồm để hắn kéo hai chân ra, từ từ đút gây thịt vào.

“Shh... Chelsea... anh nhẹ thôi... chậm chút... đau...” Hoa huyết Mộ Sa vừa rồi bị Chelsea ra vào mãnh liệt nên sung đỏ, dù hắn vào chậm đến mấy cô vẫn đau đến nhăn mặt.

“Ngaoan... chịu một chút... sẽ sướng liền!” Thấy cô đau nhứt mảy, Chelsea cũng đau lòng, nhưng vật dưới thân hắn thật sự không dừng lại được, đành ngâm vành tai cô dụ dỗ.

“Gi mà lát sẽ sướng, là anh sướng thì có.” Mộ Sa than thở, cắn lên vai hắn trút giận, muốn đau thì hai người cùng đau, không thể nào một mình cô chịu đau thôi còn hắn thì lại hưởng thụ.

“Shshh...” Thành linh bị cô cắn một cái, Chelsea hít một hơi, da hắn dầy, cái đau đó chẳng ăn nhằm gì, ngược lại còn kích thích hắn thêm điên cuồng, rút gây thịt đã vào hơn hai phần ba ra đến cửa vào, rồi hung ác cắm vào tận gốc.

“A...” Hoa huyết bị chạm tận đáy, cảm giác vừa như khuấy khoả vừa như đau đớn làm Mộ Sa há miệng, hét lớn.

“Siết quá, bảo bối, thả lỏng.” Chelsea thở ồ ồ, cố nén ham muốn tàn sát bừa bãi trong cơ thể cô, cúi đầu ngâm một bên vú, cẩn thận cắn mút, ra vào thật nhẹ nhàng đợi cô thích ứng.

“A... uh... a...” Mộ Sa toàn thân mềm nhũn, hân hiêm khi dịu dàng làm hoa huyết cô càng thêm ướt át, cả người như tan thành nước bên dưới hân.

“Sướng chứ? Ừm, rên quén rữ thế kia mà!” Chelsea cảm thấy nước trong hoa huyết cô càng chảy càng nhiều, cảm thấy đã đến lúc liền thẳng lưng cắn thẳng vào, quy đầu cực đại đội đến cửa tử cung mới dừng lại.

“Á...” Cảm giác bị đâm thủng làm Mộ Sa hét lên. Tuyết trắng mềm mại trước ngực cũng nảy mạnh lên.

“Kêu lớn chút nữa đi, bảo bối, anh thích nghe em kêu.” Chelsea nắm chặt eo cô, không hề áp chế dục vọng của mình, động tác hung ác đẩy cô tới lui, gây thịt thô dài không ngừng đâm sâu, mỗi lần ra vào đều mang theo lượng lớn chất lỏng gây ra tiếng động không ngớt.

Hoa huyết của cô quá chặt, mỗi lần vào đều phải dùng sức rất nhiều, đẩy tầng tầng lớp lớp tường thịt mềm chặt, mỗi lần rút ra, lại giống như có vô số miệng nhỏ hút mạnh lên thân vật cứng, được hưởng thụ nhiều như vậy làm Chelsea thật sự không dịu dàng nổi, mỗi lần đều đẩy mạnh lối vào làm cô kêu gào liên tục.

“Cho em chết, bảo bối, cho em chết!” Dần dần Chelsea cảm thấy không đủ thỏa mãn, thế là gác chân cô lên vai, điên cuồng tiến vào va chạm.

“Aaa...” Mộ Sa có cầu xin cũng không được, đầu quấy liên hồi, tay nắm chặt da thú làm như không nắm chặt sẽ bị đẩy bay ra ngoài.

Cuối cùng, Mộ Sa bị hành hạ khó nắc: “Chelsea... tha cho em.. hu hu... em chết mất... a...”

Khuôn mặt cô ửng đỏ, hai chân dang rộng, mắt mờ mịt bất lực đón nhận tốc độ ra vào kịch liệt không biết thỏa mãn của Chelsea, hoa huyết mẫn cảm bị quy đầu căng ra, đau rất, vừa đau vừa kích thích làm cô một lần run rẩy, hoa huyết co lại, “Ahh...” Mộ Sa rên một tiếng thật dài, cong gập người lên đỉnh.

Chelsea cuối cùng không kiềm nén được nữa, hét lớn, rồi bắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Bị thương

Qua một lúc lâu, Mộ Sa mới dần tỉnh lại, không hiểu sao lại thấy túi thân, nghẹn ngào bật khóc.

Chelsea hoảng sợ, nhanh chóng xoay cô lại, nâng cằm cô, ân cần hỏi han: “Bảo bối, sao vậy em? Được rồi, sao lại khóc vậy?”

“Anh, rút ra ngay!” Mộ Sa trừng mắt liếc hân, căm giận nói.

Chelsea hơi hoảng, cho là vừa rồi mình quá mức hưng phấn nên làm cô bị thương, vội vàng rút ra, không có vật cứng của hân chắn giữ, hỗn hợp tinh dịch và dịch trong suốt không ngừng từ trong hoa huyết chảy ra, vừa thấy Chelsea lại khô miệng, gây thịt vừa mềm lại cứng lên.

Có điều còn lo lắng mình lỡ làm cô bị thương, nhanh chóng kéo da thú lau lau cửa huyết, cẩn thận kiểm tra một hồi, không bị rách, nhưng sưng đỏ ửng, e lại hân vào lần nữa cô sẽ khổ sở.

Dù sao cũng sợ cô đau, nên nén nhịn, ngẩng đầu nhỏ nhẹ dỗ dành: “Xảy ra chuyện gì, bảo bối, tiểu huyết của em không bị rách, rốt cuộc là không ổn chỗ nào? Hử?”

Mộ Sa đầm lên ngực hân, oán trách: “Anh lại ăn hiếp em, vừa nãy thiếu chút nữa bị anh giết chết rồi!”

Chelsea nghe cô nói vậy lại thấy vui vẻ, cúi đầu hôn lên môi cô mấy cái, lúc này mới đắc chí nói: “Thế nào, chồng em dũng mãnh chứ? Em không phải thích anh dũng mãnh sao?”

Nhìn dáng vẻ hân hơn hớn, Mộ Sa hận ngứa răng, mình mềm bị hân ép chết, không biết đau lòng lại còn tự hào, thế là cấu véo lưng hân, ầm ức nói: “Anh còn cười nữa, không biết thương em chút nào hết!”

“Bảo bối, em nói oan cho anh, anh không phải vừa mới thương em đó sao, còn rất ra sức thương em nữa.” Chelsea vừa liếm tai cô, vừa cười dề.

Mộ Sa thấy hân không đành hoàng, lười chả thèm nói, vừa rồi chẳng qua là bị ức hiếp tàn nhẫn, muốn hân dỗ dành, bây giờ cô bình tĩnh rồi, cảm thấy hơi mệt mỏi.

Mộ Sa đầm cho hân một cái, cong người trong lòng ngực hân, sau đó yếu ớt nói: “Sau này không được làm chuyện nguy hiểm, nếu anh bị thương em sẽ đau lòng lắm.”

Một câu em sẽ đau lòng làm Chelsea bắt giác đỏ hoe mắt, ôm cô vào lòng thật chặt, hôn lên đỉnh đầu cô dịu giọng đáp: “Ừ.” Đã bao lâu không còn ai đau lòng cho hần, giờ khắc này hần cảm thấy hạnh phúc, thật hạnh phúc, dù cho hần có chết đi, hần cũng bằng lòng.

Cô đẩy hần ra, xoay người đưa lưng về phía hần lầu bầu: “Anh đáng ghét, mặc kệ anh.”

Mộ Sa không nhìn hần, Chelsea bám dính không rời, tay đưa ra trước ngực cô, mặc sức thưởng thức, miệng dán lên tai cô hà hơi, hơi ẩm ướt: “Bà xã, sao anh lại đáng ghét vậy? Chẳng lẽ làm em không đủ thỏa mãn? Chúng ta làm lại lần nữa, nha?” Nói rồi còn dùng gậy thịt vừa cứng lại không ngừng cọ vào giữa hai chân cô.

Mộ Sa không nhịn được rên lên, thể lực thú nhân giống đực có phải là quá tốt rồi không, từ sáng giờ chưa ăn gì vào bụng, xây nhà đến trưa, vừa về nhà đã đề cô lên giường đến chiều, lúc này còn nổi thú tính, hần không biết mệt à!

Nghĩ đến ăn, Mộ Sa cảm thấy hơi đói, hơi sáng này cô vừa chờ Chelsea vừa ăn trái cây, rồi nguyên buổi trưa vận động tiêu hao thể lực, đã tiêu hoá hết trơn. Thế là chụp bàn tay xấu xa của hần trước ngực, yếu ớt nói: “Chelsea, em đói.”

Chelsea toàn bộ tâm thần đều chú ý tiểu huyết phía sau của cô, lòng nghĩ phải dụ sao cho cô chịu để hần vào lối đó, đột nhiên cô quăng cho một câu đối bụng làm hần ngây ngẩn, suy nghĩ, cảm thấy mình cũng quá đáng, buổi sáng không để cô ăn, sắp hết một ngày, đói bụng là phải, nên nhanh nhẹn ngồi dậy, vừa quần da thú vừa mềm giọng hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“Em muốn ăn thịt hầm, muốn uống canh cá.” Dù sao cô cũng chẳng phiền hà gì, hần chuẩn bị bữa ăn, cô có thể nhân cơ hội ngủ một giấc cho đã.

Chelsea nghe vậy thờ dài, biết là vật nhỏ muốn làm khổ hần, bất quá hần chẳng những không thấy phiền mà ngược lại còn cảm thấy ngọt ngào, lắc đầu cười, rồi mạo hiểm đội mưa ra ngoài bắt cá cho cô.

Không biết bao lâu, Mộ Sa đang ngủ say đột nhiên nghe tiếng mở cửa, mơ màng tỉnh lại ngược đầu nhìn lên, hoá ra là Chelsea đã về.

Chelsea thấy cô nhìn hần nên giọng xấu cá lên nói: “Em xem cá bắt về nè, lát nữa là ăn được rồi, em ngủ tiếp đi, khi nào xong anh gọi.”

“Ừm...” Mộ Sa mơ màng lẩn qua lẩn lại định nhắm mắt ngủ tiếp.

Nhưng đột nhiên cảm thấy có gì đó, lại mở choàng mắt, lần này rất tỉnh táo, không kịp mặc quần áo, ngồi bật dậy, chạy đến cạnh Chelsea, nắm cánh tay đầm đìa máu của hần, mắt đỏ lên, run rẩy hỏi: “Thế này, cái gì làm ra thế này?”

Chelsea nhanh chóng thả cả xuống, vươn cánh tay không bị thương kéo cô, vỗ nhẹ sau lưng cô an ủi: “Không có gì, không có gì, em ngoan ngoãn lên giường nằm đi, nên nhà lạnh lắm, lát nữa có cơm ăn đó.”

“Ăn gì mà ăn?” Mộ Sa thấy hần bị thương nặng, còn nói nhẹ nhàng như không, không biết tự chăm sóc bản thân, liền nổi giận, đẩy hần ngồi lên giường, ra lệnh: “Anh ngồi yên không được đi đâu, em rửa vết thương cho anh trước đã.”

Rồi chạy đi lấy thau hứng nước, tìm da thú sạch, cẩn thận rửa vết thương, nhìn miệng vết thương bằng cái miệng chén trên cánh tay hần không ngừng chảy máu mà Mộ Sa không kiềm được nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Gặp hần

Hai người ôm nhau một hồi, Mộ Sa đẩy nhẹ hần ra: “Anh nằm nghỉ đi, em đi nấu cơm, anh phải ăn chút gì đó để còn lại sức.” Cả ngày hôm qua hần không ăn gì, không có sức sẽ phát sốt mất.

Chelsea định nói không cần, bị Mộ Sa trừng mắt một cái, đành bịu môi, ngoan ngoãn lên giường nằm.

Mộ Sa làm cơm rất nhanh, không cho hần xuống giường mà để hần ngồi dựa trên giường, rồi đút hần ăn từng miếng.

Chelsea vui vô cùng, không ngờ chỉ bị một vết thương nhỏ, mà gặp hần được Mộ Sa dịu dàng với hần thế này, quả thật sướng muốn chết luôn.

Hai người ăn cơm chiều xong, Mộ Sa nấu nước tắm, rồi lau người cho Chelsea, trong lúc lau mình, người nào đó cứ luôn ưỡn vật tà ác ở thân dưới, làm bầm không ngừng vào tai cô: “Khó chịu, khó chịu quá.”

Làm Mộ Sa đen mặt, thật đúng là đồ sư tử dâm dê, đã bị thương còn muốn gây sự. Có điều khi thấy chỗ vết thương của hần, Mộ Sa cũng ngoan ngoãn

cởi đồ ra, hần lẹ như khi đè cô xuống hôn hôn cắn cắn.

“Hhhh...” Hoa huyết Mộ Sa còn sung tấy, hần vừa vói một ngón tay vào đã làm cô đau đến rít lên.

Chelsea chau mày, một ngón mà đã đau đến vậy, xem ra tối nay hần không dùng phần phía trước được rồi, thế là rút ngón tay ra đổi thành đưa vào cục huyết.

Mộ Sa bị hần làm giật mình, vặn vẹo lưng cự tuyệt: “Chelsea, đừng, chỗ đó không được.”

“Được mà, bảo bối, lần trước không phải anh cũng vào rồi đó sao, được mà, lần này anh bảo đảm sẽ nhẹ nhàng, không làm em bị thương, ngoan, đừng nhúc nhích.” Chelsea hôn lên mặt cô, hạ giọng dỗ dành.

“Em chịu thua, Chelsea, đau...” Lần trước bị hần vào, nỗi đau xé nát đó trở dậy làm Mộ Sa nhủu mày, nhưng lại không dám vùng vẫy mạnh sợ đụng đến vết thương của hần.

“Em ngoan đi, làm nhiều lần sẽ không đau, bọn Ivey đều dùng chỗ này mà, em thấy bọn họ không phải cũng thích lắm đó sao!” Chelsea vừa dụ cô, vừa vói hai ngón tay cố nong ra.

Lại nữa, cứ quanh quẩn quanh cái đề tài này, Mộ Sa nghĩ hay là thôi kệ, đau cho đau luôn, biết đâu sẽ như hần nói làm vài lần sẽ không đau nữa, cô không muốn hần cụt hứng, bởi vì cô nhận ra chỉ cần hần muốn, cô liền bằng lòng cho, dù là thật sự rất đau.

Mộ Sa không gầy dựa nữa, thậm chí còn chủ động vòng hai chân quanh hông hần, cố thả lỏng bản thân, để hần không ngừng nói rộng cục huyết của cô.

Cảm thấy Mộ Sa không còn kháng cự, Chelsea vui sướng cúi đầu nong nân hôn cô, tay kia rà xuống kéo tiểu cầu nhạy cảm ở cửa hoa huyết, để chỗ đó chảy nước bôi ra cục huyết làm chất bôi trơn.

Chelsea lần này vô cùng nhẫn nại, đến khi ba ngón tay có thể thuận lợi ra vào dễ dàng mới xoay cô qua, để cô quỳ sấp, mông nhô cao, còn mình ngồi giữa hai chân cô, lấy gậy thịt dính đầy mật dịch chậm rãi đi vào cục huyết.

“A...” Tuy hần đã nói rộng nhưng hoàn toàn không bằng với vật khổng lồ chèn vào cửa huyết nhỏ hẹp, làm Mộ Sa kêu đau.

“Bảo bối, thả lỏng, để phần đầu vào là được, ngoan, cố nhịn đau một chút.” Một tay Chelsea cầm quy đầu chen vào, một tay ôm eo cô không cho cô trốn, miệng còn dỗ dành.

Mộ Sa hít sâu một hơi, nhắm mắt thôi miên bản thân không nên căng thẳng, phải thả lỏng, thả lỏng cho hần vào.

“Haa...” Chelsea cuối cùng cũng đẩy được quy đầu vào cục huyết, ngừng lại thở hổn hển.

Cục huyết Mộ Sa bị căng rộng, toàn bộ nếp gấp đều bị kéo ra. Mộ Sa cắn chặt tấm da thú, không dám nhúc nhích, sợ động đậy sẽ bị cắn nát.

Cục huyết bị vật lạ xâm nhập bất giác co lại, ép lên gậy thịt.

“Shh... Bảo bối, đừng ép chặt thế, anh sắp bị kẹp đứt rồi.” Chelsea không chịu nổi hít một hơi, bàn tay vuốt ve đôi mông trắng nõn, hơi tách mông ra, để vật to lớn có thể tiến vào sâu hơn.

“Hư hỏng.” Mộ Sa đau không chịu nổi, thấy hần chẳng những không biết thương xót còn trách cô ép chặt, mới mắng nhỏ.

“Anh hư hỏng chỗ nào? Chỗ này hả?” Chelsea cố nén dục vọng được đi sâu vào, cúi xuống vừa cắn nhẹ lưng cô, vừa đẩy nhẹ vào cục huyết, cố làm cô bình tĩnh lại.

“Uh...” Bị hần đẩy nhẹ, cửa huyết đang đau dần dần sinh ra cảm giác tê dại, kích thích Mộ Sa rên một tiếng.

Vì cảm giác đó, cơ thịt xoắn ép cũng bắt đầu lỏng ra, Chelsea cảm thấy đúng lúc, uốn lưng đâm lút cán.

“Aaa... Đau quá...” Cọ xát mạnh làm Mộ Sa hét toáng, vì không bơi trơn đủ, cục huyết không co giãn nhiều như tiểu huyết phía trước, bị hần đâm vào, cả đoạn cơ bên trong đều nóng rất.

“Ng Sloan, bảo bối, nhịn một chút, cố chịu đựng vì anh một chút.” Nghe cô kêu đau, Chelsea cũng đau lòng, buộc bản thân bất động bên trong cô, rồi không khiêu khích nơi nhạy cảm của cô, đến khi cô buông lỏng lúc đó mới bắt đầu nhẹ nhàng chậm rãi nghiền nát.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Mạnh một chút

Hắn biết lần trước đã thô lỗ quá mức làm Mộ Sa bị ám ảnh, nên muốn cô không bài xích việc hắn vào tiểu huyệt này, lần này hắn nhất định phải thay đổi ấn tượng trong cô, phải thật dịu dàng, thật dịu dàng “yêu” cô.

Chelsea khó khi dịu dàng thế này, cục huyệt Mộ Sa cũng dần dà thích ứng dị vật, dần dần tràn ít chất lỏng, tường thịt cũng mềm mại rất nhiều, không còn vận xoắn vật cứng của hắn nữa.

“Bảo bối, có dễ chịu chút nào không?” Chelsea tăng lực ra vào, nằm trên lưng Mộ Sa không ngừng hôn lên cổ cô, từng chút đắm vào thật nhẹ. Bàn tay luôn xuồng nách vòng lên trước nắm bầu ngực vì bị hắn va chạm mà không ngừng đóng đưa.

Mộ Sa bị cảm giác tê dại và đau đớn tra tấn nắm chặt tấm da thú rên rỉ.

“Nói anh biết, như vậy có dễ chịu không?” Chelsea không tha hỏi dồn, bàn tay sờ ngực cô càng ngày càng mạnh, gây thịt cảm trong cục huyệt không ngừng biến hoá góc độ.

“Dễ... dễ chịu... ư...” Mộ Sa bị hắn đi vào lúc cạn lúc sâu, trong lòng cũng thấy khó chịu, hình như có một cọng lông chim cứ trêu chọc cục huyệt cô mãi không thôi, muốn nói hắn mạnh lên một chút, nhanh lên một chút, nhưng lại ngại miệng, chỉ ưỡn lưng đẩy sát vào hắn.

“Thế này thì sao?” Chelsea vừa hỏi vừa đâm nhanh mấy cái.

“A...” Mộ Sa như sượng khoái như thống khổ rên lên, cục huyệt bắt giác co lại.

“Vậy cũng dễ chịu? Hử?” Cảm thấy bên trong cô tự nhiên co lại, Chelsea hơi đau, vội vàng rút ra, đâm nhẹ nhẹ ở ngoài.

“Ừm...” Thành linh trống rỗng làm Mộ Sa càng ưỡn eo, nức nở.

“Bảo bối, muốn anh nhẹ hay mạnh đây? Nói anh biết, bảo bối, nói anh biết!” Giọng Chelsea trầm khàn dụ dỗ.

“Mạnh một chút... Chelsea, ông xã... mạnh một chút...” Mộ Sa bị tra tấn cuối cùng ngửa đầu kêu rên.

“Được, bảo bối, nghe lời em” Chelsea gào lên, hung hăng đâm vào, bắt đầu ra vào mạnh mẽ.

“Aaa...” Mộ Sa kêu sợ hãi, bị hắn đè dẹp trên giường, hắn còn đè hắn lên, không ngừng nhấp nhô ra vào cục huyệt, hông Mộ Sa cong lên, cọ xát làm Chelsea càng thêm hưng phấn, dứt khoát kéo cô lên, để cô gác chân ngồi trên người, hai tay nắm chặt eo cô, nhắc lên ấn xuống chơi đùa không ngừng.

Tư thế này làm Mộ Sa hơi căng thẳng, hắn còn nhắc cô lên, sau đó đè xuống, do sức nặng cơ thể mà cô ngồi xuống càng mạnh, để vật to lớn của hắn tiến vào càng sâu càng mạnh, Mộ Sa bị mấy lần chịu không nổi, kêu rên xin tha: “A... ông xã... tha cho em... em không chịu nổi... ừu... đừng... em thua...”

“Vậy cũng không được sao? Không phải vừa nói anh mạnh chút sao, mạnh chút đó, hử? Anh chưa ra lần nào mà, sao tha cho em được?” Chelsea bị cô vịn ép vô cùng sáng khoái, vừa thở hổn hển vừa hà hơi vào sau tai cô.

“Nhẹ chút... ông xã... nhẹ... . aaa...” Lực ấn mạnh làm Mộ Sa cảm giác mình sắp bị xé rách, vừa sợ vừa đau vừa thích, nức nở van xin, tay vói xuống cố nắm gây thịt giảm lực ra vào của hắn.

“Grh... vật nhỏ... giết chết em...” Chelsea bị Mộ Sa nắm, còn đồng thời ra vào cục huyệt, còn bị tay cô không ngừng kích thích khiến hắn không chịu nổi, gào lên, một lần nữa xoay người đè cô xuống, ra vào thật sâu mấy cái, rồi rên rỉ rót hết tinh dịch nóng bỏng vào cục huyệt.

Mộ Sa cũng run rẩy lên đỉnh.

Sau đó, Chelsea dường như rất hài lòng với biểu hiện của Mộ Sa, nằm luôn trên lưng cô không chịu xuống, chốc chốc lại hôn lên lưng cô, hứng lên lại còn cắn cắn, cả lưng Mộ Sa bị hắn tạo ra mấy vết xanh xanh tím tím.

Sau khi lên đỉnh, Mộ Sa đang ngây ngất, khi hắn quấy nhiễu thì hơi tỉnh lại, nhích người, cả cục huyệt đều căng đau khó chịu, có một ông chồng vừa sung sức, vũ khí lại vừa to lớn làm cô khổ quá trời, nhưng ai bảo cô yêu hắn, bắt đắc dĩ thở dài, ai oán nói: “Ông xã à, anh lấy ra đi, căng quá!” Nếu làm lần nữa chắc cô bị hắn giết chết tươi.

Chelsea thấy cô tỉnh lại, ôm cô lật qua, nằm nghiêng ôm cô từ đằng sau, ngậm tai cô hỏi: “Bà xã, anh làm tiểu huyệt phía sau em sướng không?”

Mộ Sa nghe vậy xấu hổ đỏ ửng mặt, suýt nữa cắn phải lưỡi, tuy không phải lần đầu nghe hắn hỏi thế này, nhưng cô vẫn chưa quen lắm, có điều Mộ Sa biết hắn không có được câu trả lời thỏa mãn sẽ bỏ qua.

Hết cách, đành bắt đắc dĩ gật đầu, “ừ” một tiếng, hi vọng hắn vừa lòng.

Chelsea nghe cô trả lời, cao hứng rút gây thịt đã mềm ra, rồi chồm qua dán lên môi cô, vói lưỡi vào miệng cô, hôn hít nhiệt tình.

Hôm nay Mộ Sa đặc biệt nghe lời, để hân vừa hôn vừa sờ soạng hồi lâu, cũng may hai nơi Chelsea “yêu” đều bị sưng, nên không chen vào lần nữa, hôn đã rồi, ôm chặt cô, cả hai người đều ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Phát sốt

Sáng hôm sau, Mộ Sa tỉnh giấc vì nóng, Chelsea ôm dính sau lưng cô, hai cơ thể trần trụi dán sát vào nhau không một kẽ hở.

Mộ Sa cảm thấy cơ thể phía sau nóng ghê người, hoảng hồn, vội vàng nhích khỏi ngực hân, xoay qua áp tay lên trán hân, nóng quá, Chelsea quả nhiên phát sốt rồi. Cũng phải thôi, bị thương, còn dầm mưa lâu vậy, về nhà không nghỉ ngơi cho khoẻ còn quần nhau với cô, không sốt mới lạ.

Cô vừa cử động Chelsea liền tỉnh, kéo cô vào lòng, cúi đầu vào cổ cô cọ cọ, nhắm mắt uể oải nói: “Bà xã, anh mệt quá, ngủ với anh nữa đi.”

Mộ Sa thấy hân làm nũng y như con nít, dù tức giận nhưng không nổi trách móc. Thế là vỗ nhẹ lưng hân, dịu giọng: “Anh đang bị sốt, buông em ra trước đã, em đến chỗ Kreider xin thuốc cho anh.”

“Không cần, anh muốn ôm em ngủ à.” Không biết có phải Chelsea bị sốt hay không mà nghe Mộ Sa nói lại không thả ra, ngược lại còn giữ chặt.

Mộ Sa đen mặt, cô chưa thấy Chelsea ngang bướng thế này bao giờ, có điều hân giống như đứa trẻ vậy, đáng yêu thật đó. Thế là cười khế, dụ tiếp: “Em nấu đồ ăn ngon cho anh nha, ăn no rồi ngủ tiếp, được không?”

Ăn no, ngủ tiếp? Chelsea đang mơ màng, nhưng nghe cô nói thế, chỗ nào đó dưới thân bất giác ngóc lên. Dùng chút lý trí còn sót lại phân tích, dường như đề nghị này không tồi, ăn no, có sức, trước khi ngủ hân còn có thể làm việc gì đó, thế là ngoan ngoãn thả tay ra, lại thì thảo bổ sung: “Vậy em nhanh lên.”

“Ừ, em làm nhanh lắm” Mộ Sa nói theo, bò ra khỏi ngực hân, khoác đại quần áo, ra khỏi nhà chẳng quan tâm ngoài trời còn mưa.

Mộ Sa thường đến tìm Kreider hỏi xin thuốc thoa nên nhớ rất rõ đường đến nhà hân, đi không bao lâu đã đến trước cửa, vừa định gõ cửa thì nghe bên trong vọng ra tiếng hét: “A... Kreider, a... lớn quá... thật kích thích... đâm chết em... um... to quá... căng thật... đó...”

Mộ Sa hết hồn, lùi lại mấy bước, lập tức đỏ bừng mặt, nghĩ cũng biết bên trong đang làm gì rồi, nếu bây giờ cô gõ cửa lại phá đám người ta, Kreider sẽ tức giận, tay giờ lên lại hạ xuống, đành đứng ngoài cửa chờ.

“Sướng không? Lakka, bảo bối, anh làm em sướng không?” Giọng Kreider khàn khàn truyền ra.

“A... a... sướng lắm... a... anh làm thật sướng... um... a... anh yêu... sâu hơn đi... mạnh nữa lên...” Mộ Sa nghe tiếng Lakka không khỏi giật mình, thật không tưởng tượng được Lakka ngày thường nghiêm trang, trên giường lại kêu rên dâm dăng như thế.

Nghe nói y cũng là giống cái từ Hồ tộc, chẳng lẽ sự thật như Ivey nói, giống cái Hồ tộc trên giường rất lợi hại. Lập tức nghĩ lại, đàn ông hình như đều thích phụ nữ rên lớn trên giường, Chelsea cũng từng nói thích cô rên lớn, cô lại hay ngượng không biết Chelsea có cảm thấy không thoải mái không nữa.

Mộ Sa vỗ vỗ khuôn mặt nóng ran của mình, bắt mình phải thôi suy nghĩ lung tung, cô sao lại không biết xấu hổ mà nghĩ đến chuyện này.

Tiếng thân thể va chạm cùng tiếng rên rỉ của Lakka vang lên không biết bao lâu, cuối cùng, nghe tiếng Lakka gào thét: “A... lớn quá... sâu quá... Kreider... A... em muốn bị anh làm chết...”

Tiếp theo đó không còn âm thanh nào, Mộ Sa cảm thấy chắc đã xong việc, lệ làng hứng nước mưa vỗ lên mặt cho hạ nhiệt, rồi gõ nhẹ cửa vài cái, từ ngoài nói vọng vào: “Kreider, tôi là Mộ Sa, Chelsea phát sốt, tôi nghĩ chắc anh có thuốc hạ sốt.”

Trong phòng yên tĩnh một lát, rồi truyền ra tiếng Kreider chưa thờ đều: “Biết rồi, cô chờ đi.”

“À, được.” Mộ Sa ngoan ngoãn lùi lại, đợi ngoài cửa.

Kreider ra rất nhanh, mang theo vẻ mặt được thoải mái dường như tâm tình không tệ lắm, đưa cho Mộ Sa một túi thuốc, chỉ dẫn: “Nấu lên rồi lấy nước cho cậu ta uống, sau đó để cậu ta vận động, xuất mồ hôi, đắp da thú ngủ một giấc là khoẻ.”

Thấy Mộ Sa vừa gặng ghi nhớ vừa gật đầu, mặt loé lên, quay vào nhà cầm cái hộp nhỏ đưa cho cô nói: “Thuốc tôi mới điều chế, tiêu sưng giảm đau, bôi ở chỗ đó hiệu quả không ngờ, cô về thử chút đi.”

Nói xong không để ý mặt Mộ Sa đỏ rực, đóng cửa đi vào.

Mộ Sa nói lớn cảm ơn, rồi mang khuôn mặt đỏ ửng chạy về nhà.

Hầm thịt trước, nấu thuốc sau, đánh thức Chelsea đang ngủ mê man, dứt hẳn ăn cơm, ép hẳn uống hết thuốc, dụ hẳn nằm xuống, tháo băng da thú trên cánh tay, thay thuốc, thấy miệng vết thương dường như bắt đầu khép lại, lúc đó mới thở ra nhẹ nhõm, đứng lên lau mồ hôi trên trán.

Chuẩn bị vào phòng tắm rửa sạch dính dấp trên người, tối hôm qua bị hẳn ức hiếp xong liền ngủ luôn, trong lúc huyết đầy dịch của hẳn, vừa rồi chạy đến chỗ Kreider xin thuốc, chưa kịp tắm rửa, vừa nhúc nhích đã cảm thấy có gì đó chảy ra, làm cô khó chịu, vừa quay đi đã bị Chelsea kéo lại: “Bà xã, em hứa ngủ với anh rồi mà.”

“Được rồi, anh chờ em chút, em tắm xong quay lại liền.” Mộ Sa trấn an hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hết ngứa

Chelsea thả tay để Mộ Sa đi tắm.

Mộ Sa nấu nước xong, cởi quần áo nhảy vào thùng tắm, thoải mái hừ khế, vừa sờ da mình, vừa không khỏi cảm khái, không biết có phải do nước hay không, bây giờ cô cả ngày ra nắng ra gió, còn không xài mỹ phẩm, da chẳng những không đen với sần, mà còn càng ngày càng mịn, càng ngày càng trắng, đây chính là ước mơ tha thiết của toàn bộ nữ giới nè, không ngờ tới nơi dị giới này lại không uống công.

Hơn nữa cô còn phát hiện thể chất của cô đã tốt hơn nhiều, ví như leo núi, cô lúc mới tới leo được lưng chừng núi đã mệt chết, bây giờ lại dễ dàng leo lên đến đỉnh, chẳng lẽ do ở đây toàn trái cây sạch, không khí không ô nhiễm, nên đặc biệt bổ dưỡng à, Mộ Sa đang để tâm trí đi mây về gió thì nghe Chelsea thúc giục cô nhanh nhanh.

Bất đắc dĩ thở dài, đáp lại, rồi vội vàng bước ra khỏi thùng tắm, lau đại nước cho khô, suy nghĩ một hồi rồi lấy thuốc mỡ Kreider đưa, xoa một ít lên cả nơi trước sau, tuy rằng sắp hết sưng, nhưng coi bộ Chelsea vội vàng thể kia, khó tránh lát nữa hẳn lại nổi thú tính dồn ép cô, đột nhiên lại nhớ ra Kreider có dặn phải để Chelsea vận động cho đỡ mồ hôi, mặt không khỏi đỏ ửng, hẳn nói vận động không phải là để Chelsea vận động cái kia đó chứ.

Sợ Chelsea không kiên nhẫn sẽ xuống giường tìm cô, không nghĩ nhiều, nhanh chóng mặc quần áo đi ra ngoài, vừa đẩy cửa ra liền thấy Chelsea đang định bước xuống, nhanh chóng bước đến đẩy hẳn lên giường lại, còn lấy da thú bọc hẳn kín mít.

Chelsea thừa cơ ôm chặt cô, nói sao cũng không chịu buông tay, Mộ Sa đành phải nằm xuống cạnh hẳn, Chelsea vui vẻ, cúi đầu hôn cô, bàn tay luôn dưới quần áo vuốt ve ngực cô.

Mộ Sa chấn động, đột nhiên cảm thấy hai nơi dưới thân đều rất ngứa, giống như có hàng vạn con kiến bò bên trong, ngứa quá, thật khó chịu, muốn có cái gì đó cắm vào cho hết ngứa, Mộ Sa không kiềm nổi vừa vuron lười chủ động quăn lấy hẳn, vừa ườn lưng cọ người hẳn.

Chelsea cảm thấy Mộ Sa nhiệt tình khác thường, hơi kinh ngạc buông cô ra, nhìn gò má cô hồng bất thường, hỏi han: “Em sao vậy bà xã?”

“Ừm... Chelsea, em ngứa, bên trong ngứa lắm, ừg... Giúp em, giúp em đi!” Mộ Sa vừa ườn lưng cọ người hẳn vừa nắm tay hẳn hướng xuống dưới.

Chelsea cau mày, mặc cho cô kéo tay hẳn đến bắp đùi, chỗ đó đã ướt đẫm, hoa huyết còn không ngừng rỉ nước, Chelsea không tin nổi, cô sao lại ướt nhanh thế, hẳn còn chưa đụng đến dưới đó mà cô đã ướt đến thế rồi.

Mộ Sa thấy hẳn còn rề rà không chịu giúp cô hết ngứa, kẹp mạnh hai chân lại, khóc nức: “Chelsea... vào đi... ngứa lắm... hức... giúp em...”

“Mộ Sa, em nói anh biết, có ai cho em ăn thứ gì sao?” Chelsea rút tay khỏi hai chân cô, nắm cánh tay cô, nghiêm túc hỏi. Cô giống như đã ăn phải “tình quả”, chỉ có thú nhân giống đực tâm địa độc ác mới lấy “tình quả” lừa giống cái ăn, dụ giống cái giao hợp với họ. Là thủ đoạn rất đáng khinh, trong thôn nghiêm cấm chuyện cho giống cái ăn “tình quả”, rốt cuộc là ai, dám cho Mộ Sa ăn thứ đó quả thật là không muốn sống nữa.

“Không có, không phải ăn trái cây, là thoa... thuốc do Kreider cho... ừ... Khó chịu quá, ông xã... giúp em.” Mộ Sa cũng cảm thấy thuốc Kreider cho hình như có vấn đề, nhưng thân dưới lại ngứa còn nhiều hơn làm cô không suy nghĩ được, toàn bộ bản năng đều là cọ lên người Chelsea, tay sờ lưng tung lên người hẳn.

Chelsea nghe vậy thở ra, may mà là Kreider, chắc hẳn và Mộ Sa không biết sao đã đắc tội với gã, nên gã có ý chơi họ, đưa ngón tay thấm đầy mật dịch của Mộ Sa lên mũi ngửi, quả nhiên là có mùi “tình quả”, cuối cùng cũng yên tâm.

Lúc này mới buông tay Mộ Sa, nhòm người dậy, lột đồ cô, ngón tay di chuyển xuống dưới, đâm vào hoa huyết đã lấy lợi của Mộ Sa, bắt động hỏi cô: “Bảo bối, anh vào rồi đó, muốn anh làm sao nữa, nói anh biết đi?”

“Ừ... di chuyển... ông xã... xin anh...” Mộ Sa như chết đuối vớ được cọc rom, chụp tay Chelsea, cầu khẩn.

“Như vậy hả?” Chelsea vừa xoay tròn chậm chậm trong hoa huyết, vừa cười xấu xa nhìn cô hỏi.

Mộ Sa cảm thấy càng ngứa hơn, càng không kiên nhẫn cong eo, thờ gấp: “Không phải, phải mạnh hơn, đâm mạnh hơn... umm...”

“Nghe theo em hết, bảo bối!” Chelsea nói rồi cúi đầu hôn lên môi cô, rồi đâm ngón tay vào, ra vào nhanh mạnh trong hoa huyết.

“A... a... amg...” Con ngựa trong hoa huyết giảm đi, Mộ Sa thoải mái rên rỉ.

Không được bao lâu, sâu trong hoa huyết lại ngứa ngáy, Mộ Sa lại bắt đầu vận vẹo.

Chelsea dừng động tác tay, biết rõ còn cố hỏi: “Bảo bối, em lại sao vậy? Chẳng lẽ chưa đủ mạnh hả?”

“Bên trong, bên trong ngứa lắm...” Mộ Sa không còn hơi đâu quan tâm hấn chọc ghẹo, phía dưới bị ngựa tra tấn cô sắp điên rồi.

“Bên trong ngứa à, ngón tay không với tới được làm sao đây? Hử?” Chelsea rút ngón tay ra, để vật cứng lên lối vào, cứ chọc chọc mà không chịu vào.

“Vào, vào... xin anh, ông xã... đâm em mạnh vào... a... ừm...” Mộ Sa không nhịn được nữa, kêu lớn tiếng.

Chelsea chờ cô nói những lời này, không đợi cô nói hết liền ưỡn eo đâm phụp vào, hoa huyết ướt át làm hấn vào rất thuận lợi, lúc chạm đến chỗ sâu, lại dùng sức đưa quy đầu vào cửa tử cung.

“A...” Mộ Sa bị hấn chen vào cửa tử cung trong tích tắc sợ hãi kêu lớn, bắt quá đau đớn nhanh chóng bị con ngựa bao phủ. “Ông xã, anh di chuyển, di chuyển đi!”

Chelsea bị bộ dạng cô thẳng lưng ưỡn lên chọc cho thú huyết sôi trào, rốt cuộc không còn tâm tư chọc ghẹo cô, đề cô xuống, đút nhanh vào, mỗi cái vừa sâu lại vừa mạnh.

Mộ Sa bị cắm vào mấy cái liền không chịu nổi, toàn thân run rẩy, co rút lên đỉnh, Chelsea bị cô xoắn lại thiếu chút không kiềm được, cúi đầu cắn lên môi cô một cái, rồi rút ra toàn bộ xong lại hung hăng đâm vào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tính số

“Ừ... ừm...” Mộ Sa bị hấn ra vào hai mắt mờ màng, hoa huyết cũng hết ngứa, dễ chịu đến mức cô ư a kêu to.

“Vật nhỏ, dễ chịu? Hử?” Chelsea không ngừng thẳng eo, hung hăng thúc vào cô, miệng vẫn không quên trêu chọc.

“Dễ chịu... ừm... ông xã... anh làm em thật dễ chịu... ừ... mạnh... mạnh lên... a...” Mộ Sa giờ phút này không còn lý trí, thờ dốc kêu lung tung.

“Giết chết em, vật nhỏ, giết chết em!” Chelsea bị cô kích thích càng thêm điên cuồng, ôm cô ngồi dậy, ra sức kéo lên nhấn xuống.

“Aaa...” Mộ Sa ăn không tiêu, cảm giác tử cung sắp bị hấn chọc thủng, nhưng lại có khoái cảm không ngừng kéo đến, bất giác cô xoay eo, hùa theo va chạm của hấn, Chelsea cảm nhận được cô hưởng ứng, lại càng kích động, càng đánh càng mạnh, ra vào mãnh liệt mấy trăm lần rồi mới phun ra.

“A...” Hoa huyết Mộ Sa bị tinh dịch nóng hổi bắn vào như bị phỏng, rên một tiếng thật dài, một môi ngả rập xuống giường không muốn nhúc nhích, nhưng cô còn đang thờ gấp, cục huyết lại ngứa đến khó chịu, “Chelsea...” Mộ Sa hết hơi gọi hấn.

“Hửm?” Chelsea về mặt thoả mãn ngẩng lên, dịu dàng nhìn cô.

“Em ngứa, phía sau ngứa.” Mộ Sa muốn khóc, con ngựa này lại nổi lên.

Chelsea vừa nghe đã vui rạo rực, cúi xuống hôn môi cô một cái, cười nói: “Không sao đâu, bảo bối, anh làm cho em hết ngứa.” Nói xong rút gậy thịt đã cứng lên trong chớp mắt ra, rồi chậm rãi cắm vào cục huyết.

Kết quả, Mộ Sa bị Chelsea đè suốt trên giường đến khi hết ngửa, tuy Mộ Sa đã hết ngửa nhưng Chelsea lại nói đề phòng tái phát, nên cần phải chắc ăn, thế là hai nơi của Mộ Sa luân phiên bị hấn dốc sức lắm, cuối cùng Mộ Sa chịu không nổi hôn mê bất tỉnh, hấn mới ngừng lại.

Nhìn cô mê man, mồ hôi ướt đầm mặt, Chelsea yêu thương hôn lên, cả ngày “vận động”, hấn ra không ít mồ hôi, cả người đều thoải mái, đưa tay sờ trán, không nóng, xem ra đã hạ sốt.

Suy nghĩ một lúc, kéo da thú đắp kín Mộ Sa, còn mình mặc đồ vào, đứng dậy đi tìm Kreider tính sổ, tuy cô nhiệt tình chủ động quá thật làm hấn thích thú nhưng Kreider dám chơi xấu bạn đời của hấn, chuyện này hấn không thể nào không tính sổ.

Đến nhà Kreider, hấn không thèm nhìn người ta đang làm gì trong nhà, đứng ngoài cửa kêu lớn: “Kreider, ra đây, tôi đến tìm cậu.”

Kreider mở cửa rất nhanh, dường như đã biết Chelsea sẽ tới, không hề kinh ngạc, thản nhiên trên chộc: “Cậu tới muộn hơn tôi dự tính, xem ra thể lực Mộ Sa không tệ lắm, vừa mới bị cậu làm ngất đi hả?”

Chelsea bị hấn nói mà đỏ mặt, ho khụ một cái, lại khôi phục vẻ mặt lạnh như băng, hắng giọng: “Kreider cậu có phải quá đáng không, dám lừa Mộ Sa đi bôi thuốc ‘tình quả’.”

“Sao vậy, cậu không thích hả, còn cố ý đến mắng vốn tôi à?” Kreider cười gian trá liếc hấn.

Chelsea ghen hống sùng sốt, lập tức giận dữ hét: “Ai nói với cậu chuyện này, tôi hỏi tại sao cậu lại lừa Mộ Sa bôi thuốc ‘tình quả’.”

“Thì là muốn cho cậu dễ chịu một chút đó, thấy bộ dạng gần đây của cậu không được thoải mái dục vọng, nên có lòng tốt giúp cậu chút thôi!” Kreider trung vệ mặt người tốt việc tốt, cậu phải cảm ơn tôi mới đứng ra.

“Cậu...” Chelsea bị gã làm cho cứng họng, nhưng ít nhiều gì hấn dễ chịu cũng là sự thật, nên con tức tan hết ném lại một câu: “Ai cần cậu xen vào việc người khác.” Rồi xoay người bỏ đi.

“Cậu là đồ vô lương tâm, được thoải mái còn không biết cảm ơn tôi, thiệt là.” Kreider than thở xong, cũng xoay lưng vào nhà.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Sa bị đói mà tỉnh, hôm qua cô ăn có một bữa cơm, còn “vận động” nhiều như vậy không đói mới là lạ á.

Cổ nhướn mí mắt cay xè, cảm thấy toàn thân không chỗ nào là không đau, đặc biệt là phía dưới lại càng nóng rát, cảm giác Mộ Sa rất quen thuộc, không khỏi nhỏ giọng mắng: “Hư hỏng.”

“Bảo bối, ai hư hỏng?” Chelsea đã tỉnh từ sớm, vẫn luôn nhìn cô ngủ, đang vô cùng buồn chán hết xoa xoa rồi hôn nhẹ lên người cô, đột nhiên thấy cô mở mắt, còn gât giọng mắng, nhất thời tâm tình rất tốt, ôm cô từ đằng sau, ngậm vành tai cô dụ dỗ.

“Ừm...” Mộ Sa cứng đờ cả người, chợt nhớ ra bây giờ là mùa mưa, Chelsea không cần ra ngoài đi săn. Tất cả việc hôm qua chậm rãi chiếu lại, Mộ Sa xấu hổ không để đầu cho hết, trời ạ, còn luôn cạ vào người hấn, còn kêu hấn mạnh mạnh lên, là cô hết mà, hu hu... Cô không còn mặt mũi nào gặp ai rồi.

Chelsea thấy cô hồi lâu không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn còn hồng rục hết hồn, biết cô đang nhớ chuyện hôm qua, bắt đầu then thùng, hấn lại thích xem dáng vẻ then thùng của cô, lại trêu: “Sao vậy, hôm qua còn kéo anh, nói anh mạnh lên, bây giờ thoải mái rồi không ngó ngang đến anh, còn mắng anh hư hỏng. Hừ?”

“Chelsea... xin anh, đừng nói nữa mà!” Mộ Sa xấu hổ cúi mặt vào đồng da thú trên giường, ấp úng năn nỉ.

“Ha ha... Gì em cũng làm hết rồi, lại không cho anh nói sao, vật nhỏ?” Chelsea bị cô chọc cười, tay không ngừng xoa vuốt người cô, làm Mộ Sa then run rẩy cả người.

“Đừng, Chelsea, em còn đau.” Cảm giác tay hấn càng lúc càng đi xuống, Mộ Sa chẳng màng mặc cỡ, ôm tay hấn chặn lại.

“Tiểu bảo bối của anh, chúng ta tắm rửa ăn cơm, nhé?” Chelsea vừa rồi thừa dịp cô còn ngủ đã kiểm tra, hai chỗ phía dưới quả thật sưng phù, bằng không hấn cũng chả nằm buồn chán đến thế.

“Ừm.” Nghe hấn dùng ngữ điệu yêu chiều gọi cô tiểu bảo bối, Mộ Sa then vô cùng, bất quá trong lòng lại rất ngọt ngào.

Chelsea rất đáng hoàng tấm cho Mộ Sa, còn thoa thuốc giảm sưng, đương nhiên là cái hộp không chứa “tình quả”, hấn định vứt sạch, nhưng nhớ đến hương vị mất hôn hôm qua, thật sự có chút tiếc rẻ, biết đâu có ngày lại dùng đến nên lạng lẽ cất kỹ.

Hai người ăn cơm xong, không chuyện gì làm, bèn nằm trên giường tán gẫu, Chelsea lại khó chịu, bàn tay không ngừng xoa trên người cô cũng dần dần càng lúc càng mạnh.

Chương 69: Sinh cho anh đứa con

Mộ Sa biết hẳn lại muốn nữa nhưng người cô bây giờ mệt mỏi vô cùng, hai nơi ở dưới đều chưa hết sưng, căn bản không thể tiếp nhận hẳn, ngẫm lại hai người cả ngày làm ô trong phòng cũng không phải cách, không biết chừng nào mới qua mùa mưa, chỗ này không có cái gì giải trí, mà thú vui lớn nhất của Chelsea là bắt nạt cô, không được, cô phải mau nghĩ cách, bằng không chưa qua mùa mưa, cô đã bị Chelsea hại chết.

Nghĩ thế rồi chặn bàn tay Chelsea lại, nhỏ nhẹ: “Chelsea, anh đi gọi Ivey với Sander đến đây chơi đi được không, em dạy mọi người chơi mạt chược.”

“Mạt chược là cái gì?” Chelsea không hiểu.

“Anh gọi họ đến đi, chờ họ đến rồi, em giải thích mọi người cùng nghe luôn.” Mộ Sa ra sức đẩy hẳn, thúc giục hẳn đi nhanh nhanh.

Chelsea miễn cưỡng đứng dậy đi gọi người, Ivey và Sander tới rất nhanh, hai người họ cũng rảnh đến phát chán, vừa nghe Mộ Sa muốn tìm họ đánh mạt chược gì đó tuy cũng không biết đó là cái gì, nhưng hai người đều rất hào hứng.

Mộ Sa thấy cả hai đã đến, kéo họ với Chelsea dùng gỗ làm thành bộ mạt chược trước, sau đó mới giảng giải quy tắc chơi, rồi lấy trái cây làm tiền đặt cược, bốn người ngồi vào chỗ.

Chơi được mấy ván, Mộ Sa liền rầu rĩ, lẽ nào thú nhân ở dị giới này chẳng những dáng người cao lớn, ngay cả chỉ số thông minh cũng ‘cao lớn’ luôn sao, đáng lẽ từ chỉ phát triển thì đầu óc phải đơn giản mới đúng chứ, nhưng nhìn đồng trái cây bên cạnh họ kia, bên cô lại ít nhất, cô là sư phụ mà, cô là người từ thời văn minh hiện đại hơn nơi đây mấy ngàn năm lận, vậy mà cô thua thê thảm nhất, chơi cả buổi rồi mà chả ù được lần nào, đang ai oán thì nghe bên kia lại hét lên:

“Ừ rồi. Cùng màu, chung trái cây, chung trái cây, đúng rồi Mộ Sa, cùng màu thì được mấy trái ha.” Ivey ù cùng màu, hưng phấn không thôi, vuron tay gom trái cây của ba nhà còn lại.

Trời ạ, cô còn thiên lý không trời, cậu ta không nhớ thắng một ván thu được bao nhiêu trái cây, vậy mà có thể nhớ rõ làm sao để ù được, được rồi, dù là thời gian đầu cô mới học cũng không nhớ khi thắng phải tính bao nhiêu tiền, nhưng họ học không khô khan nhanh quá rồi, cô mới nói qua một lần mà đã nhớ được kĩ thuật ù bài, lúc trước cô học mất mấy ngày, việc này làm cô nghi ngờ không biết có phải chỉ số thông minh của mình thấp quá rồi không.

Chelsea thấy trái cây bên Mộ Sa càng lúc càng ít, sắc mặt càng lúc càng khó coi, đành phải giải vây: “Tôi hơi mệt rồi, hôm nay ta chơi nhiều đây thôi.”

Ivey chơi chưa đã, nhưng nghe Chelsea nói vậy cũng không tiện nói gì thêm, hẹn Mộ Sa ngày mai chơi nữa, rồi kéo Sander ôm chiến lợi phẩm hoan hỉ về nhà.

Họ vừa đi, Chelsea liền kéo Mộ Sa qua, để cô ngồi trên đùi hẳn, rồi cúi đầu hôn lên môi cô, hạ giọng: “Trái cây trong nhà bị em thua nhiều như vậy, em nói xem anh phải phạt em sao đây? Hử?”

“Ông xã.” Mộ Sa buồn rầu lủi vô ngực hẳn, chủ động vòng tay ôm quanh cổ hẳn, buồn bực hỏi: “Anh nói coi có phải em ngốc lắm không?”

Chelsea vừa nghe liền cười hi hi, cúi đầu hôn cô đến khi cô thở hắt hắt mới buông ra, cụng trán mình lên trán cô, rì rầm: “Ngốc.”

Mộ Sa bất mãn nhéo cổ hẳn, giận dữ nói: “Anh mới ngốc, anh mới ngốc á.”

Chelsea cười ha ha, kéo tay cô xuống, đưa lên miệng hôn rồi mặt mày vui vẻ dỗ cô: “Anh ngốc, anh ngốc, được chưa, vợ anh thông minh nhất, còn biết hâm thịt, biết làm giày, còn trồng cây nữa, ai có được bà xã thông minh như anh đây? Hửm?”

“Hử...” Mộ Sa hết giận, cũng đứng, ai thông minh như cô được chứ, chơi mạt chược thua hoài là do số cô đen thôi, không liên quan đến chỉ số thông minh, Mộ Sa tự an ủi mình.

Chelsea nhìn cô dựa vào lồng ngực hẳn, mềm mại nhỏ nhắn, mặt còn hạm hực, biểu hiện thật sinh động, đột nhiên cảm thấy thật ấm áp, thật hạnh phúc, đây chắc chắn là cảm giác gia đình, trong lòng xao động, cọ lên trán cô vài cái, hỏi dịu dàng mà nghiêm túc: “Mộ Sa, sinh cho anh đứa con được không?” Đây là lời lần đầu tiên phát ra từ đáy lòng mà không phải vì bị các trưởng lão thúc giục, hi vọng cô có thể sinh con cho hẳn, sinh một đứa bé giống hệt cô.

Mộ Sa lặng đi, chuyện này không cần hỏi mà, họ ân ái thường xuyên hơn nữa hoàn toàn không phòng tránh, hẳn còn luôn bắn vào trong, có con là chuyện sớm muộn thôi. Có điều hẳn chịu hỏi ý cô, cho cô có cảm giác được tôn trọng, bèn thẹn thùng gật đầu.

Chelsea thấy cô gật đầu, quá đổi vui mừng, cúi hôn cô thật sâu, liếm dần liếm dần, từ từ càng hôn càng hướng xuống.

Bàn tay cũng thừa cơ mon men xuống, mon trón hai bắp đùi trắng nõn, chậm rãi dừng lại ở đỉnh đùi, chen vào giữa hai chân khép chặt, ngón tay không ngừng trêu chọc, sờ soạng nhụy hoa mẫn cảm, lúc cô run rẩy thì tách hai cánh hoa ra, vẽ tròn ngay cửa huyệt như hư như thực khiêu khích.

“Ừm...” Mộ Sa bị hấn khiêu gọi khó chịu kẹp hai chân lại, xoay eo cọt trên người hấn, trong hoa huyết chảy mật dịch thấm ướt ngón tay hấn.

“Ngoan, mở chân ra.” Chelsea rất thích vẻ mặt khó kiềm nén của cô, hôn môi cô dụ dỗ.

Từng đợt kích thích làm Mộ Sa khuất phục dưới khoái cảm, đồ mật gang rộng chân ra, để hấn tiến vào.

“Ngoan lắm” Chelsea vừa nói vừa xoay cô lại, để cô ngồi trên đùi đưa lưng hướng về hấn, cả người dựa vào hấn, như vậy chỉ cần vừa cúi xuống là có thể thấy rõ hoa huyết cô ướt đầm run rẩy.

“Bảo bối, cúi xuống.” Ngay lúc Mộ Sa cúi xuống, ngón tay đồng thời trượt vào, cửa huyết đã ướt đầm, ngón tay tiến vào rất thuận lợi, dạt con đường chật khít, bốn ngón còn lại rê chậm trên đoá hoa trắng mịn ướt át.

“Ừ...” Cúi đầu nhìn ngón tay hấn ra vào bên trong mình làm Mộ Sa cảm thấy rất mắc cỡ, mím môi quay mặt đi, định khép chân lại thì bị tay hấn giữ lại, kéo ra.

“Sao vậy bảo bối, không thích xem? Ừ?” Chelsea cắn tai cô, hỏi gian tà, thấy cô mím môi e thẹn nhắm mắt, không chịu trả lời, thế là khiêu khích nói tiếp: “Của em thích ngón tay anh thật đấy, em xem mút chặt hơn này, tham quá đúng không, mút đến nghe tiếng luôn, còn nhiều nước nữa, muốn cái lớn hơn không, hử?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Nhân thú?

“Đừng nói nữa, Chelsea... Ừ...” Mộ Sa bị nói càng xấu hổ, màu da cả người vì vậy mà đỏ thành màu hồng, vịn eo định trốn khỏi khiêu khích của hấn, nhưng hoa huyết bất giác co lại, bao chặt ngón tay.

“Ha ha...” Nhìn cô vừa khó nhịn vừa thẹn thùng, Chelsea cười khế, hấn bây giờ càng ngày càng thích khiêu khích cô, nhất là nghe từ miệng cô kêu lớn xin hấn tiến vào, mùi vị đó so với đi thẳng vào không biết mất hơn bao nhiêu lần.

“Vật nhỏ, nói anh biết, có muốn chày lớn đi vào không, không nói thì không có gì hết đâu nha.” Nói xong rút ngón tay ra, hai tay hướng lên phủ chụp gò ngực trắng nõn xoa nắn.

“Umm...” Từng đợt tê dại xuyên qua ngực chạy thẳng xuống thân dưới, ham muốn của Mộ Sa bị khiêu khích hoàn toàn, nhưng hấn lại cố tình rút ra, cảm giác trống rỗng trong tiểu huyết ngày càng nhiều làm Mộ Sa bỏ hết e ngại, hạ giọng cầu xin: “Chelsea, vào đi, xin anh vào đi.”

“Bảo bối, em muốn cái gì vào, vào chỗ nào, em không nói anh không biết được.” Chelsea xấu xa nhéo hai đầu vú, đau đớn làm Mộ Sa càng thêm điên cuồng, nguẩy đầu kêu lớn:

“Gậy thịt đó, vào trong hoa huyết của em, ông xã đâm mạnh đi, xin anh, làm mạnh vào.”

“Được, bảo bối, nhìn anh đâm mạnh em đây.” Chelsea nói rồi nắm eo cô, xoay người cô lại để cô đối diện với hấn, rồi để gậy thịt ngay lối vào, cho cô chậm rãi ngồi xuống.

“Ừ...” Tuy hoa huyết Mộ Sa đã ướt đầm nhưng của hấn vừa vào, cô đã bị căng hết cỡ, khó chịu hừ một tiếng.

“Nhìn xuống, bảo bối, nhìn anh mang khoái lạc đến cho em” Chelsea vừa nói vừa nẩy lưng lên, vào lút cán.

“Aaa...” Mộ Sa hét ưm, cửa tử cung lại bị đẩy ra, cơn đau này mỗi lần hấn vào đều khó tránh khỏi, cô chỉ còn cách buộc mình phải cố hết sức thích ứng.

Nhưng Chelsea hoàn toàn không cho cô thời thích ứng, bàn tay to lớn ôm chặt eo cô, nhấc cô lên xuống rất nhanh. Đôi khi lúc cô ngồi xuống lại thẳng lưng nẩy lên, làm Mộ Sa hét lớn.

Mộ Sa sợ nhất tư thế này, lực cô ngồi xuống cộng với lực hấn đâm lên, vật của hấn mạnh mẽ đi vào tử cung cô, thành tử cung như bị hấn chọc thủng, sợ bị đâm thủng cùng với khoái cảm làm Mộ Sa không chịu nổi phải khóc mấy lần, bắt đầu thút thít xin tha.

“Ừ... chậm... chậm thôi... a... nhẹ chút... Chelsea, lên giường đi... aa... xin anh...”

“Được, vật nhỏ, anh nghe theo em” Chelsea lại nhấc cô lên xuống vài cái, thỏa mãn nghe tiếng cô nức nở rồi mới ôm cô đứng lên, vừa đi về giường vừa nhấp lên xuống theo, chưa đi đến giường Mộ Sa đã đến cao trào.

“Thỏa mãn rồi? Vật nhỏ.” Chelsea bị hoa huyết lúc lên cao trào thít chặt thì kêu lên đau đớn, rốt cuộc không khống chế nổi lực đè cô lên giường điên cuồng ra vào.

Gậy thịt thô to không ngừng đâm vào tiểu huyết, mãnh liệt cuồng bạo, nơi giao hợp liên tục tràn ra chất lỏng đậm đặc.

“A... aa... a... aaaa...” Mộ Sa mặt đỏ bừng nhìn lại, miệng vô thức rên theo. Thân thể trần truồng lắc theo nhịp ra vào mạnh mẽ của Chelsea, hai bầu vú như hai con thỏ nhỏ nhảy nhót.

“Ừm... chậm chút... aa... nhẹ chút... xin anh... ông xã...” Chelsea mỗi lần tiến vào đều như muốn xé đôi cô, cơ thịt trong hoa huyết bị ma sát mạnh mẽ mang đến khoái cảm khiến cô điên cuồng, Mộ Sa mê loạn, co thắt rồi hét lên van xin.

Chelsea ngó lơ lời van xin của cô, gậy thịt hung mãnh đâm vào trong, mắt vì dục vọng mà ngầu đỏ.

Không biết bao lâu, Mộ Sa ra rất nhiều lần, người không còn chút sức lực mềm nhũn bên dưới hắn, kêu gào cũng thành nức nở.

“Ừ a...” Hắn đảo một cái, trước mắt Mộ Sa lại trắng xóa, cảm giác lại sắp lên cao trào.

“Gru...” Gần như cùng lúc, Chelsea cũng hét lên, bắn toàn bộ vào trong cô.

Chelsea thỏa mãn nằm trên người cô một hồi, cúi xuống hôn lên khuôn mặt đỏ bừng của cô. Hôn một lát, gậy thịt lại cứng lên liền rút ra, xoay thân hình một lần của cô lại, tạo thành tư thế quý.

“Nghỉ ngơi chút đi, em mệt chết đi được.” Mộ Sa bắt đầu nhìn lại muốn ức hiếp cô, ưỡn ẹo lưng không chịu phối hợp.

“Bộp bộp.” Chelsea vỗ lên mông cô hai cái vừa đủ lực, cảnh cáo: “Không được lộn xộn, ngoan ngoãn nâng mông lên, không phải đã chịu sinh con cho anh rồi à. Nghe lời anh.”

“Làm em mệt chết rồi xem ai sinh con cho anh.” Mộ Sa lâu lâu, nhưng vẫn nâng mông lên. Lơ đãng xoay lại đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ, sao lại có lông mềm, nghi ngờ quay lại nhìn, không nhìn thì thôi, thấy rồi Mộ Sa sợ đến suýt ngất, Chelsea lại hoá thành hình thú, vật giữa háng còn lớn hơn so với lúc là hình dạng người đang chen vào giữa đùi cô.

“Á...” Mộ Sa hét lên, không biết sức lực ở đâu ra, quay phắt lại, lùi về góc giường, rồi phóng xuống đất, cả người run rẩy hoảng sợ nhìn Chelsea, lắc đầu nguây nguây: “Không, không được, Chelsea, em không muốn, nếu anh dám dùng hình thú, em sẽ... em sẽ cắn lười tự sát.”

Trời ơi, thật là đáng sợ, hắn lại muốn dùng hình thú, là nhân-thú đó. Mộ Sa bất kể thế nào cũng không chấp nhận được, lúc trước vì yêu hắn nên mới thỏa hiệp để hắn chơi đùa cục huyết, nhưng còn người với thú, cô nói sao cũng không chịu, nếu hắn không nghe lời cô mà cưỡng ép, cô thà chết trước mặt hắn chứ không để hắn chà đạp.

Hơn nữa cô bắt đầu nghi ngờ, trong lòng Chelsea rốt cuộc đối với cô thế nào, hắn cưng chiều cô, thương cô, vì sợ cô chết mà khóc, nhưng lại không để ý đến cảm nhận của cô làm cô đau, làm cô bị thương cũng là hắn, bây giờ còn mặc kệ sống chết của cô, muốn dùng hình thú giao hợp, cô trong lòng hắn là người vợ cả đời này hay chỉ là công cụ cho hắn phát tiết?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tìm phúc lợi

Chelsea thấy cô kiên quyết còn uy hiếp hắn sẽ cắn lười tự tử, thì sợ đến run rẩy cả người, nghĩ lại mình hơi hấp tấp, xem ra thời cơ chưa tới, còn phải chậm rãi dụ cô đồng ý. Thế là hoá lại hình người, vẫy tay với cô, dịu dàng dỗ: “Được rồi, anh không xài hình thú nữa, ngoan, lại đây.”

Mộ Sa chưa yên tâm, không dám đến gần, sợ hắn lừa cô chờ cô mất cảnh giác sẽ hoá thành hình thú lại, cũng giống như vừa rồi, nếu cô không phát giác kịp thời đã bị hắn cưỡng ép rồi.

Chelsea thấy cô đề phòng biết là cô không tin hắn, thở dài cam đoan nói: “Bà xã, anh bảo đảm, em không cho anh dùng hình thú anh sẽ không bao giờ dùng, vậy được chưa, mau tới đây đi, anh căng khó chịu quá.”

Mộ Sa nghe hắn nói thế mới thoáng yên tâm, nhìn xuống theo ánh mắt hắn thấy vật đàn ông cực đại đang dựng đứng run nhè nhẹ.

Bất giác nuốt nước miếng, cái này cô phải cố lắm mới dám nhìn thấy được đây, ngắm khoảng cách giữa cô và Chelsea, rồi ngắm khoảng cách giữa cô với cánh cửa. Chắc là có cơ hội chạy trốn.

Thế là chạy về hướng cửa, vừa nói: “Anh tỉnh táo một tối trước đi đã.”

“Vật nhỏ, em thật không ngoan.” Đáng tiếc Mộ Sa vừa đụng đến cánh cửa đã bị Chelsea túm lại, trong tiếng kêu sợ hãi ôm ngang cô, ném lên giường.

“Em không...” Mộ Sa định vùng đứng dậy thì bị Chelsea ép mạnh lại, lật người cô qua, tay đè lại ghì chặt hông cô, làm cô không thể động dậy, cực đại nóng rực không hề báo trước vọt vào hoa huyết sung đỏ.

“Đừng... aa...” Thành linh bị tiến vào làm Mộ Sa hét lên thất thanh, mười ngón tay bầu chặt da thú.

“Không cho anh dùng hình thú, vậy em phải cùng anh cả đêm” Chelsea cắn lưng cô tuyên bố, nửa thân dưới đụng vào hông cô, chỉ mấy lần hông Mộ Sa đã đỏ ửng.

“Ư... a...” Mộ Sa bị hấn va chạm liên tục nói không nên lời, ngửa đầu rên rỉ, khuỷu tay không chống được mà khuỵu xuống, đôi ngực cũng va chạm của người phía trên và da thú phía dưới ma sát cũng nhanh chóng ửng hồng..

Chelsea thật sự như hấn nói, không màng lời cầu xin của Mộ Sa, dầy vò cô đủ kiểu cả buổi tối, cuối cùng Mộ Sa chịu không nổi, hai tiểu huyết đều sung đỏ, nhưng vật của hấn vẫn chưa thỏa mãn, cuối cùng đành phải chủ động dùng miệng giải quyết cho hấn, Chelsea phóng ra trong miệng Mộ Sa một lần mới tha cho cô.

Mộ Sa hầu như vừa nằm xuống là ngủ luôn, Chelsea lại không hề buồn ngủ nhìn vật nhỏ ngủ mê man trong lòng, rì rầm vô cùng yêu thương: “Đồ lừa đảo, còn nói sẽ sinh con cho anh, cuối cùng lại không cho dùng hình thú, em là đồ lừa đảo.”

Tuy hấn rất muốn có một đứa bé giống hệt cô, nhưng nếu cô thật sự không muốn hấn cũng không miễn cưỡng, dù sao hấn cũng hơi lo cô không chịu nổi hình thú, nhưng vừa nghĩ đến các trường lão cứ thúc giục, hấn cũng đau đầu, bây giờ còn dễ nói, dù sao cô tới cũng chưa lâu, nhưng đến mùa xuân nếu bụng cô vẫn không có động tĩnh gì, không chừng các trường lão sẽ họp lại bàn bạc đối sách, lúc đó lại khó tránh khỏi phiền phức, azzzz...

Nhưng nghĩ lại cũng không sao, cùng lắm thì hấn không làm tộc trưởng, quá lắm nữa thì hấn đưa Mộ Sa đi chỗ khác sống.

Vừa nghĩ như thế, bất quá hấn là tộc trưởng thì phải tìm phúc lợi cho người trong tộc, nên kéo da đắp cho Mộ Sa, ngồi dậy đến phòng tắm rửa mặt sơ, mở cửa đi ra.

Nếu bây giờ hấn không có cách nào sinh ra đời sau, thì phải giúp những người đơn lẻ tìm được bạn đời, để bọn họ sinh ra thật nhiều đời sau cũng tốt, vậy thì hấn không đến nỗi bị động về phía trường lão.

Mộ Sa khi tỉnh lại thì trời đã chiều, Chelsea không biết đi đâu, cô đau như người, vừa nhúc nhích đã khó chịu muốn khóc.

Lăn qua lộn lại trên giường một hồi, đôi bụng hết chịu nổi mới miễn cưỡng bò dậy, cô không nhớ nổi đã bao lâu rồi mình không được ăn cơm, dù sao từ lúc mùa mưa đến giờ, Chelsea cứ ức hiếp cô, để cô đói bụng mãi.

Tìm đại trái cây ăn lót dạ, rồi lê thân thể yếu ớt đến phòng tắm, cuối cùng mới có cảm giác được sống lại.

Chelsea không ở nhà, cô nhìn quanh, cảm thấy rất trống vắng, rất muốn được gặp hấn, nhận ra mình nghĩ thế, Mộ Sa đỏ mặt, sao cô giống như cô bé mới lớn biết yêu vậy, một phút không gặp đã thấy nhớ.

Nhưng thẹn thì thẹn, cô vẫn không nén nổi nỗi nhớ, sửa sang bản thân xong ra ngoài tìm hấn.

May trời mưa không lớn, còn mấy thú nhân ở ngoài đi lại, Mộ Sa hỏi đại một người mới biết Chelsea đang ở khoảng đất trống trong thôn.

Lúc Mộ Sa đến nơi không khỏi bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ, cô mới thức trẻ chút thôi, thay đổi thế này thì lớn quá rồi.

Trên khoảng đất trống dựng một cái chòi lớn cách đất rất cao, cái này chưa làm Mộ Sa giật mình nhất, làm cô hết hồn nhất là người trẻ tuổi trong thôn đều tụ tập ở đây, bốn năm người một bàn chơi mạt chược.

Trời ạ, đây đúng là sòng mạt chược mà, khiến cô có cảm giác không gian rối loạn.

Chelsea đang cúi đầu dạy một thú nhân cách chơi, đột nhiên như có linh cảm, nghiêng đầu qua, thấy Mộ Sa đứng ngay ở cửa.

Nhéch miệng kêu Ivey đang dạy ở bàn khác để cậu ta dạy thú nhân kia tiếp, còn mình thì bước đến cạnh Mộ Sa, kéo cô vào lòng, dịu dàng dò hỏi: “Dậy rồi, em ăn gì chưa?”

“Ưm...” Mộ Sa máy móc gật đầu, chỉ cảnh làm cô mơ hồ, không thể tin hỏi: “Anh làm?”

Chelsea nhìn dáng vẻ cô ngây ngốc, thật sự đáng yêu, không kiềm nổi cúi xuống hôn cô thật sâu, lúc cô thở hổn hển mới buông ra, nhìn những thú nhân mới tới mặt mày hưng phấn, tự hào nói: “Thế nào, chồng em thông minh chứ.”

Mộ Sa nhìn theo mắt hấn thì mới phát hiện, bên cạnh giống cái thú nhân ở Hồ tộc đều có một thú nhân giống đực chưa có bạn đời ngồi kèm, nhất thời hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bạn bè

Hoá ra Chelsea có chú ý đến. Quả nhiên là thông minh, cứ chơi đùa thế này, nói không chừng sẽ nảy sinh tình cảm luôn.

Cô cười khẽ khen ngợi: “Ông xã à, anh giỏi quá.”

Chelsea được cô khen ngợi mặt mày hớn hờ, cúi xuống cụng trán cô cọ cọ, làm nũng: “Bà xã, anh muốn thưởng, em phải hôn anh.”

Mộ Sa muốn né tránh nhưng khoé mắt lại liếc thấy Philo ở cách đó không xa đang nhìn về hướng này, thế là đổi ý, kiễng chân hôn lên môi hắn một cái.

Chelsea hài lòng, kéo cô tìm bàn đá thú nhân đang thua thảm hại ra, hai người ngồi xuống chơi tiếp.

Có tấm gương số đen của Mộ Sa nên Chelsea ngồi chơi chính, Mộ Sa chỉ ngồi cạnh coi kè, Chelsea một tay xào bài, một tay vuốt ve hông cô, đáng vẻ ngọt ngào làm người ta ao ước.

Chơi chưa được lâu, Mộ Sa cảm thấy đói bụng, thuận tay lấy trái cây trong đồng trái cây bên cạnh lên cắn một miếng.

Chelsea thấy cô ăn tiền trắng bạc, cười khẽ hỏi nhỏ: “Sao vậy, em đói hả?”

Mộ Sa gật đầu, nuốt miếng cuối cùng, lăm bầm than oán: “Không biết tại ai nữa, làm hại em hai ngày nay chưa ăn được gì, hôm nay cũng mới ăn trái cây thôi, không đói được sao.”

Chelsea nghe xong cười nói: “Được rồi, là lỗi của anh, lần sau sẽ nhớ cho em ăn chút gì đó, bên kia có thịt nướng, anh đi lấy cho em, em chơi thay anh đi.”

Nói rồi nhóm dậy thì bị Mộ Sa giữ lại: “Anh chơi tiếp đi, tự em đi lấy.” Nếu cô ngồi chơi, cô sợ mình thua sạch mớ trái cây này mất.

Thấy cô đứng lên Chelsea cũng không nói gì, dù sao chỉ mấy bước, hần ngược lên là đã thấy cô.

Không biết ai lại chu đáo thế này, cập sát vách là cái bàn rộng dài, trên mặt bàn để rất nhiều thịt thú nướng vàng thơm với nước uống, các thú nhân chơi mà đói bụng thì lúc nào cũng có đồ ăn.

Người mùi thịt nướng, Mộ Sa lấy cái chén gỗ, trên mỗi khối thịt đều cắt một miếng bỏ vào chén, không đợi đi về chỗ ngồi đã ăn, cô thật sự là đói lắm rồi.

Ăn được mấy miếng, cảm thấy hơi khát, cầm chén nước uống một hơi, uống xong mới nhận ra, quay đầu nhìn thì thấy Ryan đang đứng cạnh, tay còn giữ tư thế chuyển chén nước.

Mộ Sa bỗng nhiên thấy lúng túng, thả cái chén không vào tay hắn.

Ryan cười nhẹ, dịu dàng hỏi: “Uống nữa không?”

Mộ Sa lắc đầu, mím môi nhìn hắn không biết phải nói gì.

Ryan nở nụ cười cô đơn, tự giễu: “Sao vậy, ghét anh thế sao, ngay cả một câu cũng không muốn nói à?”

“Không phải, Ryan, tôi...” Mộ Sa vội vàng phủ nhận, nhưng nói nửa chừng cô lại không biết nên nói tiếp thế nào, cô rất thích Ryan, nhưng là thích của tình bạn kia, cô là người rất truyền thống, nếu đã nhận định Chelsea là chồng thì sẽ không dễ dàng thay đổi, nên cô không biết phải đối mặt với tình cảm của Ryan thế nào.

“Chuyện gì vậy? Hai người đang nói chuyện gì?” Ryan vừa định mở miệng, Chelsea liền xen vào, chiếm hữu kéo Mộ Sa vào lòng.

Mất Ryan chợt buồn, cố nặn ra nụ cười nói: “Thấy hai người ngọt ngào thế này tôi thật sự rất hâm mộ, xem ra tôi cũng phải mau tìm bạn đời thôi.”

Rồi nắm tay phải lại dấm lên vai Chelsea một cái, trêu chọc: “Chelsea, cậu đừng hẹp hòi vậy chứ, không cho Mộ Sa nói chuyện với tôi, cậu xem cô ấy sợ đến nỗi không dám nói với tôi câu nào.”

Chelsea nghe Mộ Sa không nói câu nào với Ryan, có chút đắc ý, rồi lại không muốn ai thấy vẻ đang đắc ý, mặt mày hơi mất tự nhiên: “Tôi làm gì hẹp hòi đến vậy.” Tuy trong lòng không muốn cho Mộ Sa để ý Ryan, nhưng nói ra thì có vẻ hần hẹp hòi quá.

“Mộ Sa, em xem đi, anh đã nói Chelsea không hẹp hòi mà, sau này nhớ nói chuyện với anh nhé. Anh đã biết sự lựa chọn của em rồi, chúng ta vẫn là bạn bè chứ?” Mấy ngày nay không gặp cô, không nghe tiếng cô, quả thật hấn sắp bị dồn nén phát điên, chỉ cần có thể thường xuyên gặp cô, nghe tiếng cô nói, hấn nguyện dùng danh nghĩa bạn bè để bảo vệ cô.

Mộ Sa nghe vậy thờ nhẹ, trịnh trọng gật đầu: “Chúng ta đương nhiên là bạn, bạn tốt nhất.”

“Ha ha, vậy là được rồi!” Ryan cười, nhưng nụ cười ấy lại đầy chua xót.

“Em lấy xong đồ ăn chưa? Chúng ta về đi, họ còn chờ chúng ta kia.” Chelsea nói rồi gật đầu chào Ryan, kéo Mộ Sa đi.

Tuy Ryan muốn làm bạn với Mộ Sa, nhưng hấn cảm thấy Ryan chưa tắt hi vọng, nên không thích Mộ Sa tiếp xúc Ryan nhiều, bèn kiếm cớ lôi Mộ Sa đi.

Mộ Sa bị Chelsea kéo đi vẫn không quên quay lại cười cười xin lỗi Ryan, Ryan cũng cười đáp lại, như vậy là đủ rồi, cô chịu nói chuyện với hấn, chịu cười với hấn, như vậy là đủ rồi...

Mùa mưa trôi qua rất nhanh, Mộ Sa và Chelsea hai người ngọt ngọt ngào ngào dính nhau không rời, nhưng Mộ Sa rất kiêng dè hình thù của Chelsea, mỗi lần Chelsea đề cô xuống đều phải nhấn mạnh mấy lần “Không được dùng hình thù”.

Chelsea cho mọi người cùng chơi mật chược rất thành công, tám giống cái Hồ tộc ở lại chỉ có Philo là đòi về, còn bảy người còn lại đều thành công tìm được bạn đời, đây là thu hoạch lớn trước nay chưa từng có, thủ nhân Sư tộc không khỏi vui mừng hồ hởi.

Philo đi rồi, Mộ Sa rất vui, nhưng cô không chịu thừa nhận mình ghen, ghen với đàn ông, cô vẫn không chấp nhận nổi.

Mùa mưa vừa qua mùa thu đã tới, người trong thôn bắt đầu bận rộn, giống đực bận bịu săn bắt con mồi dự trữ sống qua mùa đông, giống cái cũng ra ngoài hái quả đại với thảo dược.

Trong nhà quả đại đã nhiều, Mộ Sa và Chelsea đều ăn không hết, nếu tích trữ lâu rất dễ bị hư nên Mộ Sa bảo Chelsea làm cho cô cái thùng gỗ lớn, bỏ trái cây vào trong, đậy kín cất vào kho, có khi làm rượu trái cây cũng giống như rượu nho không chừng.

Đúng lúc còn có một chuyện lớn đó là Ivey mang thai, Sander mừng rỡ cười toe toét cả ngày, cảm Ivey rời thôn, còn đặc biệt chạy tới nhờ Chelsea cho Mộ Sa ở trong thôn với Ivey cho đỡ buồn.

Mộ Sa rất tò mò chuyện Ivey mang thai, mặc dù biết đây là thế giới đàn ông, nên nhất định cũng là đàn ông sinh con, nhưng biết với tận mắt thấy vẫn khác nhau xa, đàn ông sinh con thật sự là rất...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Khoai lang

Quan sát Ivey từ trên xuống dưới, thật sự rất muốn biết cậu ta không có từ cung thì đứa bé sẽ ở đâu đây, bất quá cô không thể nào hỏi được, mà dù có hỏi, Ivey cũng chưa chắc đã trả lời được.

Ivey bị cô nhìn đến ngượng, mặc cỡ nói lớn: “Cô nhìn đủ chưa vậy, định nhìn đến trưa luôn sao?”

“Í, xin lỗi.” Mộ Sa xấu hổ, cô không phải cố ý, chỉ là cô tò mò thôi. Nhanh chóng tươi cười hỏi: “Ivey cậu đói không, tôi làm thịt hầm cho cậu nha?”

“Được đó.” Ivey nằm uõn trên giường, lim dim mắt gật đầu.

Mộ Sa bĩu môi, nghĩ thầm: phụ nữ có thai, không, là đàn ông mang bầu thoải mái thật á, không cần làm động móng tay, còn có cô là osin đi theo hầu hạ.

Cam chịu số phận đi hầm thịt, lại nói không có Ivey đi cùng cô không muốn một mình ra ngoài hái trái cây, thật nhàm chán, may nhờ mượn được cái có chăm sóc đàn ông có bầu, cô có thể danh chính ngôn thuận không ra ngoài hái trái.

Hai người ăn cơm trưa xong, Ivey hơi mệt, nằm xuống đã ngủ.

Mộ Sa rảnh rồi lại không muốn ngủ cùng cậu ta, dù biết cậu ta là giống cái, nhưng ngoại hình dù sao cũng là đàn ông, bảo cô nằm cùng giường với người khác mà không phải là Chelsea cô vẫn cảm thấy không sao tự nhiên cho nổi, nghĩ lại hay là ra vườn rau cô trồng, không biết cây cối đã lớn thế nào rồi, từ khi bắt đầu mùa mưa cô đã chẳng ngó ngang.

Mộ Sa đến mà thấy ngỡ ngàng, vườn rau nhỏ của cô không biết từ khi nào đã thành vườn rau lớn, hơn nữa còn ngay hàng thẳng lối, không có một cọng cỏ dại, vừa nhìn đã biết có người dày công chăm sóc rồi.

Chelsea sao? Không đúng, chắc chắn không phải hấn, hấn vừa về là đã dính lấy cô, không có thời gian làm thế, hơn nữa hấn cũng chả cần thận thế này, vậy nhất định là Ryan rồi, Mộ Sa vừa cảm động vừa áy náy, không ngờ Ryan lặng lẽ làm giúp cô, nhưng cô thật sự không có gì để báo đáp cả.

Thờ dài, xoay người vào nhà, cầm cái xương thú đi ra, cẩn thận đào ở luống dưa, không ngờ lại đào ra rất nhiều khoai lang, không biết có phải vì đất đai ở đây tốt quá hay không mà khoai lang vừa nhiều vừa lớn, thật tốt quá, không ngờ cô đã thành công rồi.

Mộ Sa vui không thôi, lại chạy nhanh vào nhà, cầm cái sọt lớn đi ra, bỏ hết khoai lang vào. Thu hoạch hết được hai sọt, để lại một sọt làm giống, lấy một nửa sọt còn lại định đêm nay biếu cho mọi người, với lại cũng cho Ryan một ít, dù sao vườn rau này hấn có công nhiều nhất.

Cô lại đào xới, đào được một mớ tương tự khoai tây, bấp cũng gần chín, bông đã nở hoa, woa, Mộ Sa vui mừng phát điên, không ngờ khu vườn của cô lại thu hoạch lớn thế này.

Mộ Sa bận bịu trong vườn từ sáng đến chiều, ngẩng lên thì trời đã nhập nhoạng, nghĩ là các thú nhân cũng sắp về, thế là ôm khoai lang chạy đến trước cửa nhà Ryan, đứng đó chờ hấn về.

Ryan từ xa đã thấy trước cửa nhà có một thân hình nho nhỏ đi qua đi lại, tìm đánh thịch, bước nhanh hơn, khi thấy rõ dáng người đó là Mộ Sa thì bất giác bước chậm lại.

Cô đứng trước cửa giống như là giống cái chờ bạn đời về vậy, tuy rằng hấn biết rõ đây chỉ là lừa mình dối người, hoặc là nằm mơ, nhưng hấn vẫn hi vọng giấc mơ này dài một chút nữa, tốt nhất là vĩnh viễn không cần tỉnh.

Mộ Sa chờ lâu không thấy Ryan về, lòng rất lo lắng, tuy cô chỉ tặng khoai nhưng bị các thú nhân đi ngang nhìn bằng ánh mắt kì quái lại làm cô chột dạ, giống như cô làm chuyện xấu sau lưng Chelsea vậy á, hơn nữa cô cũng sợ Chelsea nhìn thấy, hấn lòng dạ hẹp hòi, nếu bị hấn thấy tuy ngoài miệng không nói nhưng trên giường sẽ trừng trị cô, lần nào cô cũng bị phạt thể thâm.

Tới lúc sốt ruột chịu không nổi thì thấy Ryan từ rất xa đang đi tới, Mộ Sa vui vẻ, cười chạy về phía hấn.

Ryan thấy cô chạy về phía mình, nhanh chóng nhún người nhảy đến trước mặt cô, tuy hấn muốn nhìn dáng vẻ cô chạy về phía hấn nhưng lại sợ cô chạy mệt.

Mộ Sa không phòng bị, bị hấn đột nhiên xuất hiện nhất thời không thắng lại kịp, nhào thẳng vào ngực hấn, cô kinh hãi lùi lại liên tục, khoai lang cũng rớt luôn xuống đất.

Mộ Sa xấu hổ nhìn hấn định đưa tay đỡ cô, ngẫm bực bản thân phản ứng hơi quá.

Ryan hạ tay xuống, cười với cô: “Thấy em gấp gấp vậy, cái này muốn tặng anh à.” Vừa nói vừa khom xuống lượm khoai.

Mộ Sa tỉnh hồn, cũng ngồi xuống lượm khoai, vừa lượm vừa cực kì hứng thú nói: “Ryan anh biết không, vườn của tôi nhiều khoai lang lắm, thật cảm ơn anh, nếu không có anh chăm sóc giúp chắc chắn sẽ không được như vậy, cho anh biết nha, khoai lang này nè, nướng lên ăn, hoặc là nấu ăn cũng ngon lắm.”

“Cảm ơn em, Mộ Sa, còn đưa tới cho anh.” Ryan đứng lên, cầm khoai lang Mộ Sa đưa, rồi dịu dàng cảm ơn cô, kì thật hấn rất muốn nói cô làm cho hấn ăn, đáng tiếc hấn không nói được, vì hấn không có tư cách đó.

“Ha ha...” Mộ Sa bị đôi mắt đầy dịu dàng nhìn ngẩn, đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, không biết phải nói gì, cười ngây ngô rồi nhìn chỗ khác, vừa lúc thấy Chelsea đứng cách đó không xa, sắc mặt âm trầm nhìn bọn họ.

Mộ Sa thầm oán một tiếng, thật là, sao cô xui xẻo thế này, lần nào lên lút cũng bị bắt gặp, tuy cô không làm chuyện gì xấu nhưng biểu hiện của Chelsea lại y như cô đã làm rồi vậy.

Nhào vào ngực hấn, lấy lòng: “Ông xã, anh về rồi, chúng ta đến nhà Ivey ăn cơm đi, hôm nay ở ngoài vườn em đào được nhiều khoai lang lắm, em nấu cho anh ăn được không? Vừa rồi em cũng mang cho Ryan một ít, ít nhiều gì anh ấy cũng giúp em chắc sóc nó mà.” Mộ Sa khéo léo giải thích chuyện vừa rồi, hi vọng hấn đừng hiểu lầm.

Chelsea không nói gì, sắc mặt như thường lệ chào Ryan, rồi một tay xách con mồi một tay kéo Mộ Sa về nhà.

Mộ Sa không nhìn ra Chelsea có giận không, chột dạ nịnh nọt: “Ông xã, hôm nay anh săn được nhiều mồi ghê, lợi hại quá, anh giỏi thật đó...”

Mộ Sa khen hấn lên tận mây, Chelsea cũng không đáp, kéo cô đi thẳng về nhà, vừa vào cửa, quăng con mồi xuống đất, ép cô lên cánh cửa hôn lên cái miệng nhỏ lẻ nhai không ngừng...

Chương 74: Vật xấu xa

“Ừm... ông xã, em thua... a...” Mộ Sa đỏ mặt hồi lâu, hai tay bám chặt vai hắn, móng tay gần như bấm vào thịt Chelsea, mái tóc dài bay bay, tiểu huyết không ngừng nuốt vào nhà ra cự vật của Chelsea.

“Vật nhỏ, em tốt nhất là kêu nhỏ thôi, ừm... Nếu không, người nào đi ngang nghe được sẽ biết chúng ta đang làm gì. Shhh... em tính cắn đứt anh sao? Lồng một chút.” Chelsea cười gian rút gậy thịt để ngoài cửa huyết, đi vào thật cận, rồi thừa dịp Mộ Sa thở nhẹ ra, lại đột ngột đâm mạnh vào.

“Aa...” Mộ Sa bị hắn thỉnh thoảng đâm mạnh không tự chủ được phải hét lớn, lại nhớ ra lời cảnh cáo của hắn thì mím chặt môi đè nén tiếng nức nở. Thân thể co rụt lại, ngón tay bầu vào vai Chelsea, cổ không tập trung vào cảm giác mãnh liệt khiến cô không chịu nổi ở phía dưới.

Đáng tiếc cô đè nén tiếng nức nở càng kích thích thú tính của Chelsea, làm cho chút lí trí còn thừa lại không bao nhiêu của hắn bị thiêu cháy hoàn toàn, trong đầu toàn là ý nghĩ phải hành hạ cô gái này đến chết đi sống lại, gây thịt hung ác từng chút va chạm vào hoa huyết Mộ Sa.

“Nhẹ chút... Chelsea... sâu quá... anh nhẹ thôi... ừm...” Mộ Sa khóc nức vì động tác thô bạo của hắn, ngoài cửa thỉnh thoảng lại vọng vào tiếng thú nhân nói chuyện làm cô càng căng thẳng, hoa huyết bất giác thất lại, mót chặt vật xấu xa làm cô vừa yêu vừa ghét đang tung hoành bên trong.

Chelsea bị cô thất lại càng thêm điên cuồng, căn bản không để ý lời cô, gây thịt càng thêm cứng rắn, căng hoa huyết đến mức tận cùng, như vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Ngay lúc Mộ Sa cong người sắp đạt được khoái cảm, đột nhiên nghe ngoài cửa có người gọi: “Mộ Sa, Ivey nói cô mang khoai đến cho cô ấy, cô mau qua đi, cô đâu rồi?”

Mộ Sa sợ cứng cả người, Chelsea cũng ngẩn người, chán nản ngừng lại rồi giận dữ hét lên với người ngoài cửa: “Cút đi, không được vào.”

Sander đi đến gần cửa bị tiếng rống giận của Chelsea làm hoảng hồn, lập tức hiểu ra hai người bên trong đang làm gì, ngượng ngùng gãi đầu, nhanh chóng lùi lại mấy bước, nghĩ nghĩ rồi nghiêng đầu hít sâu một hơi, không đếm xỉa đến nói lớn: “Chelsea, cậu nhanh lên chút, Ivey nói đói bụng, muốn ăn khoai lang của Mộ Sa.” Nói xong đi như chạy trốn.

“Ừm...” Bị Sander biết cô và Chelsea đang làm chuyện gì, thật sự là rất khó chấp nhận, thẹn quá cắn mạnh lên vai Chelsea.

“Shh...” Chelsea không đề phòng, bị cô cắn mà rít lên, liền trả đũa đâm mạnh hai cái.

Mộ Sa vừa thẹn vừa giận nhéo hắn: “Mau lấy ra...”

“Của anh còn cứng mà, em bắt anh để vậy mà lấy ra sao? Hừ?” Chelsea cười gian manh đi vào.

“Vậy... anh làm nhanh lên, a... ừ... sâu quá... anh nhẹ chút... đi a...” Mộ Sa bị hắn đè bẹp trên cửa, không tránh được đành phải nín nín hắn làm nhanh.

“Được, vật nhỏ, như em mong muốn.” Chelsea cười đáp, lập tức ra vào thật mạnh giống như motor điện, làm Mộ Sa như muốn rời từng mảnh, thờ cũng trở nên khó khăn, hai chân mềm nhũn, người cong lên bám hắn.

Chelsea điên cuồng ra vào, Mộ Sa rên rỉ ngày càng nhỏ, sắp ngất đi, lúc này có một dòng nóng bỏng bắn mạnh vào hoa huyết.

Mộ Sa cả người xụi lơ bám dính Chelsea, còn Chelsea lại hơi rầu rĩ. Mộ Sa thở dài, sự từ chối này đúng là hẹp hòi, mới mở miệng giải thích: “Em thật sự chỉ xem Ryan là bạn thôi Chelsea, nên anh đừng ghen mà.”

“Em nói vậy gì đó, ai thèm ghen.” Chelsea bị nhìn thấu tim đen, hơi xấu hổ cúi xuống cắn lên khuôn mặt mướt mồ hôi của cô để lại một đồng dấu răng.

“Phải phải, anh không ghen, là em nói vậy, vậy giờ anh lấy cái đó ra được rồi chứ.” Mộ Sa bắt đắc dĩ phải chiều theo hắn, có điều, bộ dạng khó chịu này của hắn thật đáng yêu.

“Cái đó là cái gì, nó là công thần mang khoái lạc cho em thì có, em muốn hôn nó không, hửm?” Chelsea nghe cô nói lại nóng lên, xoa xoa bầu ngực cô.

“Anh... ừm... sự từ hừ...” Mộ Sa biết hắn muốn nói gì, đánh hắn một cái, thúc giục: “Mau lấy ra, em hứa với Ivey phải nấu khoai cho cậu ta rồi, cậu ta đang chờ đó.”

“Vậy tôi về, em phải hôn nó.” Chelsea uy hiếp, cô mà không chịu hắn sẽ không tha.

“Anh...” Mộ Sa đỏ mặt liếc hắn, sự từ chối, đầu óc toàn mấy chuyện này, tuy rằng nghĩ vậy nhưng vẫn gật đầu thỏa hiệp.

“Chẳng những hôn, còn phải ngâm với liếm nữa, phải mót nữa mới được đó.” Chelsea tham lam đòi hỏi.

“Được rồi mà, anh nói sao thì làm vậy, anh lấy ra trước đi.” Mộ Sa cảm giác như hấn lại cứng lên, sợ hấn làm lần nữa, mau chóng gạt đầu đồng ý.

Thấy cô chịu rồi, Chelsea lúc đó mới lưu luyến rút ra.

Không có vật của hấn chắn giữ, chất lỏng trắng đục bên trong chảy ra, chảy dọc theo bắp đùi cô, Mộ Sa khom người, che lại chạy vào phòng tắm.

Chelsea nhìn thấy mà cả người khô nóng, vật dưới thân lại rục rịch, đuối theo cô đến phòng tắm, áp cô vào thành bồn yêu lần nữa.

Đến khi Mộ Sa nướng khoai đưa cho Ivey ăn xong thì trời đã tối đen, ở đây không có đồng hồ, Mộ Sa không biết đã mất bao lâu, có điều nhìn ánh mắt cười nhạo của Ivey, cô lại muốn chui xuống đất.

Ivey còn thừa dịp Chelsea với Sander không để ý, kề tai Mộ Sa nói nhỏ: “Mộ Sa, Chelsea lợi hại ha, làm lâu như thế, cô chắc thích lắm, ta nói, hấn làm cô mấy lần vậy, ba hay bốn, hại tôi chờ sắp chết đói luôn.”

Trời ạ, để cô chết đi, Mộ Sa xấu hổ muốn chết. Đều tại tên sư tử dê kia hại cô xấu hổ thế này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Thoả mãn

Chelsea và Mộ Sa ở nhà Ivey ăn cơm chiều rồi cùng đi về, Mộ Sa vẫn còn hờn dỗi vì khi nãy Chelsea làm cô xấu hổ. Cứ bừa bãi không chịu ngó ngang đến hấn.

Chelsea kéo cô vào ngực vừa hôn vừa sờ hồi lâu, Mộ Sa lại vùng vẫy không chịu phối hợp. Chelsea bốc hỏa, ôm cô ném lên giường rồi giật da thú xuống nhảy lên theo.

Kéo cô ngồi xuống, nắm tay cô đưa đến vật sưng cứng của hấn, đưa lên xuống rồi cười tà ác: "Bảo bối, em hứa hôn nó rồi đó, mút đến khi bắn ra luôn nha. Mau, mở miệng ra liếm đi." Vừa nói vừa đưa đến miệng Mộ Sa, quy đầu cực đại cọ trên môi cô.

Mộ Sa ai oán liếc hấn, sư tử thú, chuyện này thì nhớ rõ thật ha.

Có điều thấy mặt hấn hiện vẻ 'em dám không làm xem' cô lại không dám trở mặt, không cam nguyện há miệng ngậm vật to lớn, cẩn thận liếm từng chút.

"Ừm... thoải mái thật... ngoan lắm, ra sau một tí, từ từ, liếm hết cho anh, ừ... đúng rồi, ngoan quá." Chelsea thoả mãn thờ ồ ồ, cúi nhìn vật cực lớn của hấn trở nên sáng bóng, thì càng thêm hưng phấn, vật đó càng sưng to hơn hại Mộ Sa càng khó ngậm hơn.

"Liếm từ từ, mở miệng lớn một chút, hôm nay chúng ta thử ngậm hết vào đi? Hử? Cuốn đầu lưỡi lại, giỏi, đúng rồi, anh muốn đi vào." Chelsea nói rồi nâng mặt Mộ Sa lên chậm rãi đưa vật thô dài đút sâu vào miệng cô.

Mộ Sa cảm thấy như bị đội đến cổ họng, cả miệng đều bị nhét đầu, môi và hai má đều tê cứng, nước bọt không nuốt xuống được chảy ra ngoài, đồng thời cảm thấy nghẹt thở và buồn nôn, Mộ Sa bất giác lấy tay đẩy vào eo Chelsea, muốn hấn rút ra.

"Có chuyện gì hả bảo bối? Sâu quá hả? Nhưng vẫn chưa vào hết mà, thử sâu nào, từ từ thử bằng mũi đi, đúng rồi." Chelsea thoáng rút ra, đợi cô hết khó chịu lại từ từ đưa vào. Tuy hấn sưng cứng khó chịu, nhưng miệng cô nhỏ, chặt hơn cả phía dưới, hấn không muốn làm cô bị thương.

Mộ Sa chậm rãi hít thở, cảm thấy không còn khó chịu nhiều, bèn cố thả lỏng người, để cho hấn xâm nhập.

"Bảo bối ngoan lắm, cảm thấy không, nó vào đến thực quản em rồi đó. Thoải mái quá, giống như có vô số bàn tay kéo nó vào trong vậy..." Chelsea hưởng thụ khép hờ mắt.

Mộ Sa cảm thấy thực quản đau rát, nhưng dị vật xâm lấn làm cô theo bản năng nuốt xuống, càng hút chặt vật đó hơn.

"Đúng rồi, cứ thế, đừng hút chặt vậy, mở lớn miệng một tí, vậy sẽ vào được hết, ngoan lắm." Chelsea vừa nói vừa dùng tất cả lí trí khổng lồ chế tốc độ chậm rãi đưa hết chiều dài vào miệng Mộ Sa.

"Ừm..." Cảm giác vừa căng vừa đau làm Mộ Sa giãy dụa, cố đẩy Chelsea ra. Cô khó chịu quá, khó chịu chết được, nhưng miệng bị bịt kín không nói ra tiếng được, nước mắt cứ thể chảy ra.

Chelsea nhìn cặp mắt cô, đáng vẻ mềm mại đáng thương, tất cả lí trí đều bay biến hết, toàn thân đều bị dục vọng khổng lồ chế. Bắt đầu đưa đẩy mãnh liệt,

mỗi lần vào đều vào tận thực quản Mộ Sa, làm nước mắt cô rơi càng nhanh.

"Sướng quá, chặt quá, cho miệng em rộng ra, ai bảo em hút chặt như thế." Mộ Sa thờ hờn hờn không ngừng lúc giữ lúc buông làm Chelsea sung sướng cực độ, khoái cảm tràn ngập khiến hấn ra vào nhanh hơn, miệng còn hết mảy lông dâm đang làm Mộ Sa vô cùng xấu hổ.

"A..." Tay Mộ Sa để trên hông hấn sợ ý nhấn trúng tinh hoàn, kích thích Chelsea rên thành tiếng.

"Kích thích quá, bảo bối, muốn anh ra nhanh thì nắm nó đi, xoa nhẹ thôi. Làm đúng rồi." Chelsea trong miệng Mộ Sa với được hai tay cô kích thích, hung hăng ra vào vài chục cái đã cảm thấy eo run lên, hai tay ôm chặt đầu Mộ Sa kéo sát vào, từng dòng tinh dịch nóng bắn vào miệng cô.

Chelsea bắn hết xong mới thả Mộ Sa ra, khi hấn vừa buông cô không kiềm được tức giận, đẩy hấn ra, nhào lên giường ho khan, nước mắt nước mũi và tinh dịch đều chảy ra trên mặt, nhìn rất thảm hại.

Chelsea thoải mái rồi, thấy cô khó chịu cũng đau lòng, nhanh chóng đi thấm ướt da thú lau mặt cho cô, rồi rót cho cô chén nước.

Mộ Sa cầm chén nước súc miệng, rửa sạch mùi vị kì lạ kia, rồi uống hai ngụm làm dịu yết hầu đau rát, lúc này mới cảm thấy như sống lại, nhìn mặt Chelsea vui sướng là thấy tức điên.

Nhào nguyên người qua đề hấn ngã xuống giường, vừa cào cào vừa cắn, làm trước ngực và sau lưng hấn đều là vết cào và dấu răng.

Đến khi Mộ Sa mệt thở hào hển không nhúc nhích được mới thôi, nằm trên giường oán hận lườm hấn.

Chelsea ai oán ngồi dậy, kiểm tra vết thương trên người, nhỏ giọng than thở: "Bà xã, em càng ngày càng bạo lực."

"Hừ..." Mộ Sa hàm hừ, còn hung tợn trợn mắt liếc hấn, ngoảnh đi không thèm ngó.

Mặt cô lườm nguyệt không đủ hung ác lại có thừa mỉa mai, Chelsea lại nóng lên. Mặt dày xấp tới, cọ cọ lấy lòng: "Bà xã..."

"Bóp..." Mộ Sa vỗ cái bóp lên bàn tay hấn, giọng khàn khàn cảnh cáo: "Tối nay không cho đụng vào em, nếu anh không muốn mất mặt."

Chelsea thấy cô giận thật, ngượng ngừng rút tay lại, vỗ về cô: "Được được, không đụng, ngủ đi, anh ôm em ngủ là được chứ gì."

Mộ Sa không đáp, nhưng thả lỏng người nằm trong lòng hấn dần dần thiếp đi, Chelsea nghe hơi thở đều đặn của cô, cúi hôn lên vai cô, miệng nhếch cười rồi từ từ ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Trả thù

Cuộc sống ức hiếp và đấu tranh không ngừng của Chelsea và Mộ Sa trôi qua từng ngày, bụng Ivey lớn dần, Mộ Sa ngoài chăm sóc cậu ta hàng ngày, thời gian còn lại đều bỏ vào vườn rau.

Trời không phụ lòng người, sau khi thất bại vô số lần cuối cùng Mộ Sa cũng sẽ được soi bóng, cô kích động không thôi, tuy chưa đủ để may quần áo nhưng tích tiểu thành đại, cô tin trước mùa đông năm sau, nhất định cô có thể may được một bộ quần áo.

Thời tiết lạnh dần, các thú nhân trong tộc càng thêm bận rộn, ngày nào cũng đi sớm về trễ chuẩn bị lương thực cho mùa đông.

Chelsea cũng bận rộn lu bù, chẳng những đi săn thú khi về còn phải đưa các thú nhân giống đực khác đi gia cố quanh thôn, vì mùa đông thức ăn khó kiếm, khó tránh sẽ có dã thú đói khát đến tấn công thôn.

Theo trận tuyết đầu mùa rơi xuống, mùa đông chính thức đến, như thường lệ trong thôn lại có lễ đón đầu, lần này vì có thú nhân giống cái Hồ tộc ở lại năm trước hết lòng giới thiệu, còn thêm các trò chơi hấp dẫn như mặt chược, cờ nhảy, cờ vây, nười giống cái từ Hồ tộc hầu như đều ở lại qua mùa đông, làm các giống đực trong tộc chưa có bạn đời reo hò hoan hô.

Chỉ là trong lòng Mộ Sa rất khó chịu, vì Philo cũng ở lại, có việc gì cũng đến tìm Chelsea, nhìn thấy mà lòng cô như bị dội a-xít, mấy lần phát cáu với Chelsea, còn vừa cắn vừa nheo mắt rất bạo lực, có điều Chelsea da dày thịt béo hoàn toàn tinh bơ, có khi còn逗 khách thành chủ đẩy ngã cô xuống giường mà ức hiếp.

Thật ra không phải Chelsea không biết ý cô, nhưng gần đây Philo ngoài thường hay xuất hiện cạnh hấn cũng không làm gì quá đáng, với lại hấn rất hưởng thụ đáng về ghen tuông của Mộ Sa. Nên không nói gì cả, hễ cô la lối khóc lóc, gây rối um sùm thì đề lên giường làm đến khi cô xin tha, không còn sức

giận dữ nữa.

"Aaa... căng quá... ông xã, anh nhanh lên...aaa..." Tiếng rên rỉ khàn khàn cùng thở dốc không ngừng từ giường truyền đến.

Tay Mộ Sa nắm chặt tấm da thú thở gấp, mông uồn ra đón sự va chạm mạnh mẽ.

Khuôn mặt đỏ ửng đầy nước mắt dán lên tấm da thú, trên cơ thể đầy dấu hôn hồng tía, từ cổ đến lưng, rồi đến góc đùi đều là vết cắn để lại.

Cặp ngực mềm mại cũng đầy dấu tay với vết cắn, có điều thể thâm nhất vẫn là hoa huyết, lối vào nhỏ chặt đang bị ép nuốt vào cực đại của hân, da nơi đó bị căng dẫn đến tận cùng, mỗi lần ra vào tinh dịch từ trong nhỏ xuống da thú, dâm loạn mà hấp dẫn.

Eo Mộ Sa bị tay Chelsea giữ chặt, khi hân đâm vào thì đồng thời kéo mông cô ra sau, tư thế cùng động tác khiến cho vật của hân đâm vào càng sâu hơn.

Mộ Sa gần mê loạn vì những lần đi vào sâu mạnh rên rỉ: "A...Tha cho em, xin anh..."

Mái tóc màu bạc của Chelsea ướt sũng, khuôn mặt lạnh lùng lộ vẻ sáng khoái, đôi mắt nhìn chăm chăm thân hình nhỏ bé bên dưới không thể che giấu nỗi dục vọng.

Toàn thân như tràn trề tinh lực, không ngừng vào đến nơi sâu nhất trong hoa huyết, mỗi lần xâm nhập đều làm Mộ Sa rên rỉ vừa khốn khổ vừa sung sướng, thân thể mềm nhũn nằm bẹp trên miếng da thú.

"Bảo bối, còn dám giận anh nữa không, còn không cho anh đụng đến nữa không? Hửm?" Chelsea nằm trên người cô, cắn cắn đầu vai, cười tà ác, nụ cười tràn đầy cảm giác thỏa mãn khi đã chinh phục được.

"Không dám...a... không dám nữa...tha em đi... xin anh..." Khoái cảm không thể hình dung và đau đớn xen lẫn nhau làm Mộ Sa hoàn toàn đầu hàng.

"Bảo bối, em ngoan lắm!" Có được câu cần nghe Chelsea đẩy nhanh vào mấy chục cái, cuối cùng uồn người gào lên phun vào hoa huyết.

Sau đó Mộ Sa thấy thật uất ức, khóc thút thít xoay đi không ngoảnh hân, rõ ràng là hân sai, không nhận lỗi thì thôi còn dùng thủ đoạn hèn hạ này ép cô năn nỉ hân, đúng là xấu xa mà.

Chelsea nghe cô khóc, bả vai cứ run từng hồi, thì buồn cười từ đằng sau vòng ôm cô, dịu dàng nói: "Chuyện gì vậy em, sao khóc vậy?"

Mộ Sa không trả lời, cứ méo máo khóc, nhưng không gãy ra mặc cho hân ôm, hân là kẻ có ham muốn rất mạnh, cô càng gãy dựa lại càng làm hân hưng phấn, cuối cùng vẫn là cô lỗ nặng.

"Được rồi, đừng khóc nữa, anh đưa em đi báo thù nhé?" Thấy cô bớt ảm ức Chelsea không kìm được nhếch miệng cười, xem ra do vừa rồi nên cô ngoan hơn, hân hôn hai cái lên đầu vai cô dỗ dành.

"Hả?" Mộ Sa nghe hân nói mà sững sốt, báo thù, báo thù gì chứ? Tò mò quay lại nhìn hân, cô có kẻ thù nào đâu.

Chelsea hôn môi cô, cười nói: "Muốn biết thì đi với anh đi." Nói rồi nhảy xuống lấy áo, giày, nón, và bao tay da thú mà Mộ Sa đã làm trước khi mùa đông đến, mang từng cái cho cô, bao kín Mộ Sa từ trên xuống dưới không một kẽ hở.

Còn bản thân hân thì quấn tấm da thú, để trần thân trên rồi vắt áo khoác da trên vai, cầm thêm cái lưới gân thú nắm tay Mộ Sa dắt đi.

Mộ Sa bị hân kéo đi một đoạn thật dài, đến bờ sông thì dừng lại, Chelsea để Mộ Sa ngồi trên một chạc cây chắc chắn chờ hân. Hân thả người nhảy lên mặt sông, cào cào mấy cái trên lớp băng dày tạo thành một cái lỗ lớn rồi quăng cái lưới xuống nước, sau đó kéo lên thật nhanh, ném lên bờ.

Trong lưới có hơn mười con cá đang gãy chết, Mộ Sa reo lên, hoá ra Chelsea nói trả thù không ngờ là tìm cá để trả, hân đúng là thích ghi thù ghê.

Mấy con cá bị ném lên bờ cách khỏi nước chẳng mấy chốc đã không còn gãy nữa, Chelsea mới đi đến, lấy cá ra rồi bắt đầu quăng lưới lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Hâm lạnh

Lặp lại động tác không biết bao nhiêu lần, Mộ Sa nhìn mà còn thấy mệt, vậy mà hân lại chưa muốn ngừng, hình như muốn bắt hết cá mới chịu hay sao ấy.

Mộ Sa chịu không nổi, ngồi trên chạc cây nhìn xuống nói với Chelsea: "Đủ rồi Chelsea, nhiều quá chúng ta ăn không hết đâu." Xác cá trên bờ nằm thành lớp, bao nhiêu đây phải ăn chừng nào mới hết chứ, hơn nữa nhiều vậy làm sao đem về thôn được.

Nghe cô nói thế, Chelsea nghe theo không bắt nữa, nhảy hai ba bước đến chạc cây ngồi bên cạnh cô, thở phào một hơi nói: "Nhiều quá hả?" Nói rồi nhìn lướt lên bờ, rồi gật đầu: "Hình như không ít ha, nhiều đây em muốn ăn canh cá cỡ nào cũng không sao cả."

Mộ Sa đen mặt: "Cá này để không quá mấy ngày là hư rồi. May mà là mùa đông, có thể ướp lạnh, nhưng đến mùa xuân thì không để lâu được." Ở đây không có tủ lạnh, trời nóng nực mà dự trữ thực phẩm thì thiệt đau đầu.

"Nói cũng phải." Cô vừa nói thế Chelsea cũng nghĩ đến vấn đề đó, trước kia bọn họ đi săn về chỉ ăn những phần còn dư để khỏi bị hư, phần còn lại thì ướp để dành, có điều mùi vị hơi tẻ tẻ, còn mấy con cá này muốn trữ thì hơi khó, chẳng lẽ cũng đem đi ướp.

"Đúng rồi, em nghĩ ra rồi Chelsea, chúng ta làm một cái kho lạnh lớn đi, như vậy sau này ăn không hết thọt thì đem bỏ vô đó." Mộ Sa chợt nghĩ ra cách này, dù ở đây không có tủ lạnh nhưng sông có nhiều băng thể này thì làm kho chứa đá được mà.

Chelsea nghe ý kiến Mộ Sa xong thấy khả thi, liền bắt tay làm ngay, trước tiên hoá thành hình thú công Mộ Sa chạy về thôn, rồi triệu tập mọi người, chia ra ba đường, đào hầm, vận chuyển băng, bắt cá.

Mộ Sa thấy mình không có gì làm, thì đến nhà Ivey tán gẫu. Sẵn đó thăm luôn đứa bé còn trong bụng.

Đến khi trời tối mịt, Chelsea với Sander mới về, vừa thấy hai người đi vào, Mộ Sa bèn chạy tới ôm cánh tay Chelsea lắc lắc: "Anh làm xong hầm lạnh chưa?"

Chelsea nhéo mũi cô đáp: "Ừ, xong cả rồi. Muốn đến xem không?"

"Muốn, đợi lát nữa đã, ăn cơm trước đi, em nấu xong rồi, đợi ăn xong anh dẫn em đi coi." Mộ Sa thấy hắn có vẻ mệt mỏi biết hắn đói lắm rồi, đau lòng kéo hắn ngồi xuống bàn, rồi bung com lên.

Bên kia, Sander cũng bung chén ngồi lên giường, dịu dàng dứt từng miếng cho Ivey.

Mộ Sa không khỏi cảm thán, thú nhân giống đực đúng là đối xử với giống cái không chỗ nào chê, mới mang thai mấy tháng mà đã bảo vệ chặt chẽ, ngay cả ăn cơm cũng dứt, đúng là săn sóc thiệt nha.

Hai người ăn cơm xong rồi khỏi nhà Ivey, Chelsea đưa Mộ Sa ra sườn núi sau thôn, đi loanh quanh một hồi mới đến cái động bí mật, lăn cục đá chắn cửa ra, Mộ Sa cảm thấy hơi lạnh ủa ra, không nghĩ hắn lại chuyển băng vào đây, nếu muốn đến đây trước hết phải đi xuyên qua thôn, còn dùng tảng đá lớn che cửa lại, quá an toàn rồi.

Càng đi vào trong càng lạnh, Mộ Sa bất giác nép sát vào lòng Chelsea, hắn kéo áo da trùm kín cô.

Đi khoảng năm mươi thước sơn động chợt rộng rãi hẳn, ngừng đầu lên nhìn thấy bốn phía dọc theo sơn động băng được xếp thật ngay ngắn, phía trước còn có rất nhiều rãnh băng chạy quanh, cả Chelsea ắt hơi sáng được ướp lạnh bên trong, sâu trong động cũng xếp thật nhiều băng dày, bốn phía không ngừng phả hơi lạnh, wow, hầm lạnh này đúng là lớn thiệt nha, còn đẹp cực kì nữa chứ, cảm giác y như Thủy Tinh cung vậy á.

Mộ Sa thích mê, kéo Chelsea dạo quanh một vòng, tuy mang giày da thú nhưng vẫn thấy lạnh lòng bàn chân, quay sang nhìn Chelsea hắn đi chân không mà không thấy lạnh, ghen tị quá chừng, thế là cô nổi tính xấu đứng lên chân hắn, hai tay vòng qua hông hắn, để hắn bước đi.

"Xấu xa." Chelsea cười mắng, yêu chiều cúi hôn cô.

"Ừm..." Mộ Sa bỗng thấy lạnh phần ngực, hắn vươn tay vào trong quần áo xoa ngực cô.

"Bảo bối, anh muốn em, cho anh được không?" Chelsea nhả môi cô ra, liếm vùng da nhạy cảm bên dưới tai, khàn giọng dụ dỗ.

Mộ Sa khóc không ra nước mắt, ham muốn của hắn có phải là mạnh quá không vậy, sao chỉ cần nhìn cô là nghĩ đến chuyện này, không để ý đây là chỗ nào. Đành nhắm nhẹ lên ngực hắn nói: "Về nhà đi! Về nhà hãy..."

"Không được, anh muốn ở đây, anh đã muốn cả ngày nay rồi." Dứt lời Chelsea không chờ cô đồng ý, đề cô lên khỏi băng hôn cuồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Nhìn cho kĩ

Chelsea vừa hôn vừa lột quần áo Mộ Sa, một bàn tay vòng qua eo nên cô không cử động được, một bàn tay lần xuống nhụy hoa nơi lồi vào.

Mộ Sa tuy không muốn nhưng thân thể đã quen với đụng chạm của hắn, bị hắn sờ soạn vài cái là đã ướt đầm, làm Chelsea cười khê chọc cô: "Bé con nhanh vậy đã ướt rồi, ở đây em cũng hưng phấn lắm mà phải không?"

Mộ Sa xấu hổ không thôi, lại không ngăn được hắn, thấy hắn đã quyết tâm không làm chỗ này là không được nên không từ chối nữa, nhắm mắt để mặc. Cô thật hận cơ thể nhạy cảm này chết đi được.

"Bảo bối, em mở mắt đi, nếu không mở anh làm đến khi em mở mới thôi." Chelsea lật cô lại, để cô chống hai tay lên băng, hai chân giang rộng. Hắn ép sát từ phía sau, một tay quàng ra trước xoa nắn ngực cô, tay kia ra vào trong hoa huyệt.

"Ừm..." Mộ Sa nhũn cả người, biết hắn từ trước đến giờ là kẻ nói được làm được, đành phải mở mắt ra.

Chelsea thấy cô mở mắt thì rút ngón tay ra, nói như thông báo: "Xem anh ở trong em thế nào này bảo bối." Rồi thẳng lưng đi mạnh vào.

"Á... đau quá..." Chelsea không hay kiên nhẫn đạo đầu, Mộ Sa chưa đủ ẩm ướt hắn đã đi vào, khiến cô đau kêu thành tiếng.

"Ngoan, ráng chịu đau một chút." Nghe cô kêu đau Chelsea chậm lại, chậm rãi ấn sâu vào trong.

"Uh... đáng ghét... lần nào... anh cũng kêu em chịu... ừm... sao anh không... không... agr... chịu đi..." Mộ Sa vừa thờ dốc vừa trách móc.

"Bảo bối, ai bảo em mê người chứ, làm anh muốn nhin cũng không được mà. Ngoan nha, nhìn anh đâm vào thế nào nè." Chelsea cười khê, một tay giữ đầu Mộ Sa, bắt cô nhìn vào hình ảnh hai người trên vách băng.

Hình ảnh đâm đâm cùng cực, Mộ Sa thấy rõ hoa huyệt cô đang run nhè nhẹ từng chút nuốt vật của hắn vào trong.

"Uh..." Hình ảnh đó kích thích Mộ Sa không kìm được rên lên, hoa huyệt lại ướt hơn.

"Bảo bối, đẹp không? Em xem của em tham lam quá, nuốt hết cả rồi." Chelsea vừa dùng từ ngữ kích thích cô, vừa bắt đầu ra vào mạnh mẽ.

Mộ Sa thấy hắn mỗi lần rút ra đều như kéo bên trong cô ra theo, như có vô số xúc tu cố giữ hắn lại, đến khi tiến vào thì lại rút vào. Cảnh tượng này thật sự rất kích thích, Mộ Sa không chịu nổi muốn quay chỗ khác, nhưng lại bị Chelsea giữ lại, không cho cô cử động, đành ngửa đầu xin hắn: "Đừng nói nữa... xin anh... đừng nói..."

"Được, bảo bối à, anh không nói, vậy em nhìn cho kĩ, nhìn anh đâm vào thế nào, hử?" Chelsea nói rồi lại ra vào thật nhanh.

"Aaaa..." Mộ Sa cảm giác như bên trong bị cọ xát đến phát hỏa, khó chịu ưỡn ngực, hai tay chống trên băng cũng không còn sức lực, toàn thân như dán lên mặt băng.

"Shh..." Cảm giác lạnh lẽo làm Mộ Sa giật mình, hoa huyệt bắt giác cũng co chặt lại.

"Thật sướng quá bảo bối." Chelsea như nếm được món ngon, kéo cô lên, sau đó mạnh mẽ đâm vào làm cô ép lên băng, rồi lại kéo lại, cứ thế lặp lại, ngực cô không ngừng đụng vào băng, rồi tránh đi, rồi đụng vào.

Mộ Sa cứ giật mình liên hồi, ngực như bị đông cứng, ngực thì lạnh băng với thân dưới nóng bỏng cùng nhau tra tấn cô, làm cô khóc rên: "Aaa... đừng... Chelsea... em không chịu nổi... khó chịu quá... hiccc..."

"Khó chịu sao? Em khó chịu chỗ nào bảo bối?" Chelsea chậm lại, thoáng rút ra, đến lồi vào chỉ chọc nhẹ.

"Huhu... ngực... lạnh quá..." Mộ Sa thút thít đáp.

Chelsea vươn tay sờ thử, quả là lạnh thật, đau lòng rút ra quay cô về phía mình, rồi ôm cô đặt lên áo da thú trải dưới đất, giang rộng hết mức đùi cô ra, một lần nữa vọt vào từ từ nghiền ép. Toàn thân đều đè người cô, ừ vùng ngực lạnh băng cho cô.

"Nặng..." Mộ Sa ngửa cổ thờ dốc, phía dưới thật chậm, ngứa quá, nóng nữa, muốn xoay eo né tránh nhưng hắn lại nặng nề ép ở trên làm cô không thể động đậy, không khí trong phổi như bị ép ra hết.

"Vật nhỏ, em còn lạnh không?" Chelsea cũng chịu không nổi thờ gấp hỏi.

"Không lạnh... ừ..." Mộ Sa chưa nói xong đã bị hắn đâm thật sâu mà kêu lên.

"Chúng ta đôi tư thế." Chelsea ngồi dậy, để hai chân Mộ Sa lên vai hắn, nắm eo cô hưng mãnh ra vào.

Chelsea hưng hăng đi vào xoay tròn, khiến Mộ Sa cảm thấy sâu trong hoa huyệt ề ầm tê dại bắt đầu rộng mở, thân thể bắt đầu căng cứng, cao trào đánh úp thật mạnh, bên trong vận thất run rẩy bắn ra.

"Uhhh....aaa...." Mộ Sa đang lên đỉnh bị Chelsea không ngừng ra vào, ý thức tan rã.

Nơi gắn kết không ngừng rỉ nước toả mùi dịch riêng biệt, theo kẽ móng Mộ Sa rơi xuống áo da, nước càng lúc càng nhiều, tiếng rên của Mộ Sa ngày càng mị hoặc.

Chelsea hết sức mê mẩn, càng ép hai chân cô thấp xuống, Mộ Sa bị hấn ép thành hình chữ V. "Á..." Đột nhiên tư thế thay đổi làm Mộ Sa thoáng tỉnh, thất lung như bị bẻ cong, cô kêu to: "Không mà...aa..."

Chelsea mất ngẫu đồ, không màng đến cô, không ngừng ép cô đụng khối băng, cả người Mộ Sa bị đè cuộn lại, hai chân thon dài trắng trẻo vùng vẫy loạn xạ, nhưng không làm gì được, thân hình cao lớn của hấn như một bức tường, nặng nề, hung hấn từ trên cao đè cô xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Ngoại tộc xâm lấn

"Aaaa... Dừng..." Mộ Sa lắc đầu gào thét, mái tóc dài rối tung đong đưa theo.

"Xin anh..."

"Ông xã... thật lớn... thật dững mãnh...huhu... tha cho em...đi..."

"Sâu quá...aagr...dừng..."

"Ừ ừ... nhẹ chút... á... chậm thôi... xin anh mà... ông xã..."

Mộ Sa khóc nức nở, giờ phút này còn nghĩ được câu nào cô đều nói ra hết, nhưng không có tác dụng, Chelsea làm càng lúc càng mạnh, vừa nhanh vừa mạnh đâm vào thân dưới lây lị, giằng gựa nước.

Cuối cùng Mộ Sa hết cách, đành vuron tay tóm vật kia của Chelsea, xoa nhẹ.

Quả nhiên Chelsea không chịu nổi chiêu này của cô, đi vào thật mạnh mấy cái đã bắn ra.

Sau đó để Mộ Sa nằm thẳng lại rồi nằm lên người thở gấp gấp. Khi hơi thở đều lại thì cắn lên vai cô một cái, hung dữ trừng cô, nghiêng răng nói: "Bé hư, hại anh mau vậy đã ra rồi."

Mất Mộ Sa đầy nước mím môi quay đi không nhìn hấn, trong lòng lại oán hờn: Thế này mà là mau à, nếu lâu tí nữa chắc em chết dưới tay anh luôn. Tuy ở đây không có đồng hồ, cô không biết mỗi lần hấn làm mất bao lâu. Nhưng theo cảm giác thì chắc chắn không dưới một tiếng, hơn nữa hấn còn không đạo đầu, cứ máu nóng sôi trào là dụ cô chủ động mời gọi hấn, có lúc chẳng được mấy phút đạo đầu, nói làm là làm luôn.

Mộ Sa cảm thấy ngày nào mình cũng bị hấn dày vò thế này mà vẫn vui vẻ khoẻ mạnh, thì đúng là kì tích.

Chelsea nằm trên người Mộ Sa một lúc rồi mặc quần áo cho cô, ôm cô ra ngoài. Tuy hấn muốn thêm lần nữa nhưng chỗ này lạnh quá, Mộ Sa yếu đuối sợ cô chịu không nổi nên đành thôi.

Mộ Sa nằm trong lòng hấn để hấn ôm về nhà. Không phải cô lười không muốn đi mà thật sự là hết hơi hết sức, hai chân mềm nhũn đi không nổi.

Về đến nhà, Chelsea sợ Mộ Sa cảm lạnh bèn nấu nước cho cô tắm, còn hầm canh nóng, đỡ cô uống cả chén lớn.

Mộ Sa giận hấn không quan tâm cô, cưỡng ép cô trong hầm lạnh, tuy cô cũng thuận theo nhưng lại thấy khó chịu. Ai bảo hấn cố chấp muốn trả thù, không phải do ở nhà kêu cô nhìn, cô có chết cũng không nhìn thế là liền nghĩ cách ép cô làm chi.

Chelsea thấy sắc mặt Mộ Sa không tốt, biết cô bức bối nhưng hấn vẫn rất hưởng thụ. Vậy là mặt tươi hơn hớn, xoa xoa bóp bóp trên người cô, Mộ Sa thoải mái nhắm mắt hầm hừ, không bao lâu thì thở đều, chìm vào giấc ngủ.

Chelsea tròn tròn mắt, hấn lấy lòng cô thế này định chờ khi cô hết dỗi lại làm tiếp mấy lần nữa, không ngờ cô cứ thế mà ngủ, xong, đêm nay đừng hòng mơ tưởng, hấn mà đánh thức cô thì mèo hoang lại khóc lóc om sòm.

Sáng hôm sau, Chelsea ôm Mộ Sa đang ngủ say, thì bị tiếng gào thét báo hiệu đánh thức.

Có ngoại tộc xâm lấn, Chelsea căng thẳng, vội vàng lay tỉnh Mộ Sa, vừa dặn cô ngoan ngoãn ở nhà không được ra ngoài, vừa mặc quần áo rồi chạy ra ngoài.

Mộ Sa bị Chelsea đánh thức, còn mơ màng chưa biết chuyện gì xảy ra, khi cô tỉnh hẳn thì vội vã mặc quần áo đang hoảng chạy ra, cuộc chiến đã gần kết thúc.

Kéo một thú nhân đang thu dọn chiến trường hỏi mới biết Hùng tộc và Hồ tộc ganh ghét tộc họ có hơn mười thú nhân giống cái ở qua mùa đông, mà tộc bọn chúng không có một ai nên hợp lực đánh lên, có một giống cái trong lúc hỗn loạn đã bị bắt đi, Chelsea và mấy giống đực đã đuổi theo.

Tìm Mộ Sa thất bại, tuy cô chưa từng thấy Hùng tộc với Hồ tộc, nhưng bọn hắc dâm đến đây đánh lên chắc hẳn đã có chuẩn bị, không biết Chelsea có đánh lại không, cầu cho hắc nhất định đừng bị thương. Mộ Sa lo lắng không thôi, đứng ở cửa thôn nhìn ngóng xung quanh.

Nhiều thú nhân tới khuyên cô, kêu cô về nhà đợi cô cũng không chịu.

Mộ Sa chờ từ sáng đến trưa, cuối cùng mới thấy Chelsea và mấy người nữa chạy vội về. Cô kích động chạy ra đón, đến gần mới phát hiện, Chelsea đang ôm chặt một người, mà người đó chính là Philo.

Mộ Sa ngăn người, không nghĩ giống cái bị bắt lại là Philo, đã vậy Chelsea còn ôm y về.

Cô cẩn thận nhìn Chelsea thấy hắc không bị thương mới yên tâm, tự nhiên thấy bức nên đứng lại. Chelsea từ xa đã thấy Mộ Sa, thấy cô không ngoan ngoãn ở nhà, không vui nhũn mày, đến gần cô hạ giọng: "Em về nhà trước đi, anh về nhanh thôi."

"Ừm." Mộ Sa trả lời rồi quay người đi về.

Chelsea nói về nhanh đúng là quá nhanh rồi, Mộ Sa chờ hắc đến tối mịt cũng chẳng thấy tăm hơi, định đi tìm nhưng nhớ lại cảnh hắc ôm chặt Philo, cô liền tức giận, mặc kệ hắc. Cởi đồ lên giường ngủ. Nhưng bên ngoài gió đông rít từng cơn, phòng lại vắng lạnh, sờ bên cạnh cũng thấy lạnh. Mộ Sa trằn trọc không ngủ được. Lúc trước mỗi khi trời tối Chelsea đều hành cô một thờ không ra hơi mới ôm cô vào lòng, làm cô không cảm thấy lạnh chút nào.

Hôm nay người đó không ở đây, làm cô dù có quần bao nhiêu tấm da thú cũng cảm thấy lạnh, ngủ không được. Mộ Sa lăn qua lộn lại đến gần sáng cũng chưa ngủ, đột nhiên nghe tiếng mở cửa rất nhỏ, cô nhanh chóng nhắm mắt giả vờ ngủ.

Cô nghe tiếng bước chân người đó chậm rãi đến gần, rồi lên giường, Mộ Sa ngửi mùi hương quen thuộc biết là Chelsea đã về, định chờ khi hắc ôm mình thì hung hăng hét ra, nhưng móa nó, hắc không chịu ôm.

Tự dưng tức tối, có phải hắc ăn uống no đủ rồi nên bây giờ đụng cô cũng không thêm phẫn không, cô còn sống ở đây là gì, chờ bị đuổi đi mới chịu à.

Nghĩ vậy lại thấy nóng mặt, vén chăn ngồi dậy định bước xuống thì bị Chelsea kéo lại, khó hiểu hỏi: "Sớm vậy em muốn đi đâu?"

Mộ Sa không nhìn lại, hằm hằm nói: "Em muốn đi khỏi đây, cho đỡ cản trở người khác."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Hiểu lầm

Chelsea nghe mà nóng ruột, kéo cô vào lòng, nhào lên người nhìn thẳng vào mắt cô, nhũn mày hỏi: "Em định dọn đi đâu? Mà cản trở việc gì?"

"Dọn đâu chẳng được, dù sao chỉ cần không ngăn cản việc tốt của anh với Philo là được." Mộ Sa giận dữ.

"Tốt nhất em nói rõ cho anh, rốt cuộc là có chuyện gì." Chelsea cả đêm không ngủ, vừa về cô đã gây chuyện ồn ào còn định bỏ nhà đi, nên tự dưng bức bối.

Mộ Sa thấy hắc đã sai còn dữ tợn với cô, trong lòng càng tủi thân, nước mắt bất ngờ rơi xuống. Lấp bắp nói: "Anh không cần làm dữ với em, nếu anh muốn lấy Philo em sẽ không mặt dày bám anh đâu, anh nói một tiếng em lập tức đi ngay."

Chelsea bị cô nói năng không đầu không đuôi, hơi nhức đầu, lạnh lùng hỏi: "Anh nói muốn lấy Philo lúc nào? Em nghe ai nói?"

"Còn đợi nói nữa sao? Tối qua anh làm gì, tự anh rõ." Mộ Sa ngẩng lên trừng hắc.

"Tối qua anh làm gì hả? Anh tuần tra quanh thôn. Chuyện này liên quan gì với Philo?" Chelsea thật sự không biết trong đầu cô đang nghĩ gì.

"Ó... tôi qua anh đi tuần hả?" Mộ Sa nghe vậy há hốc miệng, sao không giống điều cô nghĩ gì hết vậy, nhưng hấn về sao không chịu ôm cô. Mộ Sa nghĩ thế liền nói tuột ra.

Chelsea nghe ra cô giận chuyện gì thì bật cười, lắc đầu chào thua nói: "Em giận là vì vậy đó hả? Anh ở ngoài cả đêm, người lạnh lắm, muốn ôm người tí mới ôm em, sao vậy, bé con, muốn anh ôm thế sao, không đợi nổi à, đói khát vậy hả? Để anh xem em ướt chưa." Chelsea vừa nói vừa vói tay vào áo cô lần dò xuống dưới.

"Đừng, đừng quậy." Mộ Sa xấu hổ không thôi, không ngờ mình lại hiểu lầm, còn phản ứng quá đáng đến thế, nhưng sợ đi cô phản ứng vậy là vì cô không tin bản thân, dù sao ở đây cô không cùng tộc, tất cả ưu điểm của phụ nữ đều biến thành khuyết điểm.

Đến cả ưu điểm có khả năng sinh sản mạnh theo lời trưởng lão cũng không thể hiện được, cô đến đây gần một năm, Ivey đã mang bầu, còn cô thì không, làm cô bắt đầu nghi ngờ có phải mình vô sinh không, cô với Chelsea phải nói là miệt mài hàng đêm, còn không sử dụng biện pháp tránh thai nào, lâu vậy chưa mang thai đúng là không bình thường chút nào.

Cảm giác không tự tin này cộng thêm Chelsea và Philo qua lại thân mật, làm cô gió thổi cỏ lay, trông gà hoá cuốc.

Tay Chelsea chèn vào giữa hai chân cô, Mộ Sa khép chặt chân lại, kéo tay hấn ra, đỏ mặt cúi đầu: "Anh mệt cả đêm rồi, mau ngủ đi."

"Đừng lo, có mệt nữa cũng phải cho em no bụng để khỏi bỏ nhà đi đã, anh sẽ bắn đầy trong đây, bảo đảm em sẽ hài lòng." Chelsea cười gian thối vào tai Mộ Sa.

"Ông xã, em sai rồi, anh tha cho em đi." Mộ Sa sợ hấn nói sẽ làm, nên hạ giọng năn nỉ.

"Em sai rồi, em sai chỗ nào, nói anh nghe coi?" Ngón tay Chelsea khẽ chọc vào hoa huyệt, uy hiếp cô, nếu khiến hấn không vừa lòng thì sẽ lập tức hành động, trừng phạt liền.

"Em...em...không nên hiểu lầm anh...em..." Mộ Sa khô nóng cả người, hoa huyệt lại ướt át, cô thẹn thùng ọ người tránh né, nhưng bị hấn giam trong ngực không thể nhúc nhích.

"Hiểu lầm anh cái gì? Hừm?" Chelsea kẻ sát cỏ cô, cắn nhẹ, đầu ngón tay khiêu khích vỗ về nhục cầu giữa hai chân cô, làm cô tê dại từng cơn.

"Ừm... thì là hiểu lầm..." Mộ Sa không thể nói thẳng cô hiểu lầm hấn và Philo tình cũ không rú cũng tới, còn lên giường với nhau. Cô suy nghĩ thật nhanh cuối cùng phát hiện ra lỗi của hấn, lớn tiếng chất vấn: "Tôi qua anh ở ngoài tuần tra cả đêm, sao không về nói em biết, hại em lo lắng."

"Em có lo sao? Anh nhìn không ra đó." Chelsea hờn dỗi liếc cô, nói tiếp: "Hôm qua về thôn là bị các trưởng lão gọi đi thương lượng đối sách, đến khi tôi mệt mới xong, định về nói em biết nhưng có người vô lương tâm đã leo lên giường ngủ mất, không đi tìm anh, cả chờ cũng không chờ, em nói là lỗi của ai? Hừ?"

Mộ Sa ghen hòng, hôm qua hình như cô giận nên tắt đèn ngủ sớm. Chẳng lẽ do cô nghĩ quá nhiều, vậy cô sai rồi.

Nghĩ vậy bèn xấu hổ lẩm bẩm: "Vậy anh có thể..."

Mộ Sa chưa nói xong đã bị tiếng gõ cửa cắt ngang: "Chelsea anh mau đi một chút. Philo tỉnh lại là run đến giờ không chịu ăn uống, ai khuyên cũng không được."

Chelsea sững sốt, ngay sau đó tỉnh lại, đáp lớn với cánh cửa: "Được, tôi biết rồi, cậu về trước đi, tôi đến ngay."

Mộ Sa nghe hấn nói muốn đi thăm Philo thì nghiêng đầu cắn lên môi hấn.

Chelsea đau đến xuýt xoa, nhưng sợ làm cô bị thương nên không dám vùng ra, chịu đau cho cô cắn.

Đến khi nếm phải mùi máu tươi Mộ Sa mới nhả ra, đẩy hấn, mặt không đổi sắc liếc hấn nói: "Anh đi đi."

Chelsea sờ sờ cái mũi còn đau, cung chịu nói: "Bà xã à, em đúng là bạo lực, bị em cắn nát rồi."

Mộ Sa trừng hấn, hà hê: "Đáng đời."

Chelsea giả vờ tức giận nhào vào cô, hôn thật sâu, khi cô thở hào hển mới buông ra: "Anh sang xem y thế nào, sẽ về nhanh thôi, bà xã ngoan ngoan ở nhà đừng chạy lung tung, nấy ngày nay quanh thôn không an toàn lắm."

"Anh đi thì đi nhanh lên, sao nói dai vậy." Mộ Sa ngoảnh đầu giận dỗi.

"Vật nhỏ, em đúng là thích giận mà, khi về xem anh trị em thế nào." Chelsea làm ra vẻ hung dữ nói, còn cắn lên môi cô một cái, nghe cô kêu đau mới buông ra, quyến luyến quay đi.

Mộ Sa nằm trên giường nhìn bóng lưng hấn đi khỏi, tay vuốt ve tấm da thú bên cạnh đang lạnh dần, lòng thấy bất an, không phải cô không tin Chelsea mà là cô sợ, sợ hấn cũng giống bạn trai cũ của cô, không chống cự nổi sức hấp dẫn mà làm ra chuyện có lỗi với cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Nói chuyện

Lần này Chelsea rất giữ chữ tín, đi nhanh rồi về, có điều Philo mà có chuyện gì thì Chelsea phải đến thăm chừng.

Đêm nào hần cũng ra ngoài tuần tra, trường lão cũng tới góp vui, mấy bạn gọi hần qua nói chuyện làm Chelsea bận tới mất.

Trước kia Mộ Sa ghét hần bám đuôi, bây giờ hay rồi, thời gian hần ở nhà càng ngày càng ít, khi về chỉ ăn cơm rồi ngủ, đến cả việc vận động trên giường Chelsea mê nhất cũng vội vàng cho xong làm Mộ Sa cảm giác hình như hần chỉ làm lấy lệ, Mộ Sa muốn nói chuyện với hần nhưng không căn bản là không kiếm được thời gian.

Mộ Sa không nhịn nổi nữa, thấy Chelsea ăn cơm chiều xong lại muốn đi bèn giữ hần lại, nói gì cũng không thả ra.

Chelsea đành kéo cô vào lòng, dỗ dành: "Bà xã à, có chuyện gì vậy?"

"Tối nay anh không được đi, chúng ta phải nói chuyện rõ ràng." Mộ Sa nói kiên quyết.

"Bảo bối, em ngoan đi, anh biết dạo này đã bỏ bê em, chờ anh hết bận rồi chúng ta nói chuyện được không?" Chelsea kiên nhẫn xoa đầu cô..

"Không được, em muốn nói bây giờ." Mộ Sa tự nhủ không thể mềm lòng, hần có thời gian đi với Philo tại sao không có thời gian nói chuyện với cô chứ, cô không muốn phản ứng quá đáng như lần trước nên phải nói rõ với hần mới được.

Chelsea nhíu mày, hần không muốn lãng phí thời gian tán gẫu vô nghĩa, mấy ngày nay hần quá bận, mỗi lần ân ái với cô đều sợ có người đến quấy rầy, nên đều làm vội vàng rồi đi, hôm nay nếu cô không cho đi, vậy thì tự thưởng cho bản thân, cũng xem như cho cô thỏa mãn, khi cô ngắt rồi hần lại đi làm là được.

"Chúng ta lên giường nói chuyện đi." Chelsea bế ngang Mộ Sa, ôm cô đến giường còn hần cũng đề lên, hai tay bắt đầu cởi quần áo của cô.

"Chelsea, anh dừng tay." Thấy hần muốn giờ trò, Mộ Sa vừa giận vừa tức giãy dụa.

Chelsea cắn môi cô, một tay nắm chặt eo không cho cô giãy dụa, tay kia nắm đỉnh hông, ra sức vân vê, Mộ Sa bị đau há miệng Chelsea thừa dịp đưa lưỡi vào, cuốn lưỡi cô nhấm nháp.

"Úhm..." Cảm giác tê dại lan khắp tứ chi, Mộ Sa mềm nhũn không còn sức giãy dụa.

Chelsea cảm thấy cô là người, đưa tay với ra sau lưng cô lướt xuống, xoa nắn ở mông một chốc rồi kéo hai chân cô ra, cắn ngón tay vào tiểu huyết uớt ắt nhỏ hẹp.

"A..." Mộ Sa mơ mơ màng màng, cất tiếng rên rỉ.

Chelsea không chịu được, rút ngón tay ra kéo chân cô thành chữ M, để cực đại của mình lên cửa vào rồi mạnh mẽ nhấn xuống.

"Á..." Mộ Sa bị hần làm hơi đau, kêu lên.

Chelsea đã định làm cô ngắt đi nên lúc này không dừng lại chờ cô thích ứng mà cứ mạnh mẽ đi vào. "Aaa..." Cực đại của Chelsea ma sát trên thành hoa huyết, quy đầu mỗi lần sấn vào đều tiến đến miệng tử cung, lực vào thật sâu làm Mộ Sa phải kêu gào.

"Bảo bối có sướng không? Miệng nhỏ bên trong em chặt thật, bị anh làm lâu thế rồi, sao còn chặt thế, ha... sướng thật, nó cắn anh, cho mi cắn, cho mi cắn này..."

"Aaa... nhẹ thôi... ưm..." Chelsea càng ngày càng làm mạnh khiến Mộ Sa khó thở, cô vừa nói vừa ngửa cổ hít từng hơi. Nhưng động tác này làm bầu ngực cô càng nảy lên, hai đầu nhon đỏ hồng vô thức vươn lên, như mời mọc người khác yêu thương.

Chelsea bị khiêu khích khó kìm, cúi xuống hôn một bên ngực, răng cắn đầu vú đỏ hồng, tay kia ôm trọn một bên, nắm đầu vú kéo lên.

"A...a... Đừng... Nhẹ chút...Á..." Mộ Sa vừa căng vừa đau, để tay lên tay hần trên ngực mình, cố gắng ngăn cản.

Chelsea nắm tay cô đặt lên ngực, để cô tự xoa. Tư thế thủ dâm thế này kích thích Chelsea càng thêm điên cuồng. Hai bàn tay nắm gốc đùi Mộ Sa, giật hướng ra ngoài, khi dương vật hần vọt vào hoa huyết thì cô đón nhận hần.

"Aaaa..." Không đến mấy lần Mộ Sa hét lớn lên đỉnh.

Tiểu huyết khi lên đỉnh xoắn chặt, ép đẩy cự vật, cửa tử cung co rút cố cản lực vào cửa quy đầu. Nhưng động tác này không ngăn cản được Chelsea, ngược lại còn khơi dậy ước muốn chinh phục của hắn, ấn giữ gây thịt trong hoa huyết đang co bóp tràn mật dịch.

"Ư... Nhẹ... không được...aa... em chịu không nổi..." Cửa tử cung đang ở cao trào bị va chạm, khoái cảm cực hạn cùng với đau đớn làm thần trí Mộ Sa mê loạn, há miệng hét lớn, bàn tay vô thức quơ quào, chụp vai Chelsea, bóp chặt.

Đau đớn càng khiến Chelsea ra vào mạnh hơn, quy đầu to lớn đi vào cửa tử cung chưa đủ còn liên tục xâm nhập ép thành tử cung nói gằn.

"A... Không được... đau quá... đừng vào nữa mà... Tha cho em... ông xã...aaa..." Mộ Sa không chịu nổi phải khóc la, tay ép lên chỗ gò trên bụng cố đẩy nó ra ngoài.

Mộ Sa ép xuống càng tăng thêm khoái cảm cho Chelsea, hắn càng ra vào mạnh mẽ, làm mật dịch bên trong vẩy ra ngoài, tiếng thân thể va chạm cùng tiếng rên rỉ của Mộ Sa quanh quẩn trong phòng.

Lên đỉnh lần nữa làm Mộ Sa không còn sức kêu gào, hai chân mở lớn, người ở giữa hai chân không còn lý trí rong ruổi, mật dịch bị hắn ra vào tạo thành bọt trắng tràn đầy ở nơi hai người kết hợp.

Cuối cùng, Chelsea ôm Mộ Sa vào lòng, dựa vào người hắn, hai tay ôm hông và đùi cô, hướng từ trên xuống ra sức kéo ra đẩy vào, tốc độ càng lúc càng nhanh, sau cùng thét lên, để ở nơi sâu nhất của cô rồi phun ra.

Mộ Sa bị hắn làm muốn tắt thở, khi hắn vừa thả cô nằm xuống là lăn ra ngủ.

Chelsea thấy cô ngủ say, tự cho đã viên mãn, tuy chưa thật thoải mãn nhưng an toàn trong thôn quan trọng hơn, hắn nghỉ ngơi một lúc rồi dậy đi tuần đêm.

Đến khi Mộ Sa thức dậy, theo bản năng sờ sờ bên cạnh lạnh ngắt, biết Chelsea đi đã lâu, ngẩng nhìn trời đã tờ mờ sáng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Dự cảm không lành

Mộ Sa tức giận nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu: Chelsea chết tiệt. Tối qua làm cô mệt đến nỗi ngủ quên, đương nhiên là chưa nói được gì hết.

Mộ Sa càng nghĩ càng giận, ngủ cũng không ngủ được liền dậy dọn dẹp trong nhà rồi đi tắm và nấu cơm. Chuẩn bị xong vẫn chưa thấy Chelsea trở về, cô ngẫm nghĩ liền cầm áo khoác đi tìm hắn, không biết có phải hắn da dày thịt béo hay không mà hắn không sợ lạnh, lúc ra khỏi nhà không bao giờ mang áo khoác, mùa đông ở đây mà không biết lạnh.

Mộ Sa mới từ trong nhà đi ra một đoạn liền nhìn thấy Chelsea đang đứng nói chuyện với một người.

Bước nhanh vài bước, cuối cùng cũng nhìn thấy rõ ràng, không ngờ là Philo, Mộ Sa cảm thấy trong lòng có chút chua chua. Biết rõ nhất định là Philo chủ động đến tìm Chelsea nhưng cô vẫn có chút tức giận.

"Chelsea." Mộ Sa cất tiếng gọi Chelsea, đồng thời khi hắn quay lại liền chạy tới nhào vào ngực hắn.

"Sao em lại chạy ra đây, trời lạnh lắm, cẩn thận sinh bệnh." Chelsea đón được cô, ôm chặt cô vào lòng nhỏ nhẹ trách mắng.

Mộ Sa trong ngực hắn cọ cọ, giọng nói có vị chua làm nũng: "Người ta sợ anh lạnh cho nên mang áo khoác đến đây cho anh. Sao vậy, không muốn gặp em?" Nói xong liếc mắt đến chỗ Philo.

Chelsea yêu chiều hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô một cái: "Muốn, anh nhớ em muốn chết. Đặc biệt..." Chelsea bỗng ngừng rồi cười xấu xa nói nhỏ bên tai cô, âm lượng đủ để hai người nghe: "Em toàn thân trần trụi nằm dưới anh kêu gào xin tha, chỉ cần nghĩ tới, anh tuyệt đối không cảm thấy lạnh."

Mộ Sa nghe vậy xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, thẹn thùng đấm cho hắn một cái, cáu giận nói: "Thấy ghét." Rồi đưa áo khoác cho hắn để hắn mặc vào. Làm bộ như không thèm để ý hỏi: "Có thể đi được chưa?"

Chelsea gật gù đầu, quay đầu nhìn Philo nói: "Mộ Sa thân thể yếu đuối không chịu được lạnh, chúng tôi về trước, có việc gì nói sau."

Nói xong không để ý Philo mặt trắng bệch đứng đó, xoay người mang Mộ Sa bước nhanh về nhà.

Mộ Sa bị hấn ôm trong lòng đi nhanh về nhà, tâm tình thật tốt, cảm giác như vừa thắng trận trở về, cảm giác vô cùng thành tựu.

Chelsea cúi đầu nhìn, trên mặt hấn không chút che giấu biểu cảm đắc ý, thương yêu cười cười, hấn thể hiện tình yêu rõ ràng với cô như thế, giữa bọn họ còn có gì để nói nữa chứ, đúng là cô gái hay nghĩ vớ vẩn.

Sau khi về đến nhà, Mộ Sa bởi vì vui vẻ nên không tính toán chuyện tối hôm qua với Chelsea về việc hấn ăn hiếp cô, hầu hạ hấn tắm rửa, ăn cơm rồi để hấn đi ngủ.

Chelsea kêu gào nói một mình hấn không ngủ được, vô cùng muốn Mộ Sa ngủ cùng, Mộ Sa nhăn nhó hai cái liền ôm ở trên giường nằm cùng hấn.

Chelsea cũng thật sự cảm thấy mệt mỏi nên không quậy phá, chỉ ôm chặt cô nằm ngủ. Mộ Sa bị hấn ôm chặt trong ngực, ngửi thấy mùi hương quen thuộc của hấn, cảm thấy đặc biệt an tâm, toàn thân ấm áp, không bao lâu cũng chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, Mộ Sa còn đang mơ mơ màng màng liền cảm nhận dưới thân từng đợt tê dại khiến cô tỉnh lại.

Mộ Sa trợn mắt mơ màng nhìn xuống phía dưới, thấy đùi bị giang rộng, Chelsea đang nằm sấp giữa hai chân cô đầu gật lên gật xuống.

“Ừm...” Mộ Sa cảm giác được đầu lưỡi hấn nhẹ nhàng lướt qua điểm mẫn cảm, từng đợt khoái cảm từ hoa huyết truyền khắp toàn thân, cô không tự chủ được đóng đưa chiếc eo nhỏ nhắn, không biết là muốn né tránh hay là hòa theo ý hấn.

Chelsea thấy cô đã tỉnh hút mạnh một cái ở hoa huyết rồi cắn đầu lưỡi vào trong, mỗi lần liếm không bỏ sót chỗ nào tiến sâu vào bên trong.

“Đừng....Chelsea.....nhột lắm...” Mộ Sa kêu lên, hoa huyết bị hấn liếm láp không ngừng co bóp tràn nước nhờn.

Chelsea nuốt hết không chừa một giọt nào, cảm giác từng lỗ chân lông của Mộ Sa đều mở ra, nhẹ giọng kêu lên.

Chelsea càng thêm ra sức liếm láp hoa huyết, tay tách môi nhỏ, ngậm một điểm nhỏ hung hăng cắn.

“A a a...” Khoái cảm làm Mộ Sa vận vẹo dữ dội, hoa huyết cũng run rẩy muốn đến cao trào, Chelsea đột nhiên dừng lại, từ giữa hai chân cô bò lên dừng lại phía trên người cô, nhìn cô khó chịu vận vẹo liền động thân một cái đi vào.

“A a...” Mộ Sa rên rỉ một tiếng thật dài đạt đến cao trào, cao trào qua đi, cả người cô mềm nhũn, ở dưới người hấn hóa thành một vũng nước, cúi đầu kiêu ngạo rên lên, mặc cho hấn tùy ý nhào nặn.

Không biết Chelsea muốn cô bao nhiêu lần, đợi cho khi hấn buông cô ra, cô đã mệt mỏi lần ra ngủ. Thế là cuộc nói chuyện của bọn họ rốt cuộc vẫn không thành.

Cô cùng Chelsea còn chưa nói chuyện thì đã có người đến tìm Mộ Sa nói chuyện rồi. Mộ Sa còn chưa tỉnh ngủ đã bị tiếng đập cửa đánh thức, quay đầu nhìn thấy trời đã hơi tối, Chelsea thì không thấy đâu, không biết lại chạy đến nơi nào, cô thờ dãi ngồi dậy, lấy đến một mảnh da thú lau sạch chất lỏng đang không ngừng chảy ra từ trong hoa huyết.

Mặc quần áo ra mở cửa, vừa mở thì thấy là một thú nhân lạ mặt, Mộ Sa im lặng nhìn một lát rồi lễ phép dò hỏi: “Xin hỏi anh tìm ai?”

Thú nhân lạ mặt đánh giá Mộ Sa từ trên xuống dưới, khách khí hỏi: “Cô chắc là Mộ Sa, bạn tình của Chelsea?”

Mộ Sa gật đầu, đoán rằng hấn có thể là thú nhân ở phía Đông, thôn của Chelsea rất lớn, chia làm hai khu vực, phía đông là nơi ở của thú nhân trưởng thành, còn những thú nhân trẻ tuổi đều ở phía Tây. Bình thường cô rất ít khi đến phía Đông, cho nên đối với các thú nhân ở phía Đông không quá quen thuộc.

Ông trời có thể nói đã ưu đãi các thú nhân, bọn họ qua vài chục năm giống như là mới một ngày, mặt không hề lão hóa. Cho nên nhìn mặt thì căn bản không biết được thú nhân này bao nhiêu tuổi, Mộ Sa vì không biết hấn nên đoán hấn ở phía Đông tới.

Thấy Mộ Sa gật đầu, thú nhân kia nói tiếp: “Các trưởng lão trong tộc muốn tìm cô nói chuyện, cô đi theo tôi.”

Mộ Sa nghe vậy trong lòng liền có dự cảm không may, những trưởng lão kia cô cũng có gặp khi mới đến đây, bọn hấn còn nhìn cô nghiên cứu vài ngày, cuối cùng đưa ra kết luận rằng cô có khả năng sinh đẻ tốt rồi mới đưa cô cho Chelsea, sau một thời gian không tìm đến cô, hôm nay tìm đến có phải là vì cô vẫn chưa mang thai hay không.

Cô có chút sợ hãi, thật sự không muốn đi, nhưng mà người này cứ đứng đây chờ đợi không có ý bỏ đi mà không có cô đi theo. Mộ Sa nghĩ một chút rồi khách khí nói: “Phiền anh về trước, tôi tắm rửa thay quần áo rồi lập tức đến ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Các trưởng lão đặc ý

“Không cần phiền toái như vậy, các trưởng lão đang đợi cô, cô nên nhanh chóng theo tôi đi qua.” Người đó không chút suy nghĩ, từ chối thẳng thừng.

Mộ Sa biết là tránh không khỏi đành miễn cưỡng đi theo sau hần về phía Đông.

Mộ Sa đi theo hần vào một gian phòng rất lớn, ở đó có năm vị trưởng lão đã đến đông đủ, ngồi thẳng hàng theo thứ tự.

Mộ Sa được cho ngồi xuống ở vị trí đối diện bọn họ, thú nhân đưa cô đến bèn lui xuống.

Mộ Sa chào hỏi bọn họ rồi co ro ngồi xuống, cúi đầu xoắn góc áo không biết nên nói gì.

Im lặng một lúc, trưởng lão tóc nâu ngồi bên trái mở miệng nói trước: “Mộ Sa phải không, là thể này, chúng tôi muốn tìm cô chủ yếu là muốn cùng cô nói chuyện về Chelsea.”

Mộ Sa nghe thể trong lòng run nhẹ một cái cúi thấp đầu xuống, thật sự càng ngày càng sợ, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, gật đầu nói: “Xin mời người nói.”

Trưởng lão tóc vàng tiếp lời: “Tôi nghĩ cô chắc cũng biết, Chelsea là bạch sư, cũng là dòng giống sử tử có sức chiến đấu mạnh nhất trong tộc chúng ta, đáng tiếc toàn tộc từ già đến trẻ chỉ còn sót lại mình hần là bạch sư. Lúc trước không để ý ý nguyện của hần đã đưa cô cho hần, nhưng cũng chỉ là muốn cô sinh cho tộc vài con bạch sư có năng lực mạnh.”

Nói đến đó trưởng lão tóc vàng dừng lại một chút, trưởng lão tóc đen lập tức tiếp lời: “Nhưng cô trở thành bạn giường của hần đã gần một năm mà vẫn chưa có động tĩnh gì, chúng tôi suy đoán, có thể do thân thể cô quá yếu, cho nên không thể thụ thai sinh ra bạch sư đời sau, cho nên chúng tôi quyết định vì Chelsea sẽ chọn ra một người để làm bạn với hần, xin tha thứ cho sự ích kỷ của chúng tôi, chúng tôi thật sự không thể không quan tâm mà ngồi nhìn bạch sư cứ vậy mà tuyệt chủng, huống chi lúc trước hần cũng không đồng ý mà là chúng tôi cố chấp lựa chọn.”

Trưởng lão tóc đỏ tiếp lời: “Còn về phía cô, nếu cô đồng ý tiếp tục ở lại bên cạnh Chelsea thì chúng tôi cũng đồng ý, Philo cũng cho biết không để ý đến việc cùng cô trở thành người bầu bạn bên cạnh Chelsea. Chẳng qua nếu như cô không đồng ý, chúng tôi có thể vì cô mà sắp xếp một người bạn mới hoặc là cung cấp thức ăn cho cô cùng người hộ tống đưa cô đến nơi cô muốn.”

Khi Mộ Sa nghe được vì Chelsea mà sắp xếp bạn giường mới thì trong đầu nổ oành một tiếng, rồi không nghe thấy âm thanh nào khác.

Qua hồi lâu mới miễn cưỡng trấn định, khàn giọng hỏi: “Chelsea, anh ấy đồng ý không?” Cô bây giờ không quan tâm gì cả, cô chỉ muốn biết Chelsea có đồng ý hay không.

Năm vị trưởng lão nghe vậy đều im lặng, qua một lúc lâu, trưởng lão tóc nâu này giờ vẫn im lặng chột lên tiếng: “Chúng tôi chưa nói chuyện này với Chelsea, nhưng hần cũng không có lý do gì để không đồng ý, dù sao hần cũng biết tầm quan trọng của việc sinh con nối dõi, nếu bạch sư thực sự tuyệt chủng, sức chiến đấu của tộc chúng tôi sẽ giảm xuống rất lớn, dần dần sẽ bị các tộc khác lãng nhục cho đến diệt tộc. Cô cho là hần có lý do không đồng ý ư.”

Mộ Sa ghen ngào, cô không nghĩ tới chuyện sinh con nối dõi với Chelsea quan trọng như thế, cô nghĩ tới chuyện cô không thể mang thai như họ nói, hần là Chelsea sẽ rất thất vọng, không ngờ lại dẫn đến diệt tộc, việc này cô và Chelsea không ai gánh nổi.

Năm vị trưởng lão thấy đã nói hết ý muốn nói liền cho Mộ Sa về, nói cô suy nghĩ kỹ một chút, Mộ Sa buồn bã cười, còn có gì phải suy nghĩ, cô không thể vì ích kỷ của bản thân mà gây ra chuyện diệt tộc, cũng không muốn để Chelsea gánh vác tội trạng bị người trong tộc chỉ trích. Huống chi hần chưa chắc sẽ vì cô, mạo hiểm không cần con nối dõi mà từ chối Philo được đưa tới cửa bầu bạn, Philo à, quanh đi quẩn lại là muốn cô trả Chelsea lại cho y.

Tính ra thì cô mới là người thứ ba, dù sao y với Chelsea đã quen biết từ trước, quen đi, vậy cũng tốt, cô vốn dĩ là không nên xuất hiện ở nơi này, giờ cũng đã đến lúc cô phải rời đi. Coi như thời gian vừa rồi chính là giấc mộng, tình mộng cũng là lúc cô nên đi.

Lúc này trời đã tối, Mộ Sa lao đảo về đến nhà, vừa vào nhà liền nhìn thấy Chelsea đang lo lắng mở cửa muốn đi ra ngoài, hình như là do không thấy cô nên muốn ra ngoài tìm.

Mộ Sa đỏ hoe mắt lập tức nhào vào lòng Chelsea, ghen ngào gọi: “Ông xã.”

Chelsea như rụng mảy, vỗ nhẹ vào lưng cô, dịu giọng dò hỏi: “Bà xã, em có chuyện gì vậy, đang êm đẹp sao lại khóc rồi, ai khi dễ em? Hà?”

Mộ Sa hít hít mũi, ổn định lại cảm xúc, cô cố gắng nặn ra nụ cười, lắc lắc đầu nói: “Không ai khi dễ em hết. Là em nhớ anh, chờ mãi không thấy anh về, ra ngoài tìm anh lại không tìm thấy.”

Chelsea nghe vậy liền vui vẻ, cúi đầu xuống hôn môi nàng, đùa giỡn nói: “Chỗ nào nhớ anh? Là cái miệng nhỏ nhắn phía trên hay là tiểu huyết phía dưới? Hà?” Nói xong còn dùng ngón tay đã dựng thẳng chọc vào cô.

Mộ Sa đỏ mặt, ban đầu không muốn hưởng ứng hân, nhưng nghĩ tới có thể cô phải lập tức rời khỏi hân lại nhin không được muốn phóng đăng một lần, để sau này nhớ lại một chút cũng tốt.

Thế là nhào lên cổ hân, nhảy lên lên người hân, khi hân đón được cô thì vòng hai chân qua hông hân, lè lưỡi liếm một vòng trên vành tai hân, thấy Chelsea run rẩy rồi ghé vào tai hân thổi một luồng khí nóng, mỵ hoặc nói: “Đều muốn.”

Chelsea thấy cô nhiệt tình khó thấy như vậy liền thu lại hồn vía đã mất, đặt cô ở ván cửa mà hôn.

Mộ Sa bị hân hôn đến thở hân hân, thoáng đẩy hân ra một chút, ngón tay nhỏ bé vẽ vẽ vòng tròn trên ngực hân, nhỏ nhẹ dụ dỗ: “Ông xã, đêm nay anh đừng đi ra ngoài được không? Người ta cho anh làm cả đêm.”

Giọng nói nhỏ xíu, ngừng một chút, lại lí nhí bỏ sung một câu: “Hình thú cũng cho anh làm.”

Chelsea nghe vậy lặng đi một chút, lập tức cảm thấy vui mừng quá đỗi không dám tin hỏi lại: “Thật sao?”

Mộ Sa then thùng giấu mặt trong ngực hân, hiền lành gât đầu, Chelsea thấy cô gât đầu liền không truy xét nguyên nhân cô bất thường, mọi việc chờ hân thỏa mãn trước rồi nói sau, dù sao vật nhỏ ở ngay dưới người hân, muốn chạy trốn cũng không thoát.

Hân kích động ôm chặt cô bước tới giường, vừa đi vừa cởi quần áo của cô, còn chưa đi đến giường liền khẩn cấp muốn đi vào, cũng may thứ hân bắn ra lúc trước vẫn còn một ít bên trong, làm cho hân vào vô cùng dễ dàng.

Không chờ được đến giường, Chelsea ôm cô đứng trên đất liền rong ruổi.

“A... Ông xã... Mạnh hơn chút nữa....A....Xé nát em....Ừm...sâu quá....A...” Mộ Sa ôm cổ Chelsea, hai chân vòng ngang hông của hân, bị hân mạnh mẽ đâm vào như muốn bay ra ngoài nhưng vẫn muốn khiêu khích.

Chelsea vốn đã không còn tự chủ, ngày thường khi cô ồm ờ cũng làm cho hân muốn ngừng mà không được, lúc này cô lại nhiệt tình càng làm cho hân cuồng nhiệt hơn, không khống chế được lực, cặp mắt ngầu đỏ nhìn chòng chọc cô, hận không thể nuốt cô vào bụng.

Hung hăng điên cuồng ôm chặt cô hành hạ một trận, cảm thấy vẫn chưa được tận hứng liền rút ra, đặt nhẹ cô lên giường, lật cô lại rồi kéo một chân tới mép giường, bàn tay to tách hai đùi cô ra, để ở bên hông rồi thẳng lưng đi vào.

“A a a...” Mộ Sa lắc mái tóc dài rối tung, rên lớn không dám trêu chọc nữa, cô rất sợ nếu tiếp tục kích thích hân thì thật sự sẽ bị hân xé nát.

“Bảo bối, đã đủ mạnh chưa? Hử? Hay là mạnh hơn chút nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Thời khắc kích tình

Gậy thịt dưới thân Chelsea hung ác va chạm vào hoa huyết của Mộ Sa nhưng giọng nói lại dịu dàng vô cùng.

“Chậm một chút...Chậm một chút...Chelsea...A...Chúng ta...có suốt cả đêm... Chậm...Chậm đã...A a a...” Mộ Sa hơi không chịu nổi, hân đâm vào rất sâu và mạnh, giọng nói đứt quãng bắt đầu xin tha.

“Được, nhẹ một chút, chúng ta có rất nhiều thời gian phải không?” Chelsea nhớ tới lời cô nói muốn cho hân suốt cả đêm, tâm tình vui vẻ giảm dần tốc độ, chậm rãi rút gậy thịt ra lại chậm rãi đi vào, đồng thời ghé lên trên lưng cô, bàn tay to men theo phía trước ấn lên chỗ gồ lúc gậy thịt tiến vào.

“Ừ...A...” Mộ Sa thở nhẹ một hơi ghé vào mép giường yếu ớt rên lên. Tốc độ va chạm ở hoa huyết tuy rằng chậm lại nhưng không thoải mái hơn, cảm giác bị đâm sâu tận cùng cảm nhận thực rõ ràng, thậm chí cả gân xanh trên dương vật mỗi lần nhảy lên đều có thể cảm nhận rất rõ, quy đầu to lớn ở cửa tử cung chậm rãi xoay tròn khiến cửa tử cung mảnh mai từ từ hé mở, từng chút từng chút hút vào.

“Thả lỏng một chút...Bảo bối...Em cứ siết chặt như thế, anh không thể nào đi vào được.” Chelsea vừa thoải mái rên rỉ, vừa dùng sức đút vào hoa huyết của Mộ Sa, không ngừng xoay tròn kích thích hoa huyết, động tác của hân càng ngày càng thô lỗ, tốc độ cũng dần tăng lên.

“A...A...Ừm...Chậm...Chậm một chút...” Hoa huyết của Mộ Sa bị Chelsea hung hăng đâm vào, gậy thịt thẳng thắp tiến vào tử cung, chỗ giao hợp không ngừng vang lên tiếng động dâm đãng. Động tác của hân càng lúc càng nhanh, Mộ Sa không nói được nữa chỉ biết rên rỉ.

“Không thể chậm được nữa, bảo bối...Em thật chặt...” Chelsea sáng khoái hô to, hai tay túm riết eo cô, gậy thịt phía dưới như càng to thêm, không dùng bất kỳ kỹ xảo nào chỉ càn diễn cuồng đâm mạnh vào cơ thể cô, cái gì mà chín nông một sâu, ba nông một sâu, giờ phút này hân hoàn toàn chẳng

quan tâm, toàn bộ tấn công bằng bản năng, một lần lại một lần cuồng dã, một lần lại một lần xâm nhập sâu hơn vào hoa huyết của Mộ Sa.

“A...A...A a a...” Mộ Sa túm chặt lấy tấm da thú dưới thân, bụng không ngừng co rút, hoa huyết sùng đỏ đã bị chạm đến cực hạn không tự chủ được khé mở cổ gồng nuột vào vật cực đại đang hung hăng áp đảo, thân thể hai người va chạm kịch liệt, ma sát làm hoa huyết đang sùng bắt đầu tràn dịch thủy, mỗi lần gây thịt ra vào đều văng nước khắp nơi.

Suy nghĩ của Mộ Sa dần dần hỗn loạn, mơ hồ nhớ lại ước nguyện ban đầu của mình là muốn cho hắn hưởng thụ cả đêm, bàn tay nhỏ bé liên lần mò tìm kiếm phía dưới đồng thời dè xuống phần bụng đang nhô lên, tăng thêm khoái cảm cho hắn.

“Ư...sướng thật...Đâm chết em...” Chelsea sáng khoái gào lên, lại một trận áp đảo cuồng nhiệt, thời điểm Mộ Sa hét lên khi đạt tới cao trào liền túm hai chân cô giơ lên, xoay cô lại mặt đối mặt rồi đứng thẳng người, nhắc hai chân cô lên khiến phần eo rời khỏi giường, hắn cứ vậy ra sức lao xuống hung hăng đâm vào cô.

“A a a...Không được...Căng lắm...Ra...rút ra trước đã...A...” Bởi vì đạt tới cao trào mà hoa huyết co rút mạnh mẽ không thể chấp nhận gây thịt thô ráp của Chelsea, gây thịt to lớn vẫn ma sát trong hoa huyết đang dị thường mẫn cảm đầy dịch thủy, vui sướng cùng đau đớn cùng nhau xông tới khiến Mộ Sa khó chịu vịn vào kịch liệt, muốn đẩy vật to lớn đang hung hăng va chạm trong người ra ngoài.

Chelsea bị siết có chút đau nhưng lại sướng không nói nên lời, lúc này làm sao hắn chịu rút ra, bàn tay to sờ mông Mộ Sa, lực không ngừng không giảm bớt, ngược lại càng thêm thô lỗ mãnh liệt, mỗi cái đều đâm sâu vào trong tử cung, khiến cho cửa tử cung mở rộng ngâm lấy quy đầu to lớn: “Không muốn ra ngoài, muốn đi vào, đi vào, cái miệng nhỏ ở trong đang tiếp tục mở lớn, vào lúc cao trào bị anh đâm mạnh có thoải mái không vật nhỏ?”

“Thoải... Thoải mái...A...Không được...ư ư...Xin anh...Chelsea...A...” Cảm giác tê dại và đau đớn khó diễn tả đồng thời quét qua Mộ Sa, khiến cô phát ra âm thanh giống như thông khổ nhưng lại như thỏa mãn, vòng eo gầy dựa theo bản năng, lúc lên lúc xuống phối hợp với tốc độ của Chelsea.

Nghe cô kêu mỹ yếu ớt xin tha liền cảm thấy có chút thương tiếc, Chelsea nhìn cô trần truồng nằm dưới thân hắn, mái tóc đen nằm tán loạn trên tấm da thú trắng như tuyết, một ít bị mồ hôi thấm ướt dán ở cổ cùng bên mông cô, cái miệng nhỏ nhắn khê khẽ nhếch, quầng rừ kêu rên, khuôn mặt vì nhuốm tình dục mà đỏ ửng, trên người đầy những dấu hôn cùng vết cắn mà hắn để lại, chất lỏng màu trắng trong suốt từ nửa thân dưới chảy men theo đùi, hoa huyết bị hắn không ngừng ra vào còn vô thức run rẩy, tư thế kia càng mê người hơn, nhìn cô bị hắn ra vào đau nhức đáng thương, rồi lại vô cùng nũng nịu khiến thú huyết hắn sôi trào, muốn tiếp tục đi vào mạnh mẽ, cứ thế đâm chết cô.

“A a a...” Gây thịt to dài mỗi lúc vào đều vô cùng hung ác đâm sâu đụng vào cửa tử cung của Mộ Sa, cảm giác tê dại sung sướng làm Mộ Sa càng thêm siết chặt, nhìn hắn đang cuồng bạo liên bật ra tiếng rên, Mộ Sa thét chói tai bầu chặt tấm da thú, eo nâng lên cao, toàn thân run rẩy kịch liệt. “Chật quá... Thả lỏng một chút...Bảo bối...Em muốn kẹp đứt anh sao? Hử?” Chelsea không để Mộ Sa có thời gian nghỉ ngơi, hơi dùng sức tách hai chân cô ra, vào lúc cô đang đạt cao trào mạnh mẽ va chạm.

“Nhẹ...Nhẹ một chút...A...” Hoa huyết Mộ Sa bị hắn áp đảo mọi như không chịu nổi, chỗ bấp đuôi bị hắn tách ra cũng có cảm giác tê liệt.

Cô bắt đầu thấy hối hận không nên trêu chọc hắn, ngày trước mỗi lần hắn làm đều đã đủ cuồng dã, bây giờ cô đi kích thích hắn liền hoàn toàn biến thành dã thú, tốc độ cùng lực cắn bản là cô không thể đón nhận được, huống chi cô còn hứa để cho hắn làm cả đêm mà lại còn dùng hình thú, đây là cô tự tìm đường chết.

“Bảo bối, anh yêu em...Yêu em...Gru...” Không biết qua bao nhiêu lâu, lúc Mộ Sa bị hắn điên cuồng làm cho sắp ngất thì Chelsea gầm lên một tiếng, ra sức đâm vào, tay ôm chặt mông Mộ Sa, toàn thân run bắn sau đó toàn bộ tinh dịch ấm nóng bắn vào tử cung Mộ Sa.

“Á...” Mộ Sa như bị bóng hét lên một tiếng cũng đạt đến cao trào.

Cao trào qua đi, Mộ Sa thờ dốc xụi lơ nằm ở trên giường, mệt đến nỗi không nhúc nhích được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Hình thú hầu hạ

Lúc cao trào, khi Chelsea gào thét câu đó, cô nghe rất rõ ràng, Chelsea chưa bao giờ nói yêu cô, cô cũng chưa từng nghĩ đến việc này, chỉ nghĩ rằng thú nhân thô lỗ chắc không hiểu gì về chuyện tình yêu, không nghĩ là hắn hiểu, còn ngay lúc cô chuẩn bị rời khỏi hắn mà nói ra.

Tuy rằng lời nói của đàn ông ở trên giường không đáng tin, nhưng giờ phút này Mộ Sa nguyện tin tưởng Chelsea thật lòng yêu cô, như vậy trong lòng cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cuối cùng cô đến nơi kỳ lạ này cũng không uổng phí, ít nhất còn có một người đàn ông nói yêu cô.

“Bảo bối, sao em lại khóc? Anh làm đau em sao? Hử?” Chelsea đang nằm thờ hờ bên cạnh Mộ Sa, đột nhiên thấy nước mắt cô từng giọt từng giọt lăn xuống. Tuy rằng mỗi lần hắn ở trên giường lấn lộn cùng cô, cô đều khóc rất lớn, cô càng khóc lớn thì hắn càng hưng phấn nhưng mỗi lần vừa kết thúc

cô liền ngừng khóc. Lần này sao sau khi làm xong cô lại khóc nhiều như vậy. Chelsea nhất thời lúng túng, tay chân vụng về giúp cô lau nước mắt, nhẹ nhàng hỏi.

Mộ Sa sợ Chelsea nhìn ra manh mối nên mau chóng ngừng khóc, lắc lắc đầu thút thút nói: “Ông xã, anh có thể lặp lại câu lúc nãy một lần nữa không?”

Chelsea hơi sững sờ, khỏe môi lập tức nhếch lên nở nụ cười, rồi làm vẻ đàng hoàng nhớ lại: “Anh nói nhiều câu mà, em muốn nghe câu nào? Bảo bối, em thật chặt, là câu này hả?”

Chelsea nghiêm túc nói, giọng nói còn có chút ve vãn làm Mộ Sa đỏ mặt thẹn thùng quay mặt qua chỗ khác, nói nhỏ: “Không phải câu đó, câu cuối cùng ấy.”

“Câu cuối cùng?” Chelsea làm bộ như phải suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Thật chặt... Thả lỏng chút... Bảo bối... Em muốn kẹp đứt anh sao? Câu này à?”

Chelsea còn có ý diễn lại bộ dạng thờ ơ gấp trên trọc Mộ Sa, Mộ Sa vừa thẹn vừa giận nhéo vào lưng hắn, lớn tiếng nói: “Câu nói khi đạt đến cao trào ấy.”

“Vật nhỏ, lúc cao trào bị anh đâm mạnh có thoải mái hay không? Câu này?” Chelsea thật biết phục thiện, nói xong còn chép miệng, trở lại bộ dạng vô cùng tháu hiều.

“Anh...” Mộ Sa bị hắn trên ghẹo vừa thẹn vừa giận, mặt lại đỏ lên.

Chelsea lúc này mới thấy hình như mình đã đùa quá trớn vội dịu dàng nói: “Bảo bối, anh yêu em, anh yêu em. Đừng khóc, anh sai rồi, không chọc em nữa, đừng khóc.” Vừa nói vừa ngọt ngào hôn lên mặt cô.

“Ừ...” Mộ Sa bị hắn vừa hôn vừa nói trong lòng hơi chua xót, cố nén khóc, làm nũng nói: “Lặp lại lần nữa.”

“Được, nói mấy lần cũng được, anh yêu em, anh yêu em, bảo bối, bà xã.” Chelsea lúc này không dám trêu cô, cứ ní non khe khẽ bên tai cô.

“Em cũng yêu anh, ông xã.” Mộ Sa nghẹn ngào đáp lại, nước mắt không kiềm được lại chảy ra.

Chelsea sùng sốt nhưng ngay lập tức cảm thấy mừng như điên cúi xuống hôn cô, mạnh mẽ cạy mở miệng cô, đầu lưỡi quấn quýt đầu lưỡi trong miệng cô, Mộ Sa vô cùng phối hợp ngậm lấy đầu lưỡi hắn, một chút lại một chút mút hôn. Chelsea không hài lòng vì động tác chậm chạp của cô, ngửa đầu cô ra mềm mại mon tron đầu lưỡi cô, dùng sức mà mút.

Thân thể Mộ Sa mềm nhũn chủ động ôm hắn, nghênh đón bàn tay đang vuốt ve trên người cô, âm thanh kiều mỹ nức nở vang lên.

Gậy thịt dưới thân Chelsea nháy mắt lại cứng lên, hắn buông nhẹ cô ra rút gậy thịt trong hoa huyết ướt đầm ra, dịch thủy bên trong tràn theo.

Sau đó lật cô đang nằm trên giường lại thành tư thế quỳ, để cô úp mặt vào tấm da thú đưa mông cao lên.

Mộ Sa mặc kệ cho hắn đùa nghịch, trong lòng dấy lên một chút lo lắng, chẳng lẽ hắn muốn dùng hình thú sao? Cô có chút khản trương liếm liếm môi, nũng nịu nói: “Ông xã, người ta mệt mỏi quá, cho người ta nghỉ một chút đi.” Tuy chính cô đã hứa cho hắn dùng hình thú nhưng vừa nghĩ đến kích cỡ to lớn của vật thể kia vẫn khiến cô hơi sợ, không biết bây giờ cô đổi ý, Chelsea có đồng ý không.

Chelea đang mê mẩn chiếc mông vênh cao của cô vỗ một cái, nhẹ giọng đùa cợt nói: “Sao vậy, vật nhỏ, em lại muốn đổi ý sao? Hử?”

“Không có, người ta đổi ý hồi nào đâu, chỉ là mệt chết đi được, để em nghỉ ngơi một chút trước đã được không?” Mộ Sa ngẩng đầu lên ngồi dậy, dựa lên người hắn, lắc lắc cánh tay hắn làm nũng.

“Ngoan ngoãn nằm úp sấp xuống, lần này anh làm xong sẽ cho em ngủ, ngoan...” Chelsea vừa nói vừa đẩy cô nằm úp sấp xuống, bàn tay to thuận thế chụp lên hoa huyết của cô, đào móc.

Nghe hắn nói như thế, Mộ Sa càng thêm chắc chắn lần này hắn muốn dùng hình thú, trong lòng không ngừng thôi miên bản thân dùng khăn trương nhưng vẫn có chút lo lắng, hoa huyết cũng dần dần khô khốc.

“Bảo bối, nước trong tiểu huyết sao càng ngày càng ít, mau chảy ra đi, nếu không lát nữa em sẽ bị thương.” Chelsea rút ngón tay ra, cả người nằm đè lên người cô, bàn tay to di chuyển đến nơi mềm mại trước ngực cô, uớ mớ hỏi: “Xảy ra chuyện gì, em đang sợ hãi sao?”

Mộ Sa lắc đầu, nói nhỏ: “Không sợ, chỉ là có chút khản trương.” Đừng nói, rồi vẫn không nhận được dặn dò hắn: “Lát nữa anh nhẹ một chút, đừng vào sâu quá, sâu quá sẽ đau.”

Chelsea nhìn cô như vậy thì rất cảm động, vật nhỏ rõ ràng đang sợ hãi nhưng lại cố chấp không nói ra, giờ phút này hắn rất muốn ngừng lại không muốn dùng hình thú khiến cô sợ hãi, nhưng nghĩ tới gần đây các trường lão càng ngày càng ép hắn khiến cho hắn không thể không hạ quyết tâm, nhiều lắm là một năm làm một lần là được rồi, với năng lực của hắn, một lần chắc cũng đủ để cho cô thụ thai.

Nghĩ vậy, trên mặt Chelsea hiện lên vẻ dịu dàng, nói: “Được, anh sẽ nhẹ nhàng, sẽ không vào quá sâu, em thả lỏng chút, đừng khản trương, từ từ cảm nhận anh, anh yêu em.” Chelsea vừa nói vừa trượt xuống, ghé vào giữa hai chân cô liếm láp hoa huyết của cô.

Chelsea lần này vô cùng kiên nhẫn, lấy môi, lưỡi, ngón tay thay nhau ra trận, kích thích Mộ Sa đạt tới cao trào một lần nữa, nhìn cô vô lực nằm trên tấm da thú nhấm mắt rên rỉ, hoa huyết cũng trở nên nhầy nhụa không chịu nổi.

Chelsea cảm thấy đây chính là thời điểm thích hợp, thừa dịp Mộ Sa còn đang mơ hồ liền nhanh chóng hóa hình thú, cả người gắn chặt trên người cô, giữ chặt hơn so với khi đang ở hình người, gây thịt đặt ở phía ngoài chen quy đầu cực lớn vào.

“A...Đau quá...” Mộ Sa không hề chuẩn bị, miệng hoa huyết lập tức bị mở rộng, đau đớn kịch liệt khiến cô hét lớn.

Thấy Mộ Sa khóc lóc thảm thiết, Chelsea đang ở hình thú dùng chút lý trí còn sót lại cố gắng kìm nén dục vọng, để yên trong cơ thể cô bất động, chờ đợi cô thích ứng, đồng thời dùng miệng nhẹ nhàng hôn lên lưng cô, cố gắng giúp cô bình tĩnh lại.

Mộ Sa khóc nức nở, cố gắng trấn áp suy nghĩ muốn chạy trốn, thả lỏng bản thân, thích ứng vật to lớn phía sau. Không ngừng thôi miên mình rằng ở phía sau chính là Chelsea, không phải là bạch sư, là Chelsea đang yêu cô, phải buông lỏng để hấn tiến vào, tiến vào hết sẽ không đau, hấn sẽ không làm cô bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Lang nha bông

Mộ Sa vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, Chelsea cũng nhìn không được, hơi thở dày đặc gấp gấp mang theo luồng khí nóng thổi ra phả lên sau cổ Mộ Sa khiến cô run rẩy, hoa huyết cũng siết chặt thêm vài phần.

“Grừ...” Chelsea không kìm được nữa, cúi thấp người hung hăng nhấn vào.

“A a a...” Hoa huyết nhỏ bị mở rộng hết mức, đau đớn ập đến khiến trước mặt Mộ Sa tối sầm lại, thiếu chút nữa ngất đi.

Gây thịt của Chelsea ở hình thú lớn hơn hình người rất nhiều, mặt ngoài của gây thịt cũng không bóng loáng như khi hình người mà chẳng chịt rất nhiều gân xanh nổi lên, giống như là Lang nha bông thu nhỏ.

“A... Nhẹ một chút... Dừng... Dừng đi vào nữa... Đau... A...” Mộ Sa chậm chậm hít thở, cảm giác cự vật nằm trong hoa huyết đã chạm đến cửa tử cung, lại còn cố gắng đẩy mạnh vào bên trong, cô sợ hãi vận vẹo thắt lưng với ý đồ muốn tách ra.

“Grừ...” Chelsea, không, giờ phút này hấn nên gọi hấn là bạch sư mới đúng, dù đã cố gắng nhiều lần vẫn chưa đưa được dương vật đi hết vào trong khiến hấn có chút không kiên nhẫn gầm nhẹ một tiếng, cúi nhìn xuống phía dưới, không để Mộ Sa động đây rồi đâm mạnh về phía trước.

“A...” Mộ Sa bị đâm mạnh, cửa tử cung bị bức mở ra hết cỡ, run rẩy mở ra nuốt dương vật to lớn của hấn vào trong.

Dương vật của bạch sư đã dút sâu vào hoa huyết, loại khoái cảm này đã đánh bay chút lý trí còn sót lại của hấn, để bản năng dã thú của hấn hoàn toàn làm chủ, dương vật to lớn ở trong thân thể Mộ Sa mãnh liệt ra vào, thô lỗ hung hăng.

“A...Ô...Aa... Đau... A... Dừng... Chels... Em... chết mất...Ô ô... A a a...” Hoa huyết mềm mại của Mộ Sa bị dương vật to lớn của bạch sư chạm vào đến cửa tử cung căng cứng như muốn vỡ ra, mỗi lần bị nó hung hăng va chạm thành tử cung không thể không co bóp để chấp nhận nó, va chạm này mang đến cho bạch sư khoái cảm cực hạn không gì sánh được. Mộ Sa cảm giác như lục phủ ngũ tạng theo mỗi lần cử động của hấn mà bị dồn về phía trước như muốn nôn ra ngoài.

Trên dương vật có vô số đường gân nổi lên ma sát kịch liệt trong hoa huyết mềm mại của Mộ Sa, giống như muốn mài trầy da, cả cơ thể đều muốn đau theo khiến cho cô càng thêm kích thích điên cuồng kêu gào.

“Hộc, hộc, hộc...” Cả người bạch sư nằm trên Mộ Sa, vừa thở gấp vừa dùng gây thịt thô nóng điên cuồng phóng túng trong hoa huyết, tiểu huyết nhanh chóng trơn ướt thật mất hồn khiến nó không thể dừng lại, càng muốn cô nhiều hơn.

“A ư... A...A...” Mộ Sa bị va chạm mãnh liệt, thân dưới nuốt gây thịt thô nóng của bạch sư bỏng rát đau đớn, cô thấy trước mắt như biến thành một màu đen, miệng mở to hít thở khó khăn, thỉnh thoảng phát ra những tiếng kêu hừ hừ vô nghĩa.

Cảm giác đau đớn kịch liệt dần dần bị thay thế bởi cảm giác mê man, thần trí Mộ Sa cũng bắt đầu mê loạn, cô âm thầm may mắn cuối cùng cũng có thể ngất đi rồi. Nhưng đúng lúc này cô càng thấy tỉnh táo hơn, Lang nha bông trong hoa huyết vẫn tiếp tục đâm vào, điều này làm cho Mộ Sa không khỏi nghi ngờ, cô căn bản không có ngất đi chỉ là giống như lên đồng mà thôi.

“A...Nhanh lên... Nhanh ra đi... Em sắp chết... A...” Mộ Sa rên lên như muốn khóc mà bạch sư vẫn đang hung hăng đâm mạnh vào, Mộ Sa không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu, càng ngày cảm giác càng mê muội, cô có cảm giác mình sắp chết.

Đang hưng hăng phát tiết dục vọng không chút kiêng nể, bạch sư dường như cũng cảm giác được hơi thở của thân hình nhỏ bé phía dưới đang dần dần yếu đi mới nhanh chóng đâm mạnh vài cái, lúc này mới kéo dương vật đến cửa tử cung rồi mạnh mẽ phun ra.

“A...” Quá nhiều tinh dịch nóng rực phun vào tử cung Mộ Sa khiến cô rên một tiếng thật dài, sau đó liền mềm nhũn bất tỉnh nhân sự.

Bạch sư thoải mái rồi mới phát hiện người dưới thân tựa hồ không có hơi thở thì không khỏi hoảng sợ, nhanh chóng rút phân thân ra, dùng chân trước lật người cô quay lại, rướn người thổi vào miệng cô, cô gắng đưa không khí vào cho cô, chân trước cũng đặt trước ngực cô kiểm tra xem có nhịp tim đập hay không.

Cũng may tim còn đập, Mộ Sa cũng chỉ là bị hấn dây vô đến ngất đi, một lúc sau cũng tỉnh lại.

Bạch sư thấy cô tỉnh lại cũng yên lòng, mặt mày mỉm cười nhìn cô không ngừng đưa hôn lên miệng cô, chân trước đặt trước ngực mềm mại của cô cũng nhẹ nhàng di chuyển.

“Đừng...” Mộ Sa nghiêng đầu qua một bên, không chịu để cho con sư tử đưa lưỡi vào miệng mình, có chút ghét bỏ đưa tay chống lên ngực hấn, cố gắng đẩy hấn ra khỏi người cô.

Vừa rồi hấn luôn ở sau cô, mà cô cũng nhắm mắt tự thôi miên mình đó chính là Chelsea, cho nên tuy rằng rất đau nhưng không chối bỏ, bây giờ mới thấy sợ.

Bạch sư có chút buồn bực vì hành động ghét bỏ của cô, nâng chân trước đè hai tay cô, rồi thè lưỡi không ngừng liếm trên môi cô, ý chừng nếu cô không há miệng sẽ không bỏ qua.

Môi Mộ Sa bị liếm hơi đau, thật sự không có cách nào khác đành hé miệng cho đầu lưỡi của hấn đi vào rồi mới ngoan ngoãn mút lấy.

Bạch sư được cô mút có chút thỏa mãn thở ra khí nóng, cuối cùng thấy mắt Mộ Sa đỏ lên mới rút đầu lưỡi ra, nhanh chóng hóa thành hình người, một lần nữa đè lên cô, nhẹ nhàng hôn cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của cô, ngọt ngào dỗ dành: “Bảo bối, đừng khóc, đừng khóc, nhìn em xem, giống như nước vậy, động một chút lại rơi lệ, được rồi, đừng khóc, tiểu huyết có phải rất đau hay không, anh giúp em lau rửa rồi bôi thuốc được không?”

Mộ Sa cũng không muốn đêm cuối cùng lại để lại cho hấn ấn tượng mình thích khóc, thế là hít hít mũi, gật gật đầu.

Chelsea thấy cô nín khóc, mới đứng dậy lấy nước ấm, rồi cầm tấm da thú nhúng nước giúp cô lau rửa thân dưới bị hấn chà đạp vô cùng thâm.

“Úi... Đau quá... Nhẹ một chút.... Anh nhẹ tay thôi...” Mộ Sa cắn chặt môi dưới, căng người chịu đựng vì hoa huyết bị đụng một chút đã đau không thể tả.

“Được được... Anh sẽ nhẹ, sẽ nhẹ.” Chelsea một mặt dỗ dành, một mặt nhẹ nhàng lau sạch sẽ chất lỏng có cả tơ máu ở cửa huyết, kiểm tra thật cẩn thận, quả nhiên là bị rách rồi, ngoài cửa huyết còn đang rướm máu, Chelsea vừa đau lòng vừa hối hận, nhanh chóng cầm thuốc mỡ giảm đau tiêu sưng thật cẩn thận thoa một lớp lại một lớp. Cảm giác mát lạnh tê tê đẩy lùi khó chịu giữa hai đùi, Mộ Sa dần dần buông lỏng, một nhọc chìm vào giấc ngủ.

Chờ khi Chelsea thu dọn xong, Mộ Sa đã ngủ rất say, Chelsea nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô, sủng nịnh hôn nhẹ trên trán cô một cái rồi mới ôm cô vào lòng, khẽ miệng nhếch lên, thỏa mãn đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Xa cách

Ngày hôm sau lúc Mộ Sa tỉnh lại thì Chelsea vẫn đang ngủ say, xem ra giao hoan dưới hình thú cũng rất tiêu hao thể lực. Mộ Sa định nhẹ nhàng nhích người, nhưng hơi động dậy cảm giác như toàn thân như rã rời, yếu ớt vô lực.

“Ừm...” Mộ Sa không nhịn được, tiếng rên thông khổ bật ra khỏi môi.

Lập tức cánh tay vất ngang lưng cô kéo lại, giọng Chelsea khàn khàn vang lên bên tai: “U, đừng nhúc nhích... Ngoan...” Vừa nói, bàn tay đặt ở bên hông cô như là có ý thức tự động vuốt ve giúp cô giảm bớt đau đớn.

Mộ Sa bị động tác bất thành linh của hấn làm phát hoảng, sợ hấn phát hiện ra ý đồ của cô, thân thể cứng đờ chờ nửa ngày mà hấn không có động tĩnh gì, mới nghiêng đầu nhìn, thấy hấn vẫn đang ngủ.

Nhìn hấn ngủ say nhưng vẫn nhếch miệng cười, Mộ Sa xoa xoa cái mũi cay cay, suýt nữa lại rơi lệ, đây là hạnh phúc cô mong đợi bao lâu, đáng tiếc lại

quá ngắn ngủi.

Khẽ thờ dài, cúi xuống nhìn hân, hiện giờ người cô đang đau dữ dội, xuống giường cũng rất khó khăn, huống chi chỉ cần cô vừa nhúc nhích Chelsea liền tỉnh, muốn lên bỏ đi là không thể, xem ra phải tìm Kreider xin một ít bột phấn về dùng mới được, nghĩ đến đây bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Đến khi cô tỉnh lại, Chelsea cứ nhìn cô chòng chọc không chớp mắt, thấy cô tỉnh liền hôn khắp người cô, cắn cắn vành tai cô, mở miệng nịnh nọt gọi cô: “Bà xã, bảo bối”. Bàn tay cũng không an phận từ từ âu yếm trên phần bụng phẳng lì mềm mại của cô.

Mộ Sa bị hân sờ có hơi ngứa, giãy dụa đẩy hân, hơi động đẩy người một tí lại đau đến nhủu mảy, sợ hân làm tới lại nổi thú tính, không ngó ngang mà dầy vò cô, vội vàng quát lớn: “Anh làm gì vậy, đừng phá nữa, em chỗ nào cũng đau, không thể tiếp tục.”

Chelsea nghe vậy liền dừng, ảm ức than thở: “Anh cũng không muốn làm mà.”

Mộ Sa trừng mắt liếc hân một cái, gắt giọng: “Người em khó chịu muốn chết, mau nấu nước nóng giúp em, em muốn tắm rửa.”

“Được, anh nấu ngay đây.” Chelsea vừa nói vừa cúi đầu áp xuống hôn cô một hồi mới đứng dậy đi nấu nước.

Chelsea hầu hạ Mộ Sa tắm rửa xong còn giúp cô bôi thuốc, rồi trải thêm trên giường một lớp da thú để Mộ Sa nằm.

Mộ Sa được hân com bụng nước rớt, hơn nữa chốc chốc còn đắp vai bóp chân, được chăm sóc tỉ mỉ chu đáo khiến cô có cảm giác sắp thành lão phật gia đến nơi.

Chelsea ngay cả tuần tra ban đêm cũng không đi, tất cả đều giao cho Ryan, một tác cũng không rời, ở lại bên cạnh Mộ Sa chăm sóc cô, Mộ Sa tính đường ba ngày, tôn thương ở thân dưới tốt lên, tuy rằng mỗi khi đi lại ma sát có chút đau nhưng vẫn có thể chịu được.

Ban ngày Mộ Sa lấy cớ đi thăm Ivey, mượn cơ hội chạy tới chỗ Kreider xin ít Ma Tê tán, Kreider chỉ nghĩ chắc là Chelsea lại chọc giận cô nên cô muốn chinh hân, cho nên rất sung sướng đưa cho cô.

Chờ đến tối lúc đi ngủ, Mộ Sa nằm gọn trong lòng Chelsea, nhắm mắt lẳng lặng chờ hân ngủ say rồi mới cẩn thận loli bột phấn giấu dưới tấm da thú ra để lên mũi hân cho hân hít vào.

Chờ thêm một lúc, đoán chừng thuốc đã bắt đầu có hiệu lực, cô bèn dậy nhanh chóng thu dọn quần áo cùng một ít thịt khô, dùng da thú cột chắc, không quay đầu lại xách theo bọc quần áo xông ra ngoài. Cô không dám nhìn về chỗ Chelsea, sợ nếu nhìn hân thêm lần nữa sẽ luyến tiếc không muốn xa hân, lại không màng gì mà ở lại.

Mộ Sa ra ngoài, không xác định được sẽ đi đâu, dù sao ở nơi này cô không có người thân, cho nên đi đâu cũng như nhau, chỉ cần rời khỏi hân, rời khỏi hân là được rồi, nghĩ đến Chelsea, nước mắt không khống chế được bắt đầu chảy ra.

Mộ Sa vừa mới đi đến đầu thôn nghe phía sau có người hét lớn: “Ai ở đằng kia, đứng lại!”

Mộ Sa hoảng sợ, theo bản năng đứng lại, quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói.

“Ừa, Mộ Sa, là em hả?” Mộ Sa không nhìn rõ người đó là ai, nhờ ánh trăng thấy có người đang lại gần, nhưng cô cảm thấy giọng nói vô cùng quen thuộc, là Ryan, không hiểu tại sao nhưng cô lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn hân, may quá, không phải người khác.

“Em định đi đâu? Tại sao lại mang theo bọc đồ lớn vậy?” Ryan bước nhanh đến trước mắt cô, nhìn thấy rõ đồ trong tay cô, nhủu mảy có chút khó tin hỏi.

“Em....” Mộ Sa nghẹn lời, không biết trả lời như thế nào, lập tức cắn môi dưới cúi đầu im lặng.

“Là Chelsea bắt nạt em?” Ryan thấy trên mặt cô còn vương nước mắt, bộ dạng uất ức, nhất thời đau lòng kinh khủng, kích động chụp vai cô lay hỏi.

“Không phải, là em không muốn liên lụy đến anh ấy nên định âm thầm rời thôn, rời xa hân, Ryan, anh giúp em được không?” Mộ Sa bị hân túm có chút đau, cổ lấy dũng khí ngẩng đầu lên nhìn hân kể hết tất cả.

Ryan nghe vậy lặng đi một lát, các trường bồi bởi vì Mộ Sa mãi chưa có thai nên không ngừng tạo áp lực với Chelsea, việc này hân cũng biết, không ngờ là bọn họ hành động nhanh như vậy đã tìm đến Mộ Sa.

Không biết bọn họ đã nói gì với Mộ Sa, mà cô lại muốn rời khỏi Chelsea, hân đoán Chelsea chắc cũng không biết chuyện này, nếu hân biết chuyện này, cho dù là bạch sư bị tuyệt chủng hân nhất định sẽ không để Mộ Sa rời khỏi hân.

Hân biết giờ phút này nên ngăn cản Mộ Sa, không cho cô ra khỏi thôn, hoặc là tìm đến Chelsea, để cho bọn họ nói chuyện với nhau, có lẽ mọi chuyện sẽ có cách giải quyết tốt hơn.

Nhưng là trong lòng hân lại có một giọng nói ích kỷ lớn tiếng hò hét muốn để cô ra đi, rời khỏi thôn, rời khỏi Chelsea, nói không chừng, nói không chừng, như vậy hân sẽ có cơ hội, có cơ hội có thể có được cô.

Ryan đấu tranh tư tưởng thật lâu, cuối cùng chậm rãi gạt đầu dưới ánh mắt mong chờ của Mộ Sa.

Mộ Sa thấy hấn đồng ý thì thực sự vui mừng, tóm cánh tay hấn, nghẹn ngào nói: “Ryan, cảm ơn anh, cảm ơn anh, anh luôn giúp em, em thật không biết nên...” cảm ơn anh như thế nào.

Mộ Sa vẫn chưa nói xong, Ryan liền đưa tay che miệng cô, không cho cô nói tiếp, cái hấn muốn cho tới bây giờ không phải là lời cảm ơn của cô, cái hấn muốn cô đã không thể cho được, vậy thì cái gì hấn cũng không muốn.

Ryan như có suy nghĩ nhìn theo Mộ Sa, khe thở dài cúi xuống ôm ngang cô, nhanh chóng ra khỏi thôn.

Mộ Sa ôm chặt tay Ryan, nhắm mắt lại khăn trương, tiếng gió gào thét bên tai báo cho cô biết, bọn họ đang đi rất nhanh...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Phát giác

Không biết qua bao lâu, lúc Mộ Sa cảm giác lỗ tai sắp đông cứng lại thì cuối cùng Ryan cũng dừng lại, rồi nhẹ nhàng đặt Mộ Sa xuống đồng cỏ khô.

Mộ Sa lúc đó mới mở to mắt nhìn xung quanh, thì ra là Ryan dẫn cô tới một hang núi, hang núi này rất rộng lớn, theo như cô thấy chắc cũng khoảng bốn mươi mét vuông, cũng coi như sạch sẽ, không có thú dữ quanh đây, nơi này có thể dùng để ở tạm một thời gian.

Ryan dò xét quanh hang núi một cách cẩn thận, không phát hiện dấu thú nào ẩn hiện quanh đây, mới quay lại bên cạnh Mộ Sa, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nói: “Nơi này xem như an toàn, lát nữa anh sẽ lấy cho em ít hoa quả và nước, em cứ ở trong này một thời gian, chờ thêm vài ngày, nếu em...” Ryan nói đến đây thì dừng lại một lát rồi mới ngập ngừng nói tiếp: “Anh sẽ đưa em đến một nơi khác sinh sống.”

Mộ Sa giờ phút này tâm phiền ý loạn, cơ bản không có đề ý đến Ryan đang nói gì, chỉ gật đầu đáp bừa, tỏ vẻ đã biết.

Ryan thấy cô không yên lòng, biết lòng cô giờ phút này chỉ nghĩ về Chelsea, trái tim nhói lên, nhưng cố kìm nén xuống.

Vuốt khê hai cái trên đầu cô, rồi đốt đồng lửa cho nàng sưởi ấm, xong người ra ngoài tìm cho cô ít hoa quả và nước. Hấn nhất định phải tìm đủ cho cô hoa quả và nước để cô ở đây một thời gian, Chelsea tỉnh dậy không thấy cô, nhất định sẽ nổi điên chạy đi tìm kiếm.

Nếu không tìm thấy, chắc chắn sẽ nghi ngờ là bị người ta bắt đi, dù sao một giống cái nếu không có người khác giúp đỡ thì không thể yên lặng biến mất không thấy tăm hơi gì.

Thời gian này hấn phụ trách tuần tra ban đêm, lại có giao tình không ít với Mộ Sa, cho nên hấn sẽ là đối tượng tình nghi đầu tiên, để tránh hành tung của cô bị bại lộ, mấy ngày tới hấn không thể đến thăm cô rồi.

Ryan cũng may mắn, đi ra ngoài dạo một vòng liền bắt được mấy con thú nhỏ, nhanh nhẹn lột da, rồi lại đi xa xa một chút tìm được con sông nhỏ, đập vỡ tảng băng ở trên mức nước, rửa sạch sẽ thịt, sau đó mới quay trở về hang núi.

Lại quay ra ngoài mấy lần giúp cô lấy nước đủ dùng trong nửa tháng, chờ chuẩn bị xong mọi việc thì trời cũng sắp sáng, Ryan biết đã đến lúc phải quay lại, nếu không để cho người đi tìm hấn, phát hiện hấn không có mặt ở trong thôn, như vậy sẽ gặp phiền phức lớn.

Vừa sửa soạn vừa dặn dò Mộ Sa một mình phải chú ý một số công việc, nói cho cô biết trong vài ngày hấn không thể tới gặp cô, dặn cô phải cẩn thận.

Thấy cô gật đầu tỏ vẻ đã nhớ kỹ, hấn mới dịch chuyển khối đá lớn lấp hờ cửa hang, dùng một ít cây cỏ có mùi đặc trưng rải xung quanh rồi mới đi.

Ryan đi theo đường cũ quay về, trên đường còn cố ý dùng mùi đặc trưng của cây cỏ giấu mùi của Mộ Sa, nếu không Chelsea chỉ cần đi theo mùi của cô, sẽ tìm đến chỗ cô đang trốn rất nhanh.

Ryan lặng lẽ về thôn, thấy trong thôn còn im ắng, như chưa phát hiện ra sự vắng mặt của Mộ Sa, lúc này mới yên lòng một chút, hấn không dám đi đến gần nhà Chelsea nghe ngóng, sợ đụng mặt vậy thì sẽ giấu đầu lòi đuôi.

Đi loanh quanh thôn một lát, đợi cho mặt trời sáng hấn, liền giả như không có việc gì về nhà ngủ, tuy ngủ không được nhưng cũng phải giả vờ cho giống, bằng không với sự khôn khéo của Chelsea nhất định sẽ bị lộ bí mật, tuy rằng Chelsea chắc chắn sẽ nghi ngờ hấn nhưng chỉ cần hấn có chết cũng không thừa nhận thì Chelsea cũng không thể làm gì được.

Trời sắp sáng, Chelsea dần dần tỉnh lại liền cảm thấy toàn thân có gì đó không ổn, tay chân đều không thể cử động, đầu lưỡi cũng tê cứng, không thể nói chuyện, đây rõ ràng là biểu hiện trúng Ma Tê tán.

Chelsea cả kinh, hấn là người cảnh giác rất cao, không thể có chuyện bị người bỏ thuốc cũng không biết, cho dù là lúc đang ngủ say, chỉ cần có người tới

gần hẳn sẽ lập tức tỉnh dậy, trừ khi là Mộ Sa, chỉ có cô mới có thể nhân lúc hẳn không để ý mà ra tay.

Nhưng tại sao cô lại cho hẳn dùng Ma Tê tán? Nghĩ đi nghĩ lại, hai người bọn họ đều rất ngọt ngào, hẳn cũng không chọc giận cô. Cho dù là lúc hẳn dùng hình thức có chút thô lỗ làm cô bị thương, nhưng sau đó cô cũng không có biểu hiện tức giận, chẳng lẽ...

Trong đầu Chelsea hiện lên vô số suy nghĩ, tất cả đều là giả định không thể chứng minh là thật, mà người có thể cho hẳn đáp án vẫn không thấy xuất hiện.

Chelsea bắt đầu lo lắng, hẳn lo lắng có phải có cao thủ lợi hại, thừa dịp hẳn ngủ say mà bỏ thuốc cho hẳn rồi bắt Mộ Sa đi rồi không.

Thà hẳn bị Mộ Sa giận dữ, trừng phạt hẳn cũng không muốn giả dụ này thành sự thật.

“Mộ Sa, Mộ Sa.” Chelsea gào thét trong lòng, cố gắng tập trung sức lực, cố gắng chống cự tác dụng của thuốc, hẳn thực sự lo lắng cho Mộ Sa, nhất định phải xác nhận cô có an toàn hay không.

Trời dần về sáng, Chelsea vật vã đầu đầy mồ hôi, cuối cùng ngón tay đã có thể động đậy, sau đó đến cổ tay...

“Grừ...” Không ngừng cố gắng, Chelsea thét lên một tiếng, cuối cùng cũng ngồi dậy được.

“Mộ Sa...” Đầu lưỡi hẳn vẫn còn cứng ngắc, gọi to tên của Mộ Sa, chập vật xuống giường, bởi vì chân còn tê, lại chưa có gì vào bụng nên bị té lăn quay, Chelsea không để ý đến vết thương trên trán, gầy dựa đứng lên, nghiêng ngả lao đảo tìm Mộ Sa khắp nhà.

Tìm không thấy bóng dáng của cô liền xông ra ngoài, tới trước nhà Ivey tìm một lần, cô không có ở đó, chạy qua Kreider xem có phải Mộ Sa đến xin bột phấn ở chỗ y hay không, sau khi nhận được câu trả lời Chelsea cuối cùng cũng cảm thấy yên tâm một chút, cũng may cô không phải là bị bắt đi.

Nhưng đến bây giờ vẫn không thấy bóng dáng của cô, rốt cuộc là cô đã đi đâu, tại sao lại hạ thuốc hẳn, Chelsea mang nghi vấn đầy mình đi tìm khắp nơi trong và ngoài thôn, trong phạm vi trăm dặm tìm đi tìm lại mấy lần vẫn không thấy Mộ Sa đâu, hơn nữa mùi của cô rất nhạt, giống như đã không còn ở trong thôn.

Bây giờ Chelsea mới ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, dường như Mộ Sa đã rời khỏi hẳn, nhưng là vì lý do gì, rõ ràng một khắc trước bọn hẳn còn ngọt ngào ân ái, hơn nữa nói không chừng trong bụng cô đã có con của hẳn.

Điều này thật lạ, sao cô lại rời khỏi hẳn, trước đó một chút dấu hiệu cũng không có, hơn nữa hẳn biết với thể lực của cô, chạy cả đêm cũng không thể đi xa được. Nhưng hẳn đã tìm khắp phạm vi trăm dặm cũng không thấy bóng dáng của cô, Chelsea gần như muốn phát điên.

“Grừ...” Chelsea nổi giận gầm lên một tiếng, chém vào gốc cây trăm tuổi, gốc cây bị đốn ngã.

Đau đớn trên nắm tay khiến Chelsea khôi phục lý trí, hẳn buộc mình phải tỉnh táo, hẳn biết lúc này tức giận cũng không giúp ích được gì, muốn tìm được Mộ Sa trước hết hẳn phải tỉnh táo lại đã.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Gieo giống

Cô không quen thuộc địa hình nơi này, hơn nữa thể lực cũng không tốt, cho dù có chạy cả đêm cũng không thể chạy quá xa, phân tích tình huống thì đã có người giúp cô bỏ trốn, ngay cả mùi của cô cũng giấu đi.

Người đầu tiên Chelsea nghĩ tới là Ryan, tối hôm qua Ryan thay thế hẳn tuần tra ban đêm, nếu có thể giúp Mộ Sa bỏ đi thì Ryan là phù hợp nhất, nếu thật sự là hẳn giúp Mộ Sa rồi đi thì ít nhất Mộ Sa vẫn được đảm bảo an toàn, nhưng như vậy thì Chelsea tìm cô sẽ có chút khó khăn.

Nếu không phải hẳn thì cũng chỉ có thể là mấy lão già thích lo chuyện bao đồng. Mộ Sa bỏ đi chắc chắn là có liên quan đến bọn họ. Coi như không phải bọn họ giấu cô, nhưng chắc chắn là đã nói gì với Mộ Sa mới khiến cô muốn rời xa hẳn.

Vô vàn suy nghĩ thoáng qua trong đầu Chelsea, hẳn nhanh chóng phân tích những tình huống có khả năng xảy ra nhất và quyết định đi tìm mấy ông già kia trước, hỏi xem bọn họ đã nói gì với Mộ Sa mà khiến cô phải rời khỏi hẳn.

Chelsea nổi giận dùng dùng chạy tới gian nhà các trưởng lão dùng để nghị sự, trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, hẳn lớn tiếng tuyên bố: “Không thấy Mộ Sa.” Rồi cố gắng quan sát kỹ từng người để tìm ra chút manh mối để lại.

Năm vị trưởng lão đầu tiên là sừng sốt, trên mặt vị trưởng lão tóc nâu thoáng chút vui sướng, điều này càng làm cho Chelsea thêm khẳng định việc Mộ Sa bỏ đi không tránh khỏi có liên quan với bọn họ.

Trưởng lão tóc đỏ lấy lại bình tĩnh đầu tiên, khẽ ho một tiếng rồi nói: “Vây sao cậu còn không nhanh chóng đi tìm, tới nơi này làm gì?” Lão có chút khản trương, chẳng lẽ hẳn đã biết chuyện bọn họ tìm Mộ Sa nói chuyện.

Trưởng lão tóc vàng làm bộ lo lắng nói: “Phải toàn bộ giống đực trong thôn ra ngoài đi tìm giúp cậu, tìm thật kỹ xung quanh xem sao, một giống cái yếu đuối ra ngoài một mình là việc rất nguy hiểm.” Tuy lão ngoài mặt rất lo lắng nhưng thật ra trong lòng đã mừng rỡ sắp không tìm được, không ngờ giống cái tên Mộ Sa kia lại nghe lời như thế, bọn họ đang suy nghĩ tìm cách đuổi cô đi, không ngờ cô đã đi rồi, nhưng việc quan trọng trước mắt là không được để Chelsea tìm được nơi ẩn nấp của cô, bằng không sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Trưởng lão tóc nâu là người tinh táo nhất, giọng nói có chút nghiêm túc khiển trách: “Chelsea, sao cậu lại như vậy, chúng ta giao giống cái có năng lực sinh sản mạnh nhất cho cậu, cậu không làm cho cô ta mang thai được thì không nói, tại sao còn làm mất cô ta, cậu khi dễ cô ta như vậy, để cô ta phải mạo hiểm tính mạng rời khỏi cậu, tốt nhất cậu hãy cho các thủ nhân trong tộc một câu trả lời thỏa đáng, trước mắt cứ đi tìm cô ta về đi, đợi khi tìm được cô ta, chúng ta tiếp tục tính sổ với cậu.”

Lão là người thông minh nhất trong mấy vị trưởng lão, biết Chelsea tới đây chắc chắn là đã nghi ngờ bọn họ cho nên đổ hết trách nhiệm lên đầu Chelsea.

Chelsea nhìn một lượt bọn họ cười lạnh nói: “Các người đừng làm bộ như không liên quan, tôi biết việc Mộ Sa rời khỏi tôi chắc chắn là có liên quan tới các người, bây giờ tôi không muốn truy cứu các người đã nói gì với cô ấy để ép cô ấy rời khỏi tôi, tôi tới chỉ là muốn nói cho các người biết, giờ trong bụng cô ấy đã có con của tôi, các người tốt nhất nên cầu nguyện cô ấy có thể bình an trở về, nếu không sau này bạch sư thật sự sẽ bị tuyệt chủng.” Chelsea nói xong bèn xoay người đi ra.

“Cậu quay lại đây, cậu vừa nói cái gì, trong bụng của cô ta có con của cậu? Sao cô ta lại...” Còn bỏ đi. Trưởng lão tóc nâu kích động, nếu không phải trưởng lão tóc đen đứng bên cạnh kéo lão một cái, chỉ sợ lão đã nói lộ ra.

Chelsea quay đầu, ánh mắt như nhìn thấu lão: “Đúng, trong bụng cô ấy đã có con của tôi, tôi vừa mới gieo giống, còn chưa nói cho cô ấy biết, cô ấy đã bị ép phải rời đi.”

Năm vị trưởng lão nghe vậy đều chấn động, trưởng lão tóc đen tìm được ẩn ý trong câu nói của hắn, liền truy hỏi: “Cậu vừa mới gieo giống? Nói vậy là cô ta lâu nay không mang thai là bởi vì cậu không gieo giống?” Việc này quả thực làm lão kinh sợ, mấy lão già bọn hắn lòng như lửa đốt muốn hắn nhanh chóng làm cho Mộ Sa mang thai, thế mà hắn đến nay vẫn không gieo giống.

Chelsea thân nhiên thừa nhận: “Đúng vậy, tôi vẫn chưa gieo giống, lúc đầu bởi vì tôi kính trọng các người nên mới chịu nghe lời của các người, không muốn làm trái ý nguyện của các người nên nhận Mộ Sa, nhưng cái sai của các người là không nên điều khiển tôi, thời điểm nào nên gieo giống là do tôi quyết định, không cần các người động tay động chân, còn nữa, cô ấy đã là bạn đời của tôi thì cả đời đều là bạn đời của tôi, hơn nữa đời này tôi cũng chỉ chấp nhận mình có cô ấy làm bạn đời, chỉ gieo hạt với cô ấy, cho nên... Hừ...”

Chelsea không cần nói hết, hẳn tin tưởng các trưởng lão đã hiểu rõ ý tứ của hắn, nếu bọn họ thật sự không muốn bạch sư tuyệt chủng thì nên giúp hắn tìm Mộ Sa về. Là trách nhiệm của ai, Chelsea lúc này không muốn truy cứu, lòng hắn bây giờ nóng như lửa đốt chỉ nghĩ cách mau chóng tìm Mộ Sa về, thấy đã đạt được mục đích, Chelsea quay người đi ra. Hắn muốn đến tìm Ryan nói chuyện, hy vọng có thể từ chỗ Ryan tìm ra manh mối của Mộ Sa.

Khi Chelsea phá cửa đi vào, Ryan còn đang giả vờ ngủ, lúc nghe tiếng phá cửa, trong lòng Ryan run nhẹ, hắn biết thời điểm này đã đến.

Cổ tỏ ra kinh ngạc bật dậy, đề phòng nhìn ra phía cửa, thấy rõ là Chelsea thì nhíu mày hỏi: “Chelsea? Có chuyện gì mà sáng sớm cậu đã đến đây?”

Chelsea mặt lạnh không trả lời, ánh mắt lợi hại nhìn chòng chọc hắn, gần từng chữ từng chữ một: “Không thấy Mộ Sa, cậu giấu cô ấy ở đâu rồi?”

Ryan nghe vậy lạng đi một lát, hắn không ngờ rằng Chelsea sẽ hỏi thẳng ra như thế, trong chốc lát không kịp phản ứng.

Lập tức lấy lại bình tĩnh, biểu hiện trên mặt từ khiếp sợ sau đó là không thể tin được rồi chuyển sang lo lắng, lao thẳng tới bên Chelsea, túm lấy vai hắn, móng tay như bấm sâu vào thịt hắn, lớn tiếng hỏi: “Cậu đã làm gì với cô ấy, tại sao cô ấy lại bỏ đi?”

Chelsea lui lại một bước, gạt tay hắn xuống, không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp cảnh cáo: “Nếu cậu giấu cô ấy đi, tôi khuyên cậu tốt nhất là lập tức đưa cô ấy về, tôi vừa mới gieo giống cho cô ấy, cậu nên biết nếu một giống cái mang thai mà không có tinh dịch của giống đực tẩm bổ sẽ biến thành dạng gì rồi đó.”

“Cậu gieo giống rồi sao? Cô ấy mang thai?” Ryan sững sốt nửa ngày, cuối cùng mới tìm lại được lưỡi, run rẩy hỏi.

“Đúng vậy, cô ấy mang thai.” Chelsea tuy rằng không dám chắc Mộ Sa có mang thai hay không, nhưng hắn nhất định phải nói như vậy với Ryan.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thủ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Thăm dò

Chỉ có như vậy mới có thể khiến Ryan đưa Mộ Sa bình yên trở về. Điều làm hắn sợ hãi là nếu Mộ Sa không mang thai, Ryan sẽ giấu cô đến một nơi khác, từ nay về sau cô và hắn là kẻ nam người bắc.

Tin tức này không khác gì sấm sét giáng xuống Ryan, dù hắn không ngại nuôi con cho Chelsea, nếu Mộ Sa sinh giống cái thì tốt, nhưng nếu sinh ra một Tiểu Bạch sư thì hắn làm sao giải thích được cha là Kim sư mà lại sinh ra con là Bạch sư.

Nhưng tất cả cũng phải chờ xem Mộ Sa có chịu chấp nhận hắn hay không, một khi Mộ Sa không chấp nhận hắn, không chịu nhận tình dịch của hắn tằm bổ, như vậy chỉ sợ cô không chờ được đến khi sinh con ra mà đã bị hút khô dinh dưỡng mà chết rồi.

Không, nếu cô biết mình mang thai chắc chắn sẽ gấp rút quay về bên người Chelsea, dù sao thì tất cả gút mắc của bọn họ đều là vì đứa bé này.

Chờ chút, Ryan nhận ra có sơ hở trong lời nói của Chelsea, nếu Mộ Sa mang thai thì tại sao cô còn phải rời khỏi hắn?

Chelsea chăm chú quan sát biểu cảm của Ryan, từ khiếp sợ đến tuyệt vọng rồi nghi hoặc đến không khỏi kích động vạn phần, hắn dường như đã chắc chắn Mộ Sa là do Ryan giấu đi, bây giờ chỉ cần tiếp cận Ryan, hắn tin rất nhanh sẽ tìm được Mộ Sa.

Hai người mỗi người đều mang tâm sự nhìn nhau hồi lâu, Ryan tỉnh táo trước, cố lấy bình tĩnh nói: “Mặc kệ cậu tin hay không, tôi thật sự không thấy Mộ Sa, nếu tôi thấy cô ấy thì sẽ đưa cô ấy về nhà. Bây giờ tôi sẽ đi với cậu tìm cô ấy, một giống cái ở một mình trong rừng thật sự quá nguy hiểm.”

Chelsea đương nhiên không tin vào lý do thoái thác của hắn, nhưng nếu cứ cố chấp ép hắn thì dù đánh chết hắn cũng không nói, đành phải lấy lui làm tiến, để cho hắn buông lỏng cảnh giác, chờ đến lúc hắn đi tìm Mộ Sa sẽ lặng lẽ theo sau, như vậy không chừng sẽ nhanh hơn, quyết định rồi Chelsea liền gật đầu đi cùng Ryan tìm Mộ Sa.

Tuy rằng trong lòng hai người đều biết rõ làm thế sẽ không tìm được, nhưng vẫn tỏ ra cố gắng, muốn diễn cho người khác xem, cho nên hai người ra sức tìm kiếm, tựa hồ còn muốn đào sâu ba thước đất.

Ryan lòng nóng như lửa đốt, rất muốn ngay lập tức đi tìm Mộ Sa để xác nhận xem cô có mang thai thật không, nhưng Chelsea cứ kè kè cạnh hắn nên không dám tùy tiện hành động, mà cẩn thận tìm cơ hội, đến mười ngày sau, khi Chelsea bị các trưởng lão gọi đến nói chuyện, hắn mới cẩn thận che giấu hành tung, cố ý đi vòng vòng rồi chậm rãi đi về phía hang núi mà Mộ Sa đang trốn.

Đến khi đi cách thôn thật xa, không còn mùi của Chelsea xung quanh, lúc này hắn mới yên lòng hóa thành hình thú chạy về phía hang núi một cách vội vã.

Ryan dọn sạch đất đá trước cửa hang liền nhìn thấy Mộ Sa đang ngồi chồm hổm không biết là làm gì.

Sợ im lìm đi qua sẽ làm cô giật mình, hắn khẽ gọi một tiếng: “Mộ Sa.”

Mộ Sa đột nhiên nghe thấy phía sau có người kêu cô liền hoảng sợ, nhưng cô rất nhanh nhận ra đây là giọng nói của Ryan nên ngẩng đầu lên nở nụ cười, nói: “Ryan, anh tới rồi. Đúng lúc ghê, tôi đang làm món ‘thịt ăn mây’, một lát là được ăn rồi.” Nói xong lại cúi đầu, cẩn thận lấy tay thử độ ẩm của đất.

Ryan chỉ nhìn cô một cái liền ngây ngẩn người, chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà cô đã gầy đi nhiều, sắc mặt cũng không tốt lắm, mắt hồng hồng, rõ ràng là vừa mới khóc xong, Ryan thật sự đau lòng, hắn vẫn ích kỷ không muốn để cô trở lại bên cạnh Chelsea. Hắn không ngừng tự nói với bản thân, nếu cô không mang thai, qua một thời gian, rồi lại một thời gian nữa, khi cô quên Chelsea, hắn nhất định sẽ làm cho cô vui vẻ trở lại, hắn thề với rừng rậm, hắn nhất định sẽ bảo vệ cô cả đời.

Ryan đi tới ngồi xổm bên cạnh cô, tò mò hỏi: “‘Thịt ăn mây’ là món gì?”

“‘Thịt ăn mây’ thật ra là ‘Gà ăn mây’, trong tộc của chúng tôi có những người không có khả năng làm việc, chỉ dựa vào đồ ăn tiếp tế, chúng tôi đều gọi họ là ăn mây, bọn họ dùng bùn bọc gà lại rồi đem nướng, đất nóng lên sẽ làm gà chín, bởi vì hương vị rất thơm ngon cho nên mọi người cũng học làm theo như thế, món ăn này chúng tôi gọi nó là ‘Gà ăn mây’. Ở đây không có gà, tôi dùng bùn bọc thịt lại, rồi nướng trên lửa, nhưng vì cách làm giống nhau cho nên gọi nó là ‘thịt ăn mây’.” Mộ Sa cố gắng dùng từ ngữ Ryan có thể nghe hiểu để giải thích về lai lịch của món ‘thịt ăn mây’.

“Xong rồi, ăn được rồi.” Mộ Sa nói xong, thịt cũng nướng chín, dùng một chiếc gậy nhỏ đào thịt lên, cô vội vàng dùng tay lấy kết quả là bị nóng kêu to: “Á, nóng quá.”

“Cẩn thận.” Ryan không kịp cản, thấy cô bị bỏng, nhanh chóng nắm tay cô, không chút suy nghĩ ngậm ngón tay đang bị bỏng vào miệng.

Mộ Sa hoảng sợ, vội vàng rút ngón tay trong miệng hắn ra, có chút xấu hổ giấu ra sau, lẩm bẩm nói: “Không, không có việc gì.”

Ryan sừng sốt một lát rồi cúi đầu, giúp cô lấy ‘thịt ăn mây’, một mùi thơm xông vào mũi, không khỏi tán thưởng nói: “Thơm quá.”

Rồi xé một miếng, cẩn thận thổi nguội mới đưa cho Mộ Sa.

“Cám ơn.” Mộ Sa nhận lấy, tùy ý ngồi bên cạnh, bắt đầu ăn.

Ryan cũng xé một miếng, học cô cắn một miếng không để ý đến mùi vị nuốt xuống rồi mới lăm bọ vô tâm hỏi: “Mộ Sa, em có muốn quay về tộc của em

không? Anh đưa em về được không?”

Mộ Sa nghe vậy liền ngừng nhai một lát, cười khổ nói: “Chỉ sợ là không thể về được.” Cô cũng không biết làm cách nào mà tới nơi kỳ lạ này, sợ là không thể trở về rồi.

Không thể về sao? Không có lý do để đưa cô đi sao? Ryan vô cùng thất vọng. Hai người đều im lặng, Ryan thỉnh thoảng quay đầu nhìn bụng cô, có thể bởi vì trời lạnh cho nên Mộ Sa mặc đồ rất kín, bên ngoài còn thêm một lớp áo da thú rất dày, cho nên hẳn thật sự không nhìn ra dấu hiệu gì, cho dù có cũng không thể rõ ràng như vậy được.

Ryan suy nghĩ, hỏi dò: “Mộ Sa, gần đây em có cảm giác khó chịu gì không?”

“Không có, em rất tốt.” Mộ Sa mỉm cười nói. Cô không muốn làm hấn lo lắng cho nên nói mình vẫn tốt. Có trời mới biết rằng cô làm sao mà tốt được, một mình ở trong hang động lạnh như thế này, cô cả đêm đều không ngủ được, có những lúc mệt đến ngủ thiếp đi nhưng cũng giật mình tỉnh lại, nước mắt không nén được lại chảy xuống, cô nhớ Chelsea biết bao, nhớ thân nhiệt của hấn, mùi hương của hấn, hấn hung dữ, hấn dịu dàng, thậm chí nhớ cả lúc hấn thô lỗ...

“Thật không sao chứ? Có buồn ngủ hay không, hay có đặc biệt muốn ăn cái gì không?” Ryan cẩn thận xác nhận lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Bạo ngược

“Không có, anh đừng lo, em thật sự khoẻ lắm” Mộ Sa không hiểu chuyện gì chỉ nghĩ hấn đang lo lắng cho sức khoẻ của mình.

“Ừ...” Ryan nghẹn lời, không có cách nào chứng minh cô có mang thai thật hay không, sợ cô phát hiện nên không dám hỏi kỹ.

Đột nhiên hấn nảy ra một ý tưởng hoang đường, nếu bây giờ hấn gieo giống cho cô, mà cô mang thai, vậy có thể nói là con của hấn, hấn sẽ giữ được cô ở bên mình vĩnh viễn.

Ryan lập tức nhớ lại đáng về cô ở dưới người hấn rên rỉ trong giấc mộng xuân hàng đêm, nửa thân dưới ngay lập tức nổi phản ứng, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Mộ Sa cảm giác ánh mắt Ryan nhìn mình càng ngày càng nóng, điều này làm cô không được tự nhiên, vội đứng lên vừa xoay đi vừa xấu hổ nói: “Em quên mất, còn có canh thịt nữa, em múc một chén... A...”

Mộ Sa chưa nói xong đã bị Ryan từ đằng sau bế ngang, Mộ Sa bị động tác bất ngờ của hấn làm cho hoảng sợ, không khỏi hét ầm lên.

“Ryan, anh làm gì vậy, thả em xuống, thả em xuống”

Ryan không để ý tới sự giãy dụa của cô, ôm cô tới nơi sâu nhất của hang động, dùng cổ khô trải thành giường, động tác cũng nhẹ nhàng hơn đặt cô lên trên, thấy cô vẫn còn đang giãy dụa, hấn liền áp chặt cô dưới thân, duỗi tay ra bắt hai tay cô đang đấm đá lung tung, ngăn chặn mọi hành động của cô.

‘Roẹt’. Tay kia xé y phục cô ném qua một bên, cúi đầu hôn cổ của cô, hơi thở dồn dập: “Mộ Sa, cho anh, cho anh, Mộ Sa, anh muốn em, anh muốn em.”

Động tác của hấn rất liên mạch khiến Mộ Sa chưa kịp có phản ứng gì đã bị lột sạch quần áo.

“A... Ryan, anh tỉnh lại đi, đừng, đừng mà, anh dừng tay, dừng tay...” Mộ Sa lúc này mới phát hiện ra ý đồ của hấn, bắt đầu kịch liệt giãy dụa. Nhưng dù sao cô cũng không tin nổi Ryan lại có thể làm thế với mình, cô thậm chí còn nghi ngờ hấn trúng xuân dược linh tinh gì đó, cho nên đầu óc không rõ ràng lắm.

“Em ngoan một chút, anh sẽ rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng yêu em” Ryan dường như sợ cô làm ồn, ngẩng lên hôn cô.

“Ừm...” Mộ Sa mở to hai mắt, hấn hôn cô, điều này sao có thể, cô mím chặt môi, không cho hấn đưa lưỡi vào, đầu lắc trái lắc phải né tránh, hai tay cô bị giữ chặt trên đỉnh đầu, hai đùi cũng bị hấn áp dưới thân, không ngừng vận vẹo eo nhỏ, muốn đẩy thân mình hấn xuống.

Chỉ là sức lực yếu ớt của cô không thể địch lại với thân hình vĩ đại của Ryan, ngược lại bầu ngực mềm mại của cô bởi vì không ngừng vận vẹo mà cọ vào lồng ngực hấn, chầm ngồi dục hỏa hấn càng lớn hơn, hấn duỗi một tay mạnh mẽ bắt lấy một bên xoa nắn.

“A...” Bầu ngực mềm mại đột nhiên bị nắn bóp khiến Mộ Sa kêu lên sợ hãi, nhưng cô vừa mới há miệng, Ryan liền nhún cơ hội đưa lưỡi vào, không

ngừng càn quét cái miệng nhỏ của cô.

Mộ Sa chỉ cảm thấy có cái gì đó nhơ nhớp đang chui trong miệng cô, cô đương nhiên biết là lưỡi của Ryan, đây không phải mùi hương của Chelsea, thật khiến cô buồn nôn, cô muốn cắn nó nhưng lại bị hấn nhanh nhẹn trốn thoát, Mộ Sa lè lưỡi đẩy ra lại bị hấn ôm lấy, kéo vào miệng mạnh mẽ nuốt lấy.

Mộ Sa muốn rút lưỡi lại nhưng bị hấn hút chặt khiến cô không thể rút ra, lưỡi bị hấn mót đến độ run lên, Mộ Sa sợ hãi rơi nước mắt.

Ham muốn tăng vọt không thể tự khống chế, Ryan không để ý tới sự giãy dụa cùng nước mắt của Mộ Sa, cảm giác đàn hồi mềm mại dưới tay, mùi vị ngọt ngào của cô cũng làm cho hấn điên cuồng không thôi. Có trời mới biết hấn chờ đợi thời khắc này đến tim cũng đau, bây giờ hấn đạt được ước muốn, sao có hấn có thể không điên cuồng cho được.

Bàn tay đang xoa nắn trên vú cô dần dần lặn mò tìm kiếm xuống phía dưới, cứng rắn chen vào giữa hai chân cô lục lọi nơi thần bí khiến hấn ngày nhớ đêm mong.

Đồng thời hấn nhả cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của cô, thuận theo môi cô hôn xuống phía dưới, cắn cắn hai cái trên xương quai xanh rồi mới hôn xuống ngực cô, kim lòng không được ngâm lấy điểm hồng hồng trước ngực cô, cắn thật liếm mót.

“Không được, Ryan, anh tỉnh lại đi, buông ra, buông ra...” Môi vừa được thả ra thì cô kêu gào.

Nam nhân trên người cô nằm im không nhúc nhích, bàn tay to cuối cùng cũng chen vào giữa hai đùi cô mò tới cửa hoa huyết, hấn hưng phấn chen một ngón tay thô dài vào trong.

“A...” Bị cường bạo nhục nhã làm cho Mộ Sa không thể bị kích thích, hoa huyết vẫn còn khô khốc, hấn ngang ngược đi vào như vậy khiến Mộ Sa đau đớn kêu lên.

“Không được, Ryan, không được... Hu hu... Chelsea, cứu em, cứu em...” Hoa huyết không ngừng bị ngón tay Ryan tàn sát bừa bãi, tuy rằng lý trí cực kỳ bài xích hấn tiến vào nhưng hoa huyết lại không tự chủ tiết ra mật dịch để thích ứng với dị vật xâm lấn.

Bầu ngực mềm mại bị hấn càn không ngừng dâng lên cảm giác tê dại cùng đau nhức, trên người cũng dần dần mất đi khí lực giãy dụa, Mộ Sa cảm giác mình sắp không chống đỡ được, bất lực kêu gào khẩn cầu Chelsea có thể xuất hiện đột ngột cứu cô.

“Chelsea, cứu em, cứu em... Huhuu...” Tại sao, tại sao chuyện này lại biến thành như vậy, Ryan dịu dàng nhất, Ryan biết cách chăm sóc nhất, tại sao lại làm ra chuyện như vậy với cô, giờ phút này nam nhân cường bạo cô là Ryan sao, Mộ Sa vẫn không thể chấp nhận được.

Chelsea vẫn không thấy xuất hiện, Ryan lại rút ngón tay đang ở trong hoa huyết của cô ra, kéo tấm da thú dưới thân, để vật đã sớm cứng rắn như gậy sắt to lớn hướng vào hoa huyết của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Chỉ yêu anh

“Không được... Chelsea, cứu em... cứu em...” Mộ Sa cảm thấy tuyệt vọng, cô nhắm mắt lại không muốn giãy dụa nữa.

Nhưng cảm giác đau đớn bị đâm xuyên không xảy ra, ngược lại trên người bỗng nhẹ bẫng, tiếp theo sau đó là một tiếng vang thật lớn, Mộ Sa mở to mắt nhìn, chỉ thấy hình dáng Chelsea sừng sững như núi đứng trước cô, còn Ryan thì nằm ở một góc, tay phải ôm ngực, ‘khụ’ một tiếng miệng phun ra một búng máu.

Mộ Sa thấy Chelsea đến, tâm tình đang treo ngược cành cao cuối cùng cũng buông lỏng, nhìn không được nữa khóc rống lên.

Chelsea nắm chặt nắm đấm sấn đến hai bước, dáng vẻ như muốn đánh tiếp với Ryan, bỗng dưng nghe tiếng khóc của Mộ Sa, thân hình khựng lại một chút, cuối cùng xoay người lại ngồi xổm bên cô, hai tay run rẩy bế cô đang ở trên đồng cỏ khô lên, không nói lời nào cầm áo da thú bên cạnh bao bọc thân thể trần truồng của cô, đồng thời cũng che đi những dấu hôn chói mắt trên người cô, rồi mới vỗ nhẹ nhẹ lên lưng cô làm cô yên lòng.

Mộ Sa thuận thế cuộn tròn trong lòng ngực hấn, hai tay ôm cổ hấn, âm ức khóc nức nở.

Chelsea ôm chặt Mộ Sa xoay người lại tức giận trừng mắt với Ryan, từng bước từng bước một đi đến phía hấn, nhớ tới cảnh khi hấn mới bước vào hang hấn hận không thể lập tức giết Ryan. Mộ Sa cảm giác được sự tức giận của Chelsea, cô cũng rất giận Ryan đã gây ra chuyện không bằng cảm thú này, nhưng nghĩ tới ngày trước hấn đối xử rất tốt với cô, lại nhìn thấy đôi mắt tuyệt vọng của hấn bây giờ, Mộ Sa lại mềm lòng.

Sợ Chelsea đang nổi giận sẽ thật sự giết chết Ryan, cô vội thút tha thút thít ngăn cản: “Không được, Chelsea, đừng tổn thương Ryan, đừng tổn thương

anh ấy.”

Chelsea nghe vậy dừng lại, cúi đầu nhắm mắt nhìn Mộ Sa. Mộ Sa nhìn hấn lắc đầu, dùng ánh mắt cầu xin nhìn hấn, đáng thương hạ giọng: “Chelsea, đừng tổn thương anh ấy, xin anh...”

Chelsea vẽ mặt phức tạp liếc Mộ Sa một cái rồi ngẩng đầu lên nổi giận trừng mắt với Ryan, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng để tôi thấy cậu nữa.” Nói xong ôm chặt Mộ Sa đi về thôn.

Mộ Sa chui trong lòng Chelsea, cảm thụ nhiệt độ cơ thể hấn, nghe nhịp tim đập của hấn, ngửi thấy mùi hương quen thuộc của hấn, cảm thấy đặc biệt an tâm. Giống như tất cả đều trở nên vô nghĩa, chỉ cần có hấn bên cạnh là tốt rồi, nếu, nếu Philo có khả năng sinh hạ Tiểu Bạch sư cho hấn, cô đồng ý cùng y hầu hạ Chelsea, chỉ cần bọn hấn không thân thiết trước mặt cô là được, Mộ Sa cắn răng đưa ra nhượng bộ cao nhất.

Chelsea ôm chặt cô chạy như điên về thôn, vừa vào phòng liền ném cô lên giường, động tác nhìn có vẻ thô lỗ nhưng vẫn chú ý không chế lực, không làm cô bị thương.

Không nói hai lời giật tấm da thú dưới thân nhào tới, vừa hôn vừa cắn lên môi cô, tay cũng không khách khí tách hai chân cô ra, hơi nhích người phía dưới cắn gặm thịt vào.

“Ừm...” Mộ Sa bị động tác thô lỗ của hấn làm hơi đau, nhưng nỗi nhớ mười ngày không gặp hấn lúc nào cũng tra tấn cô, lại mới bị kinh sợ, giây phút này cuối cùng người ngày nhớ đêm mong kia đang trên thân thể cô, cô cảm thấy vô cùng an tâm, tựa như mọi đau đớn đều hóa thành ngọt ngào. Thế là đưa tay vòng ôm lấy cổ hấn, nhiệt tình như lửa đáp lại hấn.

Chelsea để gậy thịt ở nơi sâu nhất của cô yên lặng bất động, rồi chuyển tâm hôn cắn môi cô, chờ cắn đủ mới đưa lưỡi vào trong miệng cô, liếm mỗi một cái răng, Mộ Sa vài lần chủ động lè lưỡi khiêu khích hấn đều bị hấn đẩy ra, động tác không hợp tác của hấn khiến Mộ Sa rất khó hiểu, đành ngoan ngoãn ngửa ra, mặc cho hấn hành hạ.

Một lát sau, cuối cùng Chelsea cũng cảm thấy đủ, mới buông cái miệng bị cắn đến đỏ hồng của Mộ Sa ra, sau đó cắn cắn lần xuống, tay cũng không rảnh rỗi, ôm hai vú cô dùng sức vuốt ve, lực tay rất mạnh khiến Mộ Sa cảm thấy hấn như muốn bóp vỡ cô, không khỏi la lên:

“A... Chelsea... Đau... Anh nhẹ tay một chút...”

Nghe cô kêu đau, Chelsea tựa như tỉnh táo buông tay, cúi xuống luân phiên đưa hai điểm hồng hồng vào trong miệng, lưỡi kéo gặm cắn, đặc biệt những chỗ bị Ryan liếm qua, Chelsea cắn càng mạnh.

Giờ phút này Mộ Sa mới kịp phản ứng, thì ra là do ‘Cầm thú’ lòng dạ hẹp hòi đang dùng cách của mình để xóa đi dấu vết của Ryan trên người cô, thấy trên người cô có dấu vết của nam nhân khác, hấn chắc chắn không cảm thấy dễ chịu gì, nhưng một câu trách móc nặng nề cũng không có, hấn chỉ dùng cách làm của mình để bộc phát khó chịu.

Mộ Sa nghĩ vậy không khỏi đỏ mặt, yêu thương nói: “Chelsea, em yêu anh, chỉ yêu anh.”

Chelsea nghe vậy chấn động, ngẩng đầu lên nhìn cô, Mộ Sa chủ động kéo hấn xuống, hôn lên đôi môi nóng như lửa của hấn. Bàn tay nhỏ bé khiêu khích vuốt ve ở thắt lưng hấn, trong nháy mắt lí trí của Chelsea đã chạy mất, khẽ cắn chặt cái lưỡi đang chạy loạn trong miệng hấn, điên cuồng mút mát.

Cùng lúc đó hai tay hấn bóp chặt eo cô, nâng mông cô dán sát vào hạ thân mình, cự vật chôn sâu trong cơ thể cô hung hãn dung nhập.

“Ừm... Ừm...” Mộ Sa bị hấn xâm nhập nức nở thành tiếng, bản thân vẫn không quên thẳng lưng nghênh đón hấn, trêu chọc khiến hấn càng thêm điên cuồng.

Chelsea đói bụng lâu ngày, vốn là chưa thỏa đói khát, cô còn trêu chọc, thế là động tác càng mạnh hơn, cơ hồ muốn làm cô bay ra ngoài.

“A... Chậm một chút... Ông xã... Em không được... Anh... Chậm một chút... A... Nhẹ chút...” Cuối cùng Chelsea cũng tha cho miệng cô, cô còn biết xin tha, nhưng Chelsea không chậm lại, mà còn mở rộng đùi cô tối đa, nửa thân dưới lại mạnh mẽ đâm vào khiến Mộ Sa càng kêu lớn.

Thấy tốc độ Chelsea càng lúc càng nhanh, khoái cảm trong cơ thể cô càng lúc càng nhiều, hoa huyết mẫn cảm không ngừng bị ma sát, cuối cùng Mộ Sa hét lên một tiếng đã lên đỉnh.

Hoa huyết run rẩy phun ra một lượng lớn dịch mật, tất cả đều bị gậy thịt của Chelsea ngăn lại ở thành âm đạo, theo tiết tấu ra vào mạnh mẽ của hấn phát ra tiếng động ‘Phạch phạch’ khiến người khác mặt đỏ tim đập.

Hoa huyết của cô lúc lên đỉnh không ngừng vận vẹo khiến Chelsea có chút đau, thế là kéo cô dậy, để cô ngồi trên người mình, bàn tay nắm lấy mông cô nâng lên rồi kéo quy đầu ra đến cửa hoa huyết, sau đó buông tay ra để cô ngồi xuống.

“A...” Kích thích quá lớn khiến Mộ Sa kêu thét, cô sợ nhất tư thế này, cô vừa sợ vừa đau, bắt đầu van xin: “A... Ông xã... Đau... Xin anh...”

Chương 93: Kết thúc

Nghe cô kêu đau, Chelsea khẽ chau mày, giống như nghĩ tới cái gì, nhanh chóng dừng lại kéo gây thịt ướt đầm từ hoa huyết ra ngoài, nhìn không thấy chảy máu mới yên tâm, nhanh chóng lật người cô lại để cô quỳ trên giường, hấn từ phía sau lại mạnh mẽ đâm vào...

Mộ Sa bị tra tấn đến sắp hôn mê hấn đã bắn ra hai lần nhưng gây thịt vẫn đề trong cơ thể cô không rút ra, một lượng tinh dịch lớn đều nằm trong cơ thể cô làm bụng cô phồng lên, Chelsea xấu xa cắm gây thịt vào nơi sâu nhất của cô, khẽ vuốt phần bụng hơi nhỏ của cô, ánh mắt nóng bỏng chờ mong.

“Căng quá... A a... Rút ra đi... Rút ra ngoài đi... Như vậy đầy quá.... Xin anh... Đừng đi vào nữa.... A...” Mộ Sa chịu không nổi kêu gào cầu xin, hoa huyết không khống chế được co bóp, bấp chân ở hông hấn khua loạn xạ.

Chelsea cuối cùng cũng không thể chịu được lần co rút này của cô, gây thịt kịch liệt run theo, tinh dịch nóng bỏng phun ra.

Sau khi lên đỉnh, Chelsea nằm bên Mộ Sa thở gấp, gây thịt đã mềm nhưng vẫn trong hoa huyết cô không chịu rút ra, Mộ Sa bị trương rất khó chịu, thò ra một hơi, liền đưa bàn tay nhỏ bé chống trước ngực hấn nghẹn ngào năn nỉ: “Ông xã, người ta khó chịu, anh rút ra được không?”

Chelsea liếc cô một cái nhưng không lên tiếng, Mộ Sa biết hấn còn đang tức giận chuyện mình lên bỏ đi, từ lúc bắt đầu hấn một câu cũng chưa nói với mình.

Trước khi hấn nguôi giận thì mình cũng không thể thoải mái, thế là lại ghé sát người hấn, nhận lỗi: “Ông xã, em biết em sai rồi, em không nên lên bỏ đi, em cam đoan không bao giờ rời khỏi anh nữa.” Dừng lại một chút ảm ức không tả nổi nói tiếp: “Em đồng ý để Philo sinh con cho anh, nhưng anh phải cho cậu ấy một gian phòng khác, cách em càng xa càng tốt, tốt nhất là không để em nhìn thấy cậu ta.”

Chelsea nghe thế cuối cùng không kìm được, oán hận nói: “Tại sao lại để cho hấn sinh con cho anh, chẳng lẽ em không muốn?”

Mộ Sa nghe vậy bĩu môi, vẻ mặt anh biết rõ còn cố tình hỏi, lẩm bẩm nói: “Anh biết rõ không phải em không muốn, mà là em không sinh được!”

“Em tại sao lại không sinh được?” Chelsea thật sự không rõ tại sao cô lại đưa ra kết luận như vậy.

“Em thành bạn giường của anh đã một năm, nhưng đến nay vẫn không thể mang thai, em không... không thể mang thai, sau này cũng không có cách nào mang thai, sinh Tiểu Bạch sư cho anh, cho nên, cho nên để Philo giúp anh sinh đi, dù thế nào cũng không thể để Bạch sư tuyệt chủng.” Mộ Sa càng nói càng hờn tủi, cuối cùng mắt lại đỏ lên như muốn khóc.

Chelsea xoay người một cái để cô xuống, tức giận trừng mắt nhìn cô, cao giọng nói: “Em là đồ ngốc sao? Em luôn luôn không cho anh dùng hình thú làm em, anh không gieo giống thì làm sao em mang thai, em không phải vì nguyên nhân này mới rời khỏi anh đó chứ.” Vừa nghĩ cô vì lý do hoang đường như vậy rời khỏi hấn, để cho hấn mấy ngày nay nhận hết dày vò, Chelsea hận không thể bóp chết cô ngay lập tức.

“Ố...” Mộ Sa nghẹn lời, hình thú? Gieo giống? Chẳng lẽ dùng hình thú giao hoan chính là gieo giống, chỉ có gieo giống cô mới có thể mang thai, cho nên không phải là cô không thể, mà là hấn luôn không gieo giống. Trời ạ, điều này thật sự không tưởng tượng được, nhưng không ai nói việc này với cô thì làm sao cô biết được.

Nếu thật là như vậy thì việc bỏ đi của cô y như một hồi kịch hoang đường. Mộ Sa đột nhiên cảm thấy thật oan ức, nước mắt lại mắt không chế là chảy rơi xuống, hai mắt đầm lệ nhìn Chelsea, lên án nói: “Anh đến bây giờ vẫn chưa nói với em, muốn mang thai phải dùng hình thú giao hoan, em làm sao biết được. Anh tại sao không nói sớm cho em biết, hại em cứ lo mình không, không thể mang thai, suýt nữa thì bị... Oa oa...”

Vừa nghĩ tới cảnh kia Mộ Sa liền run sợ, nếu Chelsea không tới đúng lúc, cô thật sự không dám tưởng tượng cô còn dũng khí sống tiếp hay không. Càng nghĩ càng cảm thấy bị uất ức, cuối cùng khóc rống lên.

Cô vừa khóc Chelsea liền lúng túng, bực dọc gì cũng đã bay mất, ai đúng ai sai cũng không quan trọng, chỉ cần cô ở bên cạnh hấn là tốt rồi, vội vàng cúi đầu vừa hôn vừa nói: “Được rồi, bảo bối, đừng khóc, đừng khóc, đều là lỗi của anh, là anh không tốt, đừng khóc, mọi chuyện qua rồi, nói không chừng trong bụng em bây giờ đã có con, nếu em khóc sẽ dọa đến nó, đừng khóc.”

Mộ Sa vừa nghe thấy trong bụng có thể có con, quả nhiên ngừng khóc, thút tha thút thít hỏi: “Thật sao?”

Chelsea thấy cô cuối cùng cũng nín khóc, nhẹ nhàng thở ra, hôn nhẹ môi cô nói: “Đương nhiên, anh dùng mảnh thể này, khẳng định một lần thành công.”

Mộ Sa không cho là đúng bĩu môi nói: “Kiêu căng.”

“Sao vậy, em không tin anh, vậy thì để đảm bảo, anh dùng hình thú lần nữa? Nhé?” Chelsea làm bộ muốn hóa hình thú.

“Đừng, ông xã, em tin.” Mộ Sa nhanh chóng chịu thua. Tình trạng thảm thiết lần trước vẫn còn rõ mồn một trước mắt, khiến cô thật sự không có dũng khí thử lại khổ hình này một lần nữa.

“Vây, anh mau rút ra đi, con, con sẽ không bị anh đụng bị thương chứ.” Mộ Sa đột nhiên hét ầm lên. Cô bỗng dưng nghĩ đến, nếu trong bụng cô đã có đứa bé, vừa rồi hân thô lỗ đâm vào như vậy, sẽ không làm bị thương đứa bé trong bụng chứ. Nghe nói ba tháng đầu mang thai không nên sinh hoạt vợ chồng, nếu không sẽ dễ bị sảy thai, của con người còn không được hưởng chỉ cái vật thô dài kia mỗi lần đều muốn cắm sâu vào tử cung, như vậy càng nguy hiểm.

Chelsea bị tiếng hét chói tai bất ngờ của cô dọa cho hoảng sợ, khi biết rõ cô đang lo lắng cái gì liền vỗ nhẹ lưng làm cô yên lòng: “Không có việc gì, bé Thú nhân rất cường tráng, gây thiệt có thể nào cũng không làm nó bị thương được.”

“Không được, anh mau rút ra, ba tháng, không, chờ đến khi em sinh con mới thôi, anh không được đến gần em.” Mộ Sa khẩn trương tuyên bố, cô khó khăn lắm mới có thể mang thai, ngàn vạn lần không để hân không biết nông sâu đụng phải mới được.

“Vây thì không được, đứa bé cần phải có tinh dịch của anh nuôi dưỡng, cho nên anh chẳng những muốn em, mà mỗi ngày đều phải bắn tràn cái miệng nhỏ phía dưới của em, giống như vậy.” Chelsea vừa cười vừa dùng ngón tay cứng ngắc đâm cô một cái.

“A... Anh mau rút ra, căng lắm.” Cảm giác hân vừa cứng lên, bụng Mộ Sa càng trướng khó chịu, không chấp nhận được.

Chelsea thấy cô khó chịu thật, liền rút ra, nhìn chất lỏng màu trắng không có gì ngăn trở chảy ra giữa hai chân cô, nhất thời lại nóng lên.

Hơi thở dày đặc phả lên cổ cô, Mộ Sa vừa rồi bị hân ham muốn mãnh liệt làm cho cả người nhừ mỗi vô lực, lại sợ hân đụng phải đứa nhỏ, nói cách nào cũng không chịu nghe lời hân.

Cuối cùng bị hân lăng nhăng đến không có cách nào đành thả lỏng, để cho hân tiến vào cục huyết hung hăng phát tiết.

Sau trận hoan ái này, Mộ Sa lại nằm ở trên giường suốt ba ngày mới khôi phục, trong lúc này năm vị trưởng lão cũng đi qua xem cô một lần, xác nhận cô quả thật đã mang thai, mới cẩn thận dặn dò Chelsea chú ý một số công việc, lại rạo rức vui vẻ bỏ về, không đề cập tới chuyện muốn để Philo làm bạn giường của Chelsea.

Mộ Sa biết được mình thật sự mang thai thì vui sướng không thôi, tất cả mọi lo lắng cuối cùng cũng kết thúc.

Chelsea thì không cần phải nói, vui mừng cực kỳ, kéo cô lại vừa hôn vừa vuốt, Mộ Sa bị hân lấn qua lấn lại, trái trồn phải tránh không chịu để cho hân như ý.

Chelsea bị cô dày vò đến hết kiên nhẫn, trực tiếp không che chắn cô khiến cô không thể nhúc nhích, rồi mới cúi hôn cô.

Mộ Sa bị động tác thô lỗ của hân làm hơi đau, không khỏi thở dài, đây là ông xã Thú Nhân của cô, vĩnh viễn không thể học được cách dịu dàng chăm sóc, nhưng cô lại yêu cái tính bá đạo của hân, thô lỗ của hân, còn có tình cảm một lòng một dạ của hân đối với cô, cho nên tình nguyện vì hân ở lại dị giới, sinh con dưỡng cái cho hân...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Thú Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.